

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Graecorum, in quae servi non admittentur. Παλίζειν ὀπίθεον πατάζει, vel πατάζει: colaphum impingere vel alapham ducere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κουβόλαις ἔνθελαις: vid. vii summus ad Luciani Prometh. [c. 101] p. 193. Dicitur et apud Plut. utrobique Eurybiades ἱπποδάμιος τὴν βακτηρίαν ἐκ πατάζων. Nisi scripserit ἱπποδάμιος, ut Thucyd. VIII p. 555, 1. ἐπαύρητο τὴν βακτηρίαν: illic ἱπποδάμιος legitur in Scholiis: apud Aelian. Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἀπέτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus in suo genere locus Thucyd. ad haec Herodoti aptus illius minanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcefilae Lacedaemonius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὅτε τῶν βαδισάντων πικρὰς ἐλαβεν, ὅτι - - - πρὸς τὸν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνιόντι τὸν νικῶντα. Et haec propter ceteras postea causa fuit Lacedaemoniis belli Eleis inferendi, quod Lichiam μαρτυροῦντες ἀνδρα γέροντα ἐξηλασαν, ut scribit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 287, 20. Apud Pausan. lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Lichiam μαρτυροῦσιν οἱ Ἑλλανοὶ: fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per victores suos, ἀλῶδας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum. Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλῶταρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἀρχὴν. Ἡλείοι γὰρ τοὺς βαδισάμενους ἢ μαρτυροφῶντας - - Ἀλῶτας καλεῦσιν. In modesto Themistoclis responso apud Herod. εἰ δὲ γε ἑκατακιστόμενοι οὐ στίφαται τῷ τῷ, hoc ut rarius etiam apud Ionas ex uno Codice, hi fallor, recipietur, indicato in Diss. Herod. p. 127. ἑκατακιστόμενοι ipsum Paulinum est in Ep. II. ad Cor. iv, 9., ubi, Polybianis omissis, unum hoc aptius attulisset Herodoti G. Raphaelius: hic sunt in stadio relictī, sive cursu superati: transtulit illine, ut multa, felici metaphora Paulus, O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem considerans, qui victor, factus agonothea, de caelo coronam porrigeret ἀμάραντον τοῖς ἐκ ἑκατακιστομένοις, et suas vestigia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲν κατηγορεῖν) Accusationi nullus erat hic locus; [Quid nī?] verum οὐκ εἶνε οἱ νόμον οὐδὲν κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitrari dedecbat ipsum cupiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium hinc illic fuit a viris doctis sublatum; nondum tamen, quod sciunt, ex Attica lege apud Demosth. p. 720, 42. ὁπο-

καταναίει τῇ κατηγορίᾳ etc. transcripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κατηγορίᾳ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κατηγορίᾳ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi οὐδὲνα cum κόσμον iungendum, κατηγορεῖν vero ad συμμαχίαν refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7. legitur. S.

11. ἐν πελάγει ἀναπικταμένη) Valla [in patenti pelago, ubi etc.] bene. Langus Pastoral. III. p. 177. ἤνικα μὲν οὖν ἀναπικταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἐπράττειν, ἠθροίζετο ἡ βασις. Consequens ἐς δ. [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspitionem incidit, quid enim tritius, quam ἐ; vice in poni? ἰζόμενος ἐς πόν βασιλῆιον θρόνον, lib. III. 64. et mox [L. 24.] ἐς τὴν ἡμῖν ὑπάρχουσαν τέχνην: eiusdemque structurae cumulum congestit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἐς δ. ἡμῖς, ἡμῖν σύμφορον ἐστὶ, primum illud perspicuum est, ad ἐς δ. intelligi verbum ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσαι. Deinde: (de qua commodè ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἐ; pro in poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque, h. l. ἐς δ. ναυμαχεῖν vel ναυμαχῆσαι idem valet ac si dixisset ἐς δ. ἵεναι ναυμαχῆσοντας, vel ἐς δ. ἵεναι ὥστε ναυμαχεῖν, quia abire ut ibi pugnemus. S.

12. seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέρας) Naves Graecorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. ἀτενεῖς καὶ ταπινότεραι, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen ἀτενεῖς in ἀλιτενεῖς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι ἀλιτενεῖς, ἄκρα ἀλιτενῆς, θαλάσσια ἀλιτενῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero ἀλιτενῆς navis, et qua significatione? Ἀτενεῖς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισσὸς ἀτενῆς in Sophoclis Antig. ys. 842. WESS. — Navis κάτωθεν ἀλιτενῆς καὶ πλατεῖα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne depressa et lata. S.

26. τῶν καὶ περὶ ἔχουσθαι μάχαια) Praeclare scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως αὐτοῦ - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ὁμοίως καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ εὐκράτα δὲ βουλευμένοισι) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequicquam deos implores; irati infestique sunt: ubi Wassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰὼν ἐπικληθίζειν) Infeliciter ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens comitilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sine sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis.* Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrati locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπικληθίζειν. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὸ γνώμας προτείνειν praeivium ἐπικληθίζαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προτείνειν λόγον, id c. 61. ἐπικληθίζειν. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerō mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis duobus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τὸν Εὐρυβιάδα προτείνειν τὸν λόγον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicere fixā tabulā, quae; quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tunc erant inter Prytanes Proëdri, vel e Proëdriς ὁ Ἐπιστάτης iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quaeque suam ubi perorassent, tum populus causā cognitā mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπικληθίζειν. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Proëdriς quod dicebam, loco

Demosth. p. 445, §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: οἱ μὲν Πρωτάνεις συνήγον τὴν ἐκκλησίαν· οἱ δὲ Προέδροι ὑπέβαλλον περὶ τίνος συνήλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτείναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίζειν ἀπολὶ ἀνδρῶν. In facta quoque, ni fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀναβ. V. p. 204, 7. ἐπιψήφισαι μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε πρὸς τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leucianus; mirifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: ὁ δὲ ὡς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψήφισαι μὲν οὐκ ἐνόησεν, ἀλλὰ πόλεις ἐκούσας ἔπεισε. Xenophonteum illud μὲν οὐκ su-
 praeiam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίζειν sic usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memob. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Androcles p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 470. §. 235. etc. Λόγον autem προτείναι, et Ἐπιψηφίζειν liquidum distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. γεγραφώς, τῇ πρὶν προτεῖναι τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλευέειν τὸν βουλούμενον, τῇ δ' ὕστερ-
 αῖα τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτείναι. Apud Suidam in Ἐπίτεκτοι loco alienissimo leguntur ista a scriptoris incerti: Σωκράτης δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὕτω ἐψήφισεν, οὕτω κατέχειροτόναι: hic libenter corrigerem οὗτ' ἐπιψήφισεν [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πᾶν T. H. οὗτ' ἐπιψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀπομν. IV. p. 468, 5. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Socrates ἐπιστάτης γινόμενος οὐκ ἐπέτρεπε παρὰ τοὺς νόμους ψηφισαῖσθαι: quia scilicet οὐκ ἐπιψήφισεν, de re adeo indigna populum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Corinthius summum Imperatorem ἐπιψηφίζειν ἀπολὶ ἀνδρῶν: ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίζειν Ἀθηναίους. VALCK.
 - 4. ἀπολὶ ἀνδρῶν) Haesitavi hoc probarem an ἀπὸ πολλῶν (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius ἴστος, τῇ ἴσιν, ὁσίστος, τῇ ὁσίν, [ὁσίν,]

κατασκευαῖς etc. in superioribus. Rustissimo deinceps: donec Themistocles Adimanti inportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si *Iuliano* fides II: 12., *Patriam* municeps esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. Bell. Pac. II. 9, 7. Ceterum Plutarch. Themist. p. 177. et Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatam, advocans. VSSS.

— De tono vocab. ἀδολι, in penultima ponendū vide Var. Lect. ad N. I. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὲ ὁ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista omni- que c. 60., Τότε μὲν ἡρώς πρὸς τὸν Κορίνθιον ἀμύσσει, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θρα. κέρδις τε καὶ τοὺς Κορίνθους καὶ αὐτὸν καὶ κατὰ τὸν. Exatēbaverat in primis Themistocles Adimanti vox inconsiderata ἀδολι ἀδολι vocantis, qui et dem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et arumnas Mado subduxit Athenas. Apud Suidam in Adimanti, Themistocles, τὸς, ἡρώς, ἀδολι, ἔχων ὁ τριητής. Ex historico dependit descripta quaedam huc spectantia habet egregie Plut. in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commodè ad- versativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant editi libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc absit, ubi illamque etiam continub δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ δὲ μὲντις αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus Σὺ δὲ μὲντις αὐτοῦ καὶ μὲντις αὐτοῦ ἀντὶ αὐτοῦ. . . . ἢ δὲ μὴ, ἀναρτίως τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; sup- plendum relinquitur ὥστε τὴν Ἑλλάδα, vel ὁφθαλμοῖς, aut, si quis mallet, quod plerisque locis veterum congruit, καὶ λαός, vel τὸ ἀντὶ τοῦ: prout hanc ellipsin supplet Tryphos in libello περὶ Τρίτων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corn. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 338; librorum tamen veterum Editores, minus attentis, lectari- bus illam suis saepe designare neglexerunt. Haum hio ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. ca. 33, ubi ve- lue Erischones Homericae posuerant hoc enormes duos versus Editores. (de Barnesii nihil hic dico licentia est.) Barnes

ἐκ Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιφίην χώραν, ἀπερτίκιδες ἐκ
πλαγύντες --- ἀπέπλισαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνεδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Metu
praesertim Atheniensium μὴ σφίλας ἀπολίπωσι. conf. Plutarchi
in Themist. p. 117. F. Saepius Eurybiadem rationibus suis
πείθεται Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et
hic ἀνεδιδάσκειτο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedo-
cebatur, sive dedocendum se dabat Themistoceli; dedoctus est,
Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24, ἀνιδδάχθη. Signi-
ficat Ἀναδιδάσκισθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se
πείθεσθαι, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit
ἀναδιδάσκοντας H. Steph. in Thueyd. VIII. [c. 86.] p. 556, 42.
Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάχθαι, sed eun-
dem comparare potius debuerant in Ἀναρᾶσθαι, ἀντι-τὸ δι-
αλύειν τὴν γενομένην ἀράν οὕτω Καλλισθένης: ubi commodum Κῆ-
στεύς memorat Cornelii Nepotis reseccare, ex Alcib. c. 16,
Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηρεάζαντο αὐτῶν, quod
legitur apud Suidam in Ἐπηρεάζαντο. Pollux V. 150. τὸ ἐπι-
πράττειν ἀναλύειν τὴν ἀράν Ἀναρᾶσθαι λέγουσι βιαστέροι γὰρ.
τὸ Ἀναρᾶσθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148:
ἐπὶ καλῶν δὲ --- ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἀν, ut p. 142, D.)
τὸ πρῶτον εὐχεται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodoteum
habetur? Antea cap. 57. ὡς εἴη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας
πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνήγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70.
etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀμφοβολομένους
sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγων ὀθισμένον cap.
78. et IX. 26. WESS.

8. Αἰαντὰ τε καὶ Τελαμῶνα) Schedarum Αἰαντα τὸν Τε-
λαμῶνος fulcire videtur c. 121. ubi soli Αἰαντι, nulla πα-
τρὶς Τελαμόνις habita ratione, victores triremem ex ma-
nubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint,
earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubit
superest. De Aeaco Aeacidisque inploratis [lin. 9.] atque
opitrolatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. —
De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib.
II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1. seqq. Ἐφ' ὃν δὲ Δικαῖος etc.) Sub uno
hoc testo nobis narratae fabellae, praeter Plutarch. T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. alioque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀττικώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ, τῶν ἱερῶν Φασμάτων (Bacchus) ἐξαφοίτησεν ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μυδικῷ ἔτῳ, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσις ἔπει: tum in Eleusinia Orat. I. p. 461. συνιούσης τῆς ναυμαχίας, ἐξαφοίτα μὲν ὁ Ἰακχος συνναυμαχέσων: in Themistoclis Encom. T. III. p. 350., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ πατρὸς κλέσιν -- καὶ -- τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS, haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος Φάσμασι) Ἀκκτος καὶ Δημάρατος, (corrige Δημάριος καὶ Δημάρατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Πέρσῃ, ἔφθασαν τῷ βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixerat, σίγα) καθ' ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κοινοτὸς οὗτος, πάντως ἐμῖνοι ἡφ' αὐτῶνται ἤλθῃ κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ διασκευάσθῃ ἐν αὐταῖς καὶ τεκμήριον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλέα γίγνοι τοῦτο ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀθανάτως καὶ ἀπρόπτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπιφθόγμα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις. VALCK.

7. μάλιστα κη) Laudavi ἐκ τριῶν ἐτίμων καὶ μάλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alio- quὶ μάλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusin. cap. 27. exsequitur. WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ᾠδόντων, vel ἑξαγόντων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusin. c. 27. Solebant initiati certo die mysterium Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

5. (Ὡς μὲν ἰμοὶ δοκέειν) Voculam hic vellem libri scripti darent, Herodoteo more interiectam, Ὡς μὲν νυν ἰμοὶ δοκέειν. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero Herodotus modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀσυνδέτω, uti amat oratione. S.

7. τῆσι νηυσὶ ἀπικόμενοι) Ultimam si praeter Arch. plures prosciberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἢ ἐπὶ τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad Sepiadem dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἐπὶ τε Σηπιάδα Koenius, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τε ἐς Σηπ. ἀπικότο. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πόλεων) Insularum, Naxi, Meli, Siphni, Seriphi et Cythni c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo Harpocration in Κῦσι et Adnotat. ad Itiner. Antonini p. 523., adpellat. Supra lib. III. 139. insula Samos πόλεων πασῶν πρώτη: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἐπεμνήσθην [lin. 16.] singulari, an ἐπεμνήσθημεν multitudinis numero, pingatur; etsi prius Herodotus consuetius, atque ita Codd. scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγου πρότερον τούτων ἐπεμνήσθη. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἐπεμνήσθη: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε recte literam detrahunt, προσβαίνει scribentes, Reiskius et Koenius. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) Gemino in negotio παραδόντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ — — καὶ ἀποβήσεται, sicuti hactenus scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. Κἢ sumi poterit ex Etymolog. p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide Var. Lect.] Insequens ἰθὺων σφί συμμίξαι [lin. 5.] redditurum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi desiderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς βασιλῆα) Nolo oblectari membranarum consensionem morique Herodoteo, qualis Ὡς ξὺν ἀγγέλειαι Λακεδαιμονίοις, lib. VII. 228. [ubi vide Adnot. ad lin. 9.] et passim alibi. Redundantia pronominis dictioque tota Homereum spirat. *Iliad.* Εἰπαί μοι.

Εὐκρίμεναι μοι Τρῶες: ubi Eustath. ἐν δὲ τῷ εἰπόμεναι μοι Τρῶες, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, περισσὸν δυνεῖ τὸ μοι καθεῖναι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Oporiani Cyneget. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰπὶ μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἶπαί μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπεν codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμματα [i. e. infinitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum, titulo Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν Προστακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, ex lib. III. c. 134, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατεῖπαι ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατέπαι. Ionica certe sunt quae toties apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandrinae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἤλθαν· ἔφουγαν· ἔλαβαν· ἔλπιαν· ἔπισαν: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπεισαν recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 181. σὺ γὰρ ἐν χρήσει τὸ ἔπισα, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. vs. 841. Sed in Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπισαν, sicut vs. 116. εἶδα: hic sorex suis se saepe prodit indicibus. VALCK.

5-8. οὕτε κακίστη γενομένη --- οὕτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένη, δέσποτα. τὴν δὲ εἰσοῦσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur Med. et qualia legit Valla: οὕτε κακίστην γενομένην, --- οὕτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένην, δέσποτα, τὴν εἰσοῦσαν γνώμην με διαποιοῦντι ἀποδείνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; quae eiecta, τὴν εἰσοῦσαν γνώμην interpreter veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quae Artemisia ad Xerzem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὕτε κακίστην γενομένην --- οὕτε ἐλάχιστα ἀποδείξαμένην, δέσποτα, τὴν δὲ εἰσοῦσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis defunctorum facinoribus, domine, me talem, aequum est etc. Namque τὴν δὲ εἰσοῦσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυγχάνω φημιούσα, eadem utique futura, prohibent. Partem ho-

[illegible]

ἐπιμαρτυροῦσιν ἀνακτὶς. Sed in hac domesticæ disciplinæ procuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγυπτίαι τὰ, καὶ Κίβητοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas coniunctivas robur quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit, βολιτρίχ, τῶν ὀφθαλμῶν ἔστι οὐδὲν, vehemens adparebit maledictum inversam spectanti locutionem. ὧν τι καὶ ὀφθαλμῶν ἔστι, sunt præstantissimi poetarum apud *Aelian.* de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque *Canter.* intellexit in *Aristid. T.* III. pag. 686.; διὰ πάντων ἐπιδίδεσθαι καὶ ποιητῶν καὶ ἱστορῶν καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τι ὀφθαλμῶν ἐν Ἑλλήσιν: vocula scribendum transposita, ὧν τι καὶ ὀφθαλμῶν: exemplis præstantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque: subdemonstratum. Exquisitas formulas, ὧν τι περὶ ὀφθαλμῶν, καὶ ὧν τι περὶ ἄλλοις ἦν, illustravit *Celeberr. T. Hemsterhousius* in *Luciani Timon.* [c. 55.] p. 171. Paululum diversum miscuit *L. Küster.* in *Aristoph. Eccles.* vs. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuncti ita: multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retractare: ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud *Herod.* vetantis; nam ἡ Πυθίη οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεὸς οὐκ ἔα κινεῖν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in præterito tempore positum verbum malleus quam in præsentem, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. οἱ δὲ ἀγχιόμενοι) Ἀγχιόμενους hos *Eustathius* ad *Diad.* Ω'. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. *Valchen.* supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui *τετιμημένης*, obsecundans præstantissimis membranis. Causam *Gronovius* exponet. WESS. — Placet etiam mihi ἄντι ἐν πρώτοις *τετιμημένης*. VALCK. — Recte monuerat *Gronov.* solere sic *Herodotum* absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, — — — ὡς προδόντας. Rursus c. 108, 19 — 22. παντὰ τὰ κατὰ Εὐρώπην — — — ἔτι αὐτῶν.

σκαλῶν γε, ἢ πρὸς τοῦτον ὁμολογούντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτήρποντο τῇ κρήνῃ) Ἀνέκρισις nil aliud, quod sciam, significat, nisi percunctationem, examen, explorationem; ut apud Nostrum III. 53, 84 si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνέκρισις maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοῖσι πλείοσι πείθεσθαι ἐκλίπει τὰδε, καταδόξας πρὸς μὲν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut τὰδε (1. e. κατὰ τὰδε, haec in re) ad πείθεσθαι referretur. Quum πλείοσι olim pro πλείοσι esset vulgatum, monuit WESS. „turpem deterfam esse maculam, post Aldi et Camerarii „aetatem Editis adspersam.“ S.] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπει δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et alias factum (uti II. 2. VII. 56. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγελλον ἀναπλών) Scribendum puto παρήγγελλει, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγελλε absque v in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet; duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας εἶχε δέος τε καὶ ἀβρόδιον, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἢ τῷ ἔργῳ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale δέος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδα formaverunt exscriptores; conatibrem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τῇ Σκειρωνίδα ὁδῶν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Pausanias Σκιρώνην dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monuerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἴσθμον ἔζοντο) Sessum ibant in Isthmum: hūc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἔζοντο ἢ τῷ Ἴσθμῳ. Est in talibus etiam Noster accuratissimis.

c. 199., ἰζυμένον ἐς ἱόν. Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἔτεο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλέως οἰκίων. Apud Thucyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκουρέων ἱερόν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἑκαίον ἱεῖραι, templum Castorum, et Iunonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. ἙΛΛ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἦντα καθίζειν, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Iethmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in exstruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἦντο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. οἷα δὲ ὄχλον πολλοῦ ἐργαζομένου ἦντο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυσεν οὐδένα χρόνον οἱ βωθήσαντες ἐργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυν, vel potius ἐλίνυνον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυνον (id est ἐπαύοντο) ἐργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, ubi Suidas tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλινύσας in voc. Ἐλινύσας. Hanc scripturam, ut accuratorem, nuper adprobavit Vir eximius Io. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dederunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Io. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἦντο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἷα δὲ ὄχλου πολλοῦ ἐργαζομένου, ἦντο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem Med. voces καὶ πλῆθος οὐκ ἔχοντες, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἰσιφορόντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βωθήσαντες Eustathius. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἵτις δὲ τὰν Πελοπόννησον ἔθνεα ἱστὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperiuntur apud alios, et ne apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, ait, *Homerus* sex tantum agnoscere. Totidem occurrunt *Bocotiam* exigenti: sed τὰ Ὀμήρου σκέψας δέχεται κριτικῶς πομπικῶς λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαία, ὧν ὁ χρόνος ἡμῶνται τὰ πολλά, iudice *Strabone* lib. VIII. pag. 512. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur *Peloponnesi*, *Elis*, *Messenia*, *Laconice*, *Argolis*, *Achaia* et *Arcadia*: septem alii constituunt et *Scymnus Chius* vs. 515. et seqq.; quinque *Thucydides* lib. I. cap. 10. Πελοποννησίου τῶν πέντε γὰρ αὐτὴ μοῖρας νέμονται. (*Lacedaemonii*, *Laconicam* nempe et *Messeniacam*) τῆς τε ἐμπατοῦς προνοίας, quae postrema non significant totius *Peloponnesi* principatum obtinuisse, *Lacedaemonios*, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsis etiam *Atheniensibus*: minus cogitata scripsit *J. Vasseus* ad *Thucyd.* [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat *Herodotus Peloponnesi gentes*. Nam una de septem illis, *Dorienses*, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλὰ τε καὶ δόκιμοι πόλεις, tres tenebant *Peloponnesi* partes amplissimas, *Argolida*, *Laconicam*, et *Messeniam*, quarum veteres incolae eiecerunt victores: vid. *Isocrat.* pag. 119, 120, 270. A. 286. A. *Pausan.* pag. 140, 151. Io. *Meurs.* de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. *Arcadas* [lin. 3.] *Dorienses* et *Heraclidae* suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum *Cypseli* Regis consilium, *Polyaeno* traditum I. cap. 7., multis enarrat *Scholastes* ined. in *Aristid.* nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. *Wess.* ad *Diodor.* [Fragm. VI.] T. II. p. 635. Velut αὐτόχθονας *Arcadas* in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes *Herod.* II. c. 171. *Thucyd.* in Prooemio, et *Xenoph.* *Ell.* VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit *Lycomedes* λέγων, ὥς μόναις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρίς εἴη, μένοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκαῖν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum *Herodotum* sibi quoque vindicare poterant *Cynurii*, [lin. 4.] et quodam modo gens *Achaica*, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννησίου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέρους τῆς ἐαυτῶν οἰκείης δὲ τὴν ἡλλοτριάν. Vid. *Strabo* VIII. p. 514. B. 588. P. *Pausan.* VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti *Pausanias*, *Herodoli* ve-

Herodot. T. VI. P. II.

K

stigia sequutus, Γίγη, inquit, οἰκεῖ Πελοπόννησον, Ἀρκαδὶς μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐκ τῆς σφετέραις ἀνίστησαν, οὐ μέντοι Πελοποννήσου γε ἐξεχώρησαν: tum de quatuor reliquis, quae ἔθνη dicuntur Herodoto ἐπηλυδα, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπες, καὶ Δωριεῖς· οἱ μὲν ἐκ Παρνασσοῦ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἰτῆς ἐς Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφικμένοι· τοὺς δὲ Ἥλείους ἴσμεν ἐκ Καλυδῶνος διαβηκτοῦ καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus Ἰλ. β. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίην τε. Ἑρμιῶν, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. Var. Lect. et mox Wesselingii Adnot.] decerni vix poterit. Δωδώνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδὼν Sophocli aliisque: vid. Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 647. et ad Diodor. T. I. p. 282. Nec Lemnii s. Pausanias neque memorat Cynurios. Παρεωρεῖται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν --- κατὰ χώραν ἴδρυται· νῦν τε καὶ τοπάλαι οἰκεῖον) Haeret in his menda, Codicibus forsant antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δύο, inquit, αὐτόχθονα εἶντα, κατὰ χώραν ἴδρυται νῦν, τὴν καὶ τὸ πάλαι οἰκεῖον, Ἀρκαδὶς καὶ Κυνοῦριοι. Voculὰ τε tantum in τὴν mutatà, sic commode mihi correxisse Koenius noster videtur. VALCK. — Sentio τῇ νῦν τε καὶ τὸ πάλαι hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeceuntis verbi [ἴδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὴν certe, quam alii maluerunt. Habitasse Arcades easdem, quas primitus incoluerunt sedes, itemque Cynurios, et ante quidem Pelasgorum in Peloponnesum colonias, hinc Bouherius Diss. Herod. c. 9. iure conficit. Achaecos autem, a Doriensibus expulsos sedibus, in Ionas irruisse, atque eorundem regionem ad sinum Corinthiacum insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et Pausanias fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in Var. Lect. oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἴδρυται, ἣν (aut ionice τὴν) νῦν τε καὶ πάλαι etc. commode REISKIUS censuit, hanc adiiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἣν νῦν τε

καὶ τὸ πάλαϊ οἶκεον, pro ἣν νῦν τε οἰκοῦσι καὶ τὸ πάλαϊ οἶκεον. "Ego ἴδρυται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαϊ cum Schaefero scripsi, minime quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἐρμιόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἐρμιόνη Ἀσίην τε amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum. [conf. Valck. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίενται) Ferri posset ἐκδεδωρεῖται, quomodo boni Codd., modo contractum recte videretur, ἐκ τοῦ ἐκδεδωρεῖται, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quorum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III. 2. non fallit, descenderunt: λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς, sic scribit, Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι. At ea forte propagata late, quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum ditionem deinde una cum Orneatis, quibus ab inimicis divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis [lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργεῖοι δὲ --- Ὀρνεάτας ἀνέστησαν ἀνιστάντες δὲ, σύντοκοι γεγονάσι Ἀργείοις. Argivi praeterea agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tanquam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41. Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρίενται, sive moribus, disciplina dialectoque Dorae evaserunt, partim subditi Argivorum imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργείων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου. Memini difficultates in his quaesitas et inventas; quas evanidas non attingo. Ὀρνεῖται Ionici commatis, ut Παρωρεῖται, Τεγεῖται etc., restituti in integrum sunt. WESS.

Ibid. ἐκδεδωρίενται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia fuisse μὲν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δονέουσι μὲν μοι εἶναι Ἴωνες, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips. T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro αὐτόχθονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρεῖς, αὐτόχθονες εἶντες, δονέουσι μὲν ἐνίοις [loco vulgati μόνον] εἶναι Ἴωνες ἐκδεδωρ. δὲ ὑπὸ τῇ Ἀργείων ἀρχόμενοι: quae tum sequuntur, viris doctis emendanda relinquam vel explananda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c. ed. Cas.] λειφθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰολικὸν καὶ τὸ Δωρικόν, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Αἰολιστὶ διελέχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δοκοῦσι δὲ, addit, Δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Verbo Herodoteo Ἐκδεδωριεύονται H. Steph. aliiq. caute abstinerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκδεδωρίεσθαι: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκδεδωρίεσθαι: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζειν, me iudice, neque ἐκδωρίζειν neque ἐκδεδωρίεσθαι formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωριεύεσθαι: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζειν vel Δωριάζειν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δώριος ductum, analogiae respondet Ἐκδωριεύεσθαι: in Dorienarium naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκδωριωθῆναι proximum accedens, ἐκβαρβαρωθῆναι. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελία τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. Explicat illud paulo post: ἤξει σχεδὸν εἰς ἑρμῖαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα, Φοινίκων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλεῖσθαι εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκδεδωρίωνται. Euripidis in Oreste versum 485., Βιβαρβάρωσαι χρόνιος ὦν ἐν βαρβάρους, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἰθαρβαρώθην - - χρόνιος ὦν ἐν Ἑλλάδι. Iocosum hinc facile verbum intelligetur Alexidis Πιφιλοπιδῶσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός ἥδη) Conspirant in δρόμου vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portum primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., αὐτὸν περὶ τῆς ψυχῆς θίειν, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχων περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνος αὐτὸν δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἑλλάμψεσθαι, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Mox Ἕλληνες iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμῶς, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ne accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὅμως teneri. Quamvis ingens studium, quo munebatur Isthmus, cognosset, tamen Peloponneso timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἤδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Αἰγινήται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint *Aeginetae*, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit *Lycurgus* c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτεόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἐμελλόν πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit *Lycurgus*, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βία καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μεθ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles *Libanii* T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νεοκλῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem *Libanii* Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλευθέντες ἐνίκων. VALCK,

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod *Plutarch.* Them. p. 118. B. prodidit, ἣν δὲ τῷ γένει Πέρσης ὁ Σίκιννος αἰχμάλωτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. *Plutarchum* in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac *Sicinnum* ea de caussa Persis inseruisse. *Aeschylum* sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλλῶν, ἔλκει etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu *Sicinnus*, in Pers. vs. 355. Personatus *Themistocles* Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν οἶσθα τοῦ Κλεοφάντου, ὃς καὶ ποτε θεραπεύειν Σίκιννος αὐτῷ τούνομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σίκιννος, [lin. 5.] uti

Editi c. 110., et hic scripti, inque Plutarcho; *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* Paedag. I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πέμπει -- ἄνδρα) *Sicinnum*, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e *Pers.* vs. 355. Ἄνὴρ γὰρ Ἕλληνας ἔξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλξε παιδὶ σὺν ἑρξῇ τὰδε, ὧς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔξεται κνέφας, Ἕλληνες οὐ μένουσιν. Nuncium Persam facit ita Tragicus non absurde loquentem: sed Graecum a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσει τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui verba fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hic contubernali domesticus substitutus [a *Gronov.*] est: alibi apud *Herod.* οἰκίτρας uxor et liberi dicuntur; sed hic οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκίτην*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην ἐπὶ δούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. D. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, *Paedagog.* I. p. 130, 30. τῶν Θμιστοκλείους παιδῶν ὁ παιδαγωγός οἰκίτης βάθυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Pericles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* ὧν τὸν fuisse dicitur ἀνδράποδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γῆρας dixit *Plato* T. II. p. 122. B. vid. et *Diotogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectà; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnum* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hic atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὖνους Θμιστοκλεῖ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνοῦχος, παιδαγωγός τοῖν παιδῶν: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. B. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. B. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλεόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. D. E. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revoceam κατυπίετρα; posterius lib. VII. 233. ὡς δὲ εἶδον κατυπίετρα τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρήγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] καλίστον ὑμῶς ἔργον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἱσπέρης κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus exadversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Akestodori fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἄκραν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἱσπέρης κίρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνιν, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat produciunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἰοπίης κέρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιποιῶσι etc.) Putares in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πέμπει τοῦσδ', ὅπως ὅταν νεῶν Φθαρίντες ἔχθροί νῆσαν ἐκσωζοίατο Κτείνοιεν, - - Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Psytaleam* Salamine stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἐλπίδι μαινόμενοι etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus, Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος υἱόν) Non iuvenem, sed satietatem, κόρον κρατερὸν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μητέρα, converse tamen, ut volunt. Nam τίπτει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρῶτον τρυφὴν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ecphantiae eadem de Schola, α' πολυτέλεια μάλιστα τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ, apud eundem Serm. XLVI. p. 335. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, υἱὸς ὕβριος ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemn. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenem κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiat, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκίμῳ ἀνὰ πάντα πύθισθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἰσομέλει πύθισθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorsum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πρὸς θάλασσαν, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πρὸς θάλασσαν, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τίθεισθαι. Nempe ἀνὰ πάντα τίθεισθαι, pro ἀνατίθεισθαι πάντα, omnia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere; quasi dixisset ἀνω κάτω τίθεισθαι: conf. III. 3, 12. Nec obstat quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω: nam medium verbum τίθεισθαι significat, suum in commodum omnia evertere, et sibi omnia subiicere. Fuerint autem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in hanc sententiam ἀνα retracto tono scriptum oportuisse censeant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria consentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in *Dissert. Herodot.* maluerim) non pugnabo. Deficit obliterata praepositio; reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι' ἀντιλογίης λέγουσιν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri, obvarium in isto genere sermonis usum, erubesco. Aliiter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, οὗτοι αὐτὸς ἐλθεῖν τολμῶ refingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab ipso Animadv. ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in *Phoeniss. Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω ἐναργέως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201. Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ γαυρὸς, censi deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμοδόγους πᾶν νοσῶν. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homines fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis, ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ipsius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.* 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae fraudes retegens lib. IV. *Praep. Evang.* pleraque fuisse putat oracula γαήτων ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut *Oenomaos* certe vide-

bantur *Gadareno* in libro quem inscripserat Φωρὰ γνήτων. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum conficta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Aeschyleum* de *Amphiarao* fortasse spectavit. Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, sive, ut *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει: quo omnis concio in orchestra pronunciato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polyaenus* I. 31. *Aristidem* *Themistoclemque* τῆς πόλεως ἔξω προελθόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ τύγῃ Ἐάνθιαποι αἰνεῖς Ἐγὼ δ' Ἀριστᾶδαν ἱπαινίω, Ἄνδρα ἱεῖᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν Ἑλθεῖν ἵνα λῶπτον. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γινίσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδῆς, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. *Adversarii Themistoclis* consilium utile, quia non honestum erat, (*Cicero* de *Off.* III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Cassand.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τοῖς ἀγαθοῖς συνδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodoto* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* προσβεντῆς ἐκπεμφθεῖς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ *Θημιστόκλης*, ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἔχθραν ἀπολείπωμεν; ἀν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανόντις λαμβόμε-

θα. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. διτέλεισαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμονοοῦντες. VALCK.

14. πλείω ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἰργάσεται) Optime Mæsti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thomæ Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λέγω δέ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δῆτα praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiâ, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperæ ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θεμιστοκλῆς παρελθὼν δὲ ὁ Ἀριστιδῆς etc. Verum concisus sermo Scriptoris eat, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - - φάμενος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα εἶπας μετεστήκει) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsân auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστιδὴν Φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μετασταθέντα (hoc e margine recipere) ἐν Αἰγίνῃ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίξατο. Secundum Plutarch. in Arist. p. 323. v. decenniî anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετεστῶσι κάθοδον, μάλιστα - - - Θεβοῦμενοι τὸν Ἀριστιδῆν: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere, errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momenti; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod. c. 95. Demetrius* περί Έριμ. §. 248. Ὡςπερ τις Ἀριστείδου κατηγορῶν, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἔφη, ὅτι ἢ μὲν Δημήτηρ ἦλθε καὶ συνενεμάσκει, Ἀριστείδης δὲ οὐ· quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cerere* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut. p. 118. E. ἐφάνη Τενεδία μία τριῆρης αὐτόμολος*: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divinatio. *Tripodem Delphis dedicatum*, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd. I. 132.* et *Auctor Or. in Neaer. p. 740.* describunt. WESS.

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. κατελοῦσι) *Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (Nepos in Pausan. c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων.* Olympiae quoque *Iovis* erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan. V. [c. 23.] p. 347.* Hoc satis est ad *Herodoti Τηνίους* hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum *Delphis* (teste *Thucyd. I. c. 132.*) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μηδῶν ἀκροθίνων: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξεκόλασαν καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ ταῖς πόλεις, ὅσαι ξυγκατελοῦσαι τὸν βάρβαρον ἐστήσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἔστησαν τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem *III. c. 57.* Secundum *Auctorem Or. c. Neaer. p. 740, 153.* in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόψαντας τὰ ἱερεῖα, ἐπιγράψαι ταῖς πόλεις, τὰς κοινωνούσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐκκόψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess. ad Diodor. II. p. 100. Eustath. in Ἰλ. ξ'. p. 990, 17.* VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἥως τε δὴ δειφαινε) *Med. et aliorum scriptura*, cui similem ex *Arch. enotavi lib. VII. 217.* ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἥως τε δὴ δειφαινε, καὶ

οὐ ἐγένοντο etc. Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἠγορώοντο, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενος προηγόρευε, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἥως τε δῖαφαινε etc.) Haec et vicina, perperam coniecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡοῦς τε διαφαινούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπιβατίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὴ Παίδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη, Θήκας τε προγόνων' νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπεὶ γε μέντοι λευκόπῳλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχευε γαῖαν· iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἥως δῖαφαινε. Frequentius legitur ὑπίφαινε: Herodoteum est, ἅμα ἡμέρῃ διαφανσκοῦση, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἔω et ἅμα τῇ ἔω leguntur apud Thucydid. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρόσω corrigi deberet in πρὸ ἔω: ut ἐξ ἔω, sic πρὸς ἔω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἔω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocratio in Eis ἔω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἰσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὤκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpēgisse, quod ὀκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1379. δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλληνεύς, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δεικελεύς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomedea Critici, fortasse ex *Plutarcho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: 'Ἐπὶ πρύμνῃν ἀνακρούοντο, καὶ ὠκεῖλλον τὰς ναῦς. Κατὰ πρύμναν ὑπεχώρουσιν οὐχὶ ἐπιστραφίντες, καὶ ἐξέκλιναν τῶν πολεμίων τὰς ἐπιούσας ναῦς. Graecam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa Bossii conf. et Ti. Hemsterh. ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX.* vs. 20. Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas* ex *Iustini II.* 12. at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑποχωρεῖτε πρύμναν ἀνακρούμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἔτι πρύμνῃν ἀνακρούεσθε; quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἔτι πρύμνῃν ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis proris e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp.* vs. 397., pro ὅπως ἄνευ τροπῆς εἴη, unà literà mutata scribendum, ὅπως ἂν εὐτροπῆς εἴη εἰς ἔξοδον ἡ ναῦς. *Primus-ne Pallenensis Aminias* τῷ ἐνέβαλε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* fatente vs. 409., ἤρξεν ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. D. satis conveniunt narrata *Diodoro XI.* c. 18. ubi in fine cap. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, εἰς τοῦπίσω δὲ πλείους προτροπαίαν ἔφινον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valck.* censuit, id mihi *Vir doctissimus* non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et ἐπὶ ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydidis* *Interpres* ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνην κωπηλατεῖν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνην (vel τὴν πρύμνην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνην ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. ἀνεῖδισσασαν πρὸ τέρον τὰδε) *Necessitudo nulla, ut πικρότερον aut προθυμότερον formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem Diodorus diversiorem dedit lib. XI. 18. WESS.*

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit Diodor. XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta Herod. dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter reticet Noster. Τοῦδε δὲ εἰνεκα, ait. [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μούων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἰνεκα. VALCK. — At satis erat τοῦ δε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τοῦδε, ut saepe alias. S.

13. *Phylacus Samius εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. Illinc transumptam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platonis Gorgia p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum εὐεργέται saepe publicitus ἀνεκηρύττοντο: vid. Gi. Hemst. ad Lucian. p. 367. [ad Dial. Mort. X. 6.] VALCK.*

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de Mordochaeo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τεταγμένων ἔτι) Koenio nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τεταγμένως τι οὔτε σὺν νόῳ ποιεόντων οὐδέν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχιόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἔσαν γε καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἐωυτῶν, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνωνας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέρην μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἐωυτῶν: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multa praestantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quaedam Portus dedit in Ἑωυτοῦ: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρτεμισίην etc.)

Callidum Artemisiae commentum, indignante Plutarcho nimis verbosè narratum, adnotavit etiam Polyæn. lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ Φιδίῃ) Adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέρουσα, a libi elegantè redundans. Egrege, his Herodoti non posthabitis, T. Hemsterhusius ad Luciani Dial. Mort. VI. pag. 349. Diodorus; εἰς ἐμβολὴν Φέρουσα, καὶς ἔξ ἐμβολὴν Φερομένη, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit Polyænus Strategematis lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μόντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήνευς γενέσθαι) Corrigenti, γενέσθαι μῆχος τοῦ διαφύγειν, nec schedæ veteres, nec creberrime in Musis iteratum συνήνευς γενέσθαι prosunt. Nam διαφύγειν τε καὶ μὴ ἀπελίσθαι, Herodoteæ consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit Abreschius Dil. ad Thucyd. lib. VII. 87., manifestat. WESS.

9. σαφέως τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφέως, ὡς τὸ ἐπίσημον in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re expostularetur. Si Polyæno fides VIII. 53, 3. Artemisia, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fuit, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημεῖον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale Chimaeri, ἐπὶ καὶ πλοῖω λέοντα μὲν ἔχοντι πύργον ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρυμνῆς δρᾶνοντα apud Plut. T. III. pag. 247. F. Vise et Scheffer. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit, ce-
tebre dictum Polyænus VIII. 53, 4. paullo aliter, melius Suidas in Ἀρτεμισίᾳ, et Eustathius. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem; Illa virago viri, hinc optime Gronovius derivat. WESS. — Dicti Xerxis vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Justin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod secum Xerxes legitur apud Polyæn. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Estath. ad 'Ιλ. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκες ἀνρ' ἀνδρῶν ὄψαι γεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅταν ἄνδρες γυναικῶν [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Proy. 1. et Plato Leg. I. p. 639. D. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica περιβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios. Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωῖτιν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωῖτιν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. 'Αριγβίγης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor lib. II. Maceab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεθάρησαν, τέσσαρες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διεθάρησαι: ubi Grotius in κρειονομίαις, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero eloceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διεθάρησαι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἡττοῦ τῶν ἐσθαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευνολάτους συλληθῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum nequem; Grotiique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμοι, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμοις διαφθίμεσθαι, vel ἀσθενῆναι, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χεῖρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινος Φοινίκων) Quibus ex pluteis et quo Codice H. Steph. hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέντη τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146, Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τινος Περσέων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινος Φοινίκων) Φοινίκων corrigendum vidit Kœnius; praebet hoc margo Steph., absque Codicibus respiciendum. Τῶν τινος ἱερέων, in Pausan. pag. 594, Ionicam Gylburg. vocat ἀνατροχόν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. T. Hemsterh. in Lucian. p. 82, et P. W. in Diss. Herod. p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariore, amat Eustathius hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor Casaub. in Athen. I. p. 22. B. pro τῶν Ὀυμπιδῶν τις, pag. 36, verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀυμπιδῶν, quod praebet Eustath. in Od. 8. pag. 316, 47. Sed centenis forte fortis sic scribit Eustath. semel Athenaeus. VALCK. 18 [10. ἄρτι δὲ ἰόντις etc.) Utique ἄρτι δὲ ἰόντις, aut ἄρτι δὲ ὄντι ἰόντις, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπὸ ἡβῆς) Verbum illud onerat hoc loco litera superflua: apud Suidam etiam ἀπαράξεν; et ἀπαραξί, ἀπαραξίον, scribendum; non litera, duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀπαρσόμενοι, συναπαρσσονται, etc. Eustathius ad Il. 8, 81. ἀπὸ δ' ἔχει χεῖρα βαρύνειν τὸ ἀπαραξίον; ἀπὸ τοῦ ἵστρος ἀκιννοῦν εἰληπταί τοῦτο δὲ καὶ ἀπαρσόμενοι Il. 7. 116. Optime: significat eximie ἀπαράξεν, decutere. Livii verbo Valer. Max. VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπαραξί. Hesychius: Παραξί, ἢ παρδία, ἐν οἷς τοὺς καπτοὺς ἀπαρσσοῦσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manuum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαρσσαι κάρη, Sophoc. Trach. vs. 1032. χεῖρα, Philostr. p. 827.

Apud Herod. V. 112., ο Καρ δρεπὼν πλῆξας ἀπαράσσει τοῦ ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ ποδῶς: *equi pedes falce decutit, ut segetes decutuntur*; ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἴτ., omni modo accusans verit et longe praefert doctissimus de Pappo: nam cunctos si rex incusarit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verito, consensionem Mstorū, cuiusmodi nullum inspexerat, ignorant. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum μέγαν τῆς Συρίας αἰσιν τῶν ἀπέκτειναι, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam inolestē ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen cum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne cum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ αἵματι) Athenis in arce sella fuit dedicata, διόφρον τὸν ἀργυροπόδα dixit Demosth. c. Timocr. p. 486. in qua ἐκαλέετο ὁ Εἰρένης ἐν τῷ Αἰγᾷ αἵματι τῆς Ἀττικῆς, διώσαν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum proposuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegiliani pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Duker. Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγχιόν, ὄνομα ἔσσης: ubi Codicum lectio Ἀγαλέων Suidae debetur; veram, Ἀγχιόν, ex Thucyd. p. 111, 83. [lib. II. c. 19.], grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλέεσθαι Αἰγᾷ αἵματι) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Acestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κεράτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. E.; qui quidem dissensus ex locorum collumque Aegaleo vicinorum. [p.] Cl. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyl. Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγᾷ αἵματι, voce leviter turpata, ὄρει τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum; *Wess.* oblitus non fuit, sed situs huius Aegalei vir magnus ad Strabon. lib. VIII. p. 350. [p. 359. c. ed. Cas.] WESS.

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσβάλετο --- τοῦτον τοῦ Φοινικίου πάθος) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit Vallae Latina *Wess.* cum Gron. quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes; quamquam amicus regis.*] Unde enim Ariaramenem cladi Phoenicum victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσβάλετο τοῦτον τοῦ Φ. πάθος haec indicare apta sunt? Sattem alius verbo casus adfuisse. Porro οἱ μὲν δὴ etc. quae continuo post, Phoenicum postulant poenas, nullas Ariaramenis. At obscurum et molestum perseverat προσβάλετο --- τοῦτον τοῦ Φιν. πάθος, neque dissipatur Pavi Latinis; ab eo increpabatur praesens propter hanc Phoenicum poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari Ariaramenem voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλεσθαι tali notione? Errorem latere arbitror, et προσέλαβετο, quae elegans Reiskii conjectura, fingendum; ut innuatur, Ariaramenem, virum Persam, Ionum amicis, cum praesens adesset, calamitatem illam Phoenicum adiutasse criminando. Placet Abreschii φίδος Ἰωνων, adundi Diluc. Thucyd. pag. 112. WESS. — Vide Var. Lect. ἔλαβετο et ἐβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorem oscitantiam potuerint, satis adparet. προσέβαλετο quidem non modo cum Schaeef. tenuit, sed diserte etiam defendit Schulz; non animadvertens, verbum προσβάλλεσθαι (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construui, quo ea prodeat sententia quam ipse Vir doctus huic loco subiecit: *insuper etiam --- contulit ad illam Phoenicum cladem.* Verbum συμβαλέσθαι novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud Lysiam, pag. 105. ed. Reiskii, πλείστα ὑπὲρ τῆς ελευθερίας συνεβάλλοντο: et apud Polyb. III. 10, 7. πλείστα συνεβάλλοντο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πολέμου, ubi perperam alii libri συνελάβοντο. Similiterque in illo Strabonis loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. Almelov. nescio quo errore Heim Schulz excutavit, πολλοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἢ Ῥώμῃ προσέλαβετο, videndum ne προσέβαλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβίσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβίσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβεσθε πρὸς δῖων: ubi Schol. βοηθήσατε. Sed cognata προσεπιλαβίσθαι et συλλαβίσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13, III. 48, 1. Quod autem opponit Schulzius, verba haec non nisi in bonam partem soleae accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβεσθε hic esse locus possit: namque intelligi debet, προσλάβεσθε αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴωνι) τοῦτον αὐτῶν Φων, πάθος, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicum averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκύρουν νῆες etc.) Nugas [veteris]. Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκύρουν, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὕτε εἰ συνεκύρουν ἡ τῶν Καλινδῶν -- νῆς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχανόου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχήνου, ut hic vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

1. seq. ἐς τῶν Αἰγινήτων τὸν Μηδισμόν ἐνιδίζων) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod eum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit incompodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἐς ἔργον τῶν Αἰγινήτων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicarum partium exprobrasset; cuius, si Siciuum ad Persam missum cogitasse velia, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probam fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arcessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum ἄνδρα ipso in conflictus fervore ἐνιδίζω, seu non sine probro invehitur et obicit Atheniensium imperatori, qui p. quod res ostendebat, locissimum Polycritus. Mox, νῆι ἐμβολῶν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII.

Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginetis attribuitur, et
 ter meminit, ineditus in Aristide Scholiasta: in Pausanias
 T. I. p. 182. Ἀγαμέμνωνος, inquit, αἰὲς ποιεῖται νόμιμα, ἵνα καὶ
 νότος τέχνη, ἀλλὰ δ' ἐν Αἰγυπτῷ αὐτοὶ οὐδὲ μὴ οὐτοὶ ἴδωσαν
 τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικάς καὶ τὰ ἀργυρῶν αὐτῶν
 τοῖς ἱστορίαις. Quando scribit Sophista, doctissimus pag. 339.
 οἱ Ἕλληνες, ὅσοι τὰς ἱστορίας τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων τῶν πάλαι
 Scholiastae Aeginetis primus intelligit de spoliis eximius Macro-
 la. Xerxi et orpaece Mardonii, τῶν δ' αὖ, οὐδὲν οὐδὲν, αὐτοὶ
 οὐδὲν πρὸς αὐτοὺς Αἰγυπτίους ἀφαιρῶντες Ἡρόδοτος λέγει τὰ αὐτοὺς
 μακάρις, ἵνα καὶ οὐκ ἀφαιρῶντες αὐτοὺς Αἰγυπτίους. Hic ubi vo-
 cat Aristides pag. 268. τὴν ναυτικήν, πρὸς τὴν καὶ ὁ Ἡρόδοτος οὐκ
 inquit Scholiastae αὐτοὺς ἀφαιρῶντες, πρὸς τὴν ἐν Ἑλλάδι, πρὸς τὴν
 χιανῶν, ἵνα καὶ οὐκ ἀφαιρῶντες αὐτοὺς Αἰγυπτίους, ἵνα καὶ οὐκ ἀφαιρῶντες
 ἵνα καὶ οὐκ ἀφαιρῶντες αὐτοὺς Αἰγυπτίους. Ut ex opere inedito, nec a quopiam aliisque, alie-
 rius Corrigis adiuvento facile edenda, paulo plura descrip-
 psi, lecti Aegina, qualia Codex iste Clar. Rurmanni Pauli
 continet ad historiam Graecam illustrandam, eximia Blun-
 tarchus etiam in Them. cuius meminit Clar. I. Reizen. ad
 Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat Herodotum
 quem (in lib. de Herod. Malign. p. 87. 100.) aegerrius
 fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀφαιρῶν
 τὰ τὰ ἀφαιρῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι, ναυμαχίας, teste Herodoto in
 fragm. c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes, Corin-
 thum, ablegat, illi indicaturos quis unus praes ceteris
 hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, pu-
 blico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio praes-
 tantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit Hero-
 dotus, testatur Diodor. Sicul. XI. cap. 27. καὶ οὗτοι ἀφαιρῶντες
 πρὸς τὴν ἀφαιρῶν, καὶ οὗτοι καὶ οὗτοι (Lacedaemonii) ἀφαιρῶν
 αὐτοὺς καὶ οὗτοι, πρὸς τὴν ἀφαιρῶν τὴν Αἰγυπτίαν, ἀφαιρῶν δ' Αἰγυπτίαν
 Αἰγυπτίαν, de invidia, qua erga Athenienses affecti fue-
 rint, αὐτοὺς τῶν ἡρώων, clarius etiam loquitur c. 55. Istam
 Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum
 forte memoriae subtrahere studuit Herodotus; qui hic ex
 vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores desert
 Aeginetae Polycrita et Atheniensibus Eumeni atque Aminias,
 e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur, vid. Ro-
 rizon. in Aelian. Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖος.) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. Diodorus XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschylī* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] *ἰσθιάζει*, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. *ἔτι τε ἐφ' ἑπιδόξει μὴτ' ἐπιδιώκειν ἔτι προσώριστο*, etc. WESS.

CAR. XCIV. 1 seqq. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) Herodotum spe praemii delectum, quod sibi sponderat *Corinthii*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene memini, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praeconio nimis parcae Musae sunt; qua de caussa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium* narrationibus; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius Graeciae hand opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seqq. Caeterum commode *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) De *Corinthiis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae Graeciae; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; samam *Athenis* sparsam eleganter enarrat atque explicitate. Saepius etiam alibi talia scribit de *Corinthiis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc addē *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthium* Nostrum venisse narrantis, et pro laude *Corinthiis* iure contributa voluisse *μισθὸν ἀρνεσθαι*: mercede negata; *μετίσχευαν*, inquit, *ἐκείνα*, ἃ πάντες *ἐπιστάμεθα* τὰ περὶ τῆς *Σαλαμῖνα* καὶ τὸν Ἀδύμαντον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Aufwadv. II.* p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. v. ὅτι μέντοι δίκαια τάλαντα δωρεάν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀνδρῶν τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶς Ἀθηναῖος οὐ τῶν παρημέλει μιν ἐν ἱστορίᾳ Διῶλλος εἶπεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simultatis Historicus noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse historiae legem scribit *Cicero*

de Orat. N. G. 19. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, Plutarch. T. II. p. 870. et seq. opponit Phucydidæ silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata Simonidis aliorumque; quæ omnem tollere videntur dubitationem, quæque Herodoto non ignota persuadere debuerant, remorem; quem ab hostibus Corinthiorum Atheiensibus acceperat, involvendum silentio, non posterorum esse memorie tradendum. De quatuor Epigrammatis, quæ præbet Plutarch. duo leguntur etiam in Anthol. med.; duo habet Dion Chrys. p. 459. velut Simonidis, ex quo Nûv δὲ μὲν Αἰζυρῆς ὧς docti restituendum monuerunt apud Plutarch., pro Nûv δὲ ἀνάματος. Illa Dionis non esset deterior lectio, Plutarcheam certe propior: Ὡς ξὺν εὐδρόν περ ἐνάξιον ἄστου Κορίνθου. Nûv δ' αὖ μὲν Αἰάντος νῆος ἔχει Σαλαμῆς. In Doricis reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur αὖ μὲ, vel αὖ: τὸ γὰρ αὖ μὲ μαρμαῖον ταριχεύει, Sophronis est in Schol. ad Aeschyl. Choeph. vs. 294. In Ocelli Doricis apud Stobæum in Ecl. pag. 45, 25. ποθ' αὖ μὲ scribendum: πρὸς ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' αὖ μὲ apud Diog. Laërt. I. 115. ποθ' αὖ μὲ in Aristoph. Lysist. vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista Analectis suis inseruit Brunckius, T. I. p. 132 seq. num. 86. 37. 39. et 40. S.

17. 3. ἐκ πλάγιντα καὶ ὑπερδιδόντα) Non aliter legisse Plutarchum videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quæ prætoriam accessit triremem, [lin. 7.] θύλη πικρῆ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut οὐρανοπετῆς, qui acerbe, τί γάρ, αἶτ, ἔδει τιδέσθαι (forte legendum ἐπιδέσθαι, privari:) μηχανῆς τραγικῆς; ἐν ἡμᾶς τοῖς ἄλλοις ὑπερδιδόντα τοὺς τραγικοὺς ἀλαζονεία: illum tanta dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK. 17. 6. Ἰδὼν Ἀθηναίης Σαιραδὸς) Minervæ, cui similis Athemis titulus, id fanum in extrema erat Salaminæ, περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος in Plutarcho, cui celox ista eleganter, sed erimindse, οὐρανοπετῆς, celo lapsa. Ego vero videtur προσφύεσθαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [ἐν τοῖς Κορινθίοις] pro librarij, schedis indicantibus, scholio. 17. 8. 9. 10.

18. οὕτω δὲ ἀπὸ τῶν ἐκ τῶν) Vere sic ex schedis Gronovius, distracto: idem, [lin. 19.] quamquam ex conjectura,

ἐπ' ἐξεργασμένοις. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὁπλιτῶν) Plutarch. Aristid. p. 323. F. τοὺς πρεσβυτάτους καὶ μαχηματάρας τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ὁπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in Psyttalea calamitatem tragice Aeschylus Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud Salaminem, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 21, adfuisse tamen αὐτοῦ ὁπλῶν, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito, unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaue a Demetrio Phalereo, ut prave appellatur, notatis περὶ Ἑβρον. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et Salamina interiectam, (de qua vid. Steph. Byz.) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula Psyttalia contrucidatos multis lamentatur Aeschylus Persa vs. 447-464., παίονσι, κρεωκοπεῦσι δυστήνων μέλη, Ἐὼς ἀπὸ τῶν ἑκατέσθιρον βίβν. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit Aristides, ad Themistoclem misisse dicitur Plutarcho in Aristid. p. 323. F. ex inhumano vatis Euphrantidis suasu Themistocles immolasse ὠμωστῇ Διονύσῳ, Baccho crudas carnes voranti. ὃ τὰ δέρματα ἐσθίων, vel ἔδων, est Δερμητής. Cuius aliàs nomen forsā ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. Pausan. IV. p. 373. De illa hic egisset Steph. Bergler, ut liquet ex Notis in Alciphro. p. 233. Schol. ined. in Aristid. Panathen. p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγει· οὗτ' ἂν γὰρ τις τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοὺς διαφθείρηται. Ἐσταῦθα οὖν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, σωστρατηγὸς Θεμιστοκλέως, μετὰ τὴν νίκην τῆς ναυμαχίας ἀποβύς μετὰ τῶν γερόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνείλε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, Themistocli non fuit Aristides σωστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὅτε ἀποβλήσται τὸν χρημῆν) Ex

suspitione, emulati viri ἀπολησθῆναι, quomodo ἀλλοποδῆσαι apud sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τῶν ναυγυῖων τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliavit. Ex Vallae sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malè, uti opinor. Πρώτον τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed antea eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἐπεμοῖσι φέρεται incunda Cl. Kühnius et leni medicina reparavit ad Pausan. lib. I. c. 2. ἐπεμοῖσι φέρεται tantam videlicet remorum, ad Coliadem eiec-
torum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendum mulieres, uti possent. Quam quidem opem Codices, Strabo, et Eustathiusque recusant, non infitiat, modo liceret, φέρεται, ἐπεμοῖσι matronis adprime convenire, φέρεται ἐπεμοῖσι, etsi, meticulosum hoc genus, quidpiam arcessiti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cace-
dere. WESS.

ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες ἐπεμοῖσι φέρεται. Remis horreoq-
bunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperius
Echinus, aut Laurentis aper? non opinor. Lenissima mihi
quoque placet Kühnii correctio, legentis φέρεται, quae
Berglerq probata, Reiskio quoque venit in mentem, aliis
que. Remis sic usuae, secundum Kühnium, mulieres di-
cuntur ut φριγίται, frictoriae. Φρύγιον Latinum est frigere,
de quo N. Heins. egit ad Ovid. Medic. Faciei vs. 70. VALCK.
— φέρεται, a doctissimis duumviris commendatum,
cum Schaefero et Borheckio adoptarunt etiam Jacobs (in Atti-
cis) et Schultz in Herodoti Bellis Persicis; quod, ut auda-
cia factum, quippe consentienti librorum omnium non
modo Herodoteorum, sed Strabonis etiam, (teste Lipsiensis
Strabonis Editore, lib. IX, p. 376.) auctoritati repugnans,
sic et alioqui parum consultum, certe ne antiquam necessa-
rium fuisse, in Var. Lect. ad h. l. demonstravi. Caeterum
in apriorum revocat huius vaticinii amphibolia istud, in
cuius Thucydides lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῶμα ἐπὶ τῷ διαχοῦ. Frutum ubi
ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ὅσον δι-
στάζει, quorum circiter stadiorum, in Strabon. lib. IX, p. 608. 9
A. [p. 396. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii, regem animo
ante navale praedium agitare, quacumque Caesaria ars ab-
opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *Ἰστροὶ ἰόν.*) Sicci-ne vere nunciis his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbae quidem velociores essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* agit in *Athen.* IX. c. 11. [*Animadv.* in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 278.] Levissima mutatione pro *Ἰστροὶ* libenter corrigerem *ἀνθρώπων*, sive *ἀνθρώπων ἰόν*. Unius potnam pulis omnia, de halem loquentis Xenophontis verba *Κυρίανδ.* VIII. pl. 137, 38. *ἴσχυε τὰν ἀνθρώπων πρὸς ποταμὸν αὐτὸν ταχέστερον πορεύσασθαι.* Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 196. et *Stanlei.* ad *Aeschyl.* *Pers.* vs. 447. *Herodotus* saepius *ἀνθρώπων* scripsit; quam *ἀνθρώπων*, Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, faciem ardentem, sive lampada; sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [*lin.* 17 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer. voc.* *Αναμύτης*. VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *Ἰστροὶ* hic sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usui sint nonnulli. S.

Ἰστροὶ ἰόν *ἰστροὶ ἀνθρώπων*) Laudibus *Cronovium* feroc. amplioribus ornaturus, modo *Brissonia* et *Stanleio* comitem esse praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manifestas verum erat; et vituperabuntur ob vocum, in Msstis latitantiū, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, expōnunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 258. et *M. Pab.* *Venet.* lib. II. *Region. Orient.* c. 25., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enarrans. Unde vero *Cleomades* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antv.*) mutatus fuerit; *Xerkem* *διὰ τὴν ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπων*, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic *διὰ τοῦ αὐτοῦ* *μῆκος* ex *Græcia* ad interiorem *Persidem* nuncios perlato; dicere non valeo. Sequens *τοῦ αὐτοῦ* [*lin.* 6.] haud movetur in distributione, ut discere ament, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro *τοῦ αὐτοῦ* *lin.* 6. cum *Reiskio* *τοῦ αὐτοῦ* *mallos* *τοῦ αὐτοῦ* *τοῦ αὐτοῦ* *lin.* 8. S.

18. *τοῦ αὐτοῦ* *τοῦ αὐτοῦ* *τοῦ αὐτοῦ*) *Thermistiam* adumbrasse, *Petavio* observatur. *Or.* XIX. p. 236. c. *Pertinent* *huc* *Aeschyl.* *versus* *causissimi* *Agam.* 320 seqq. Sed *adi* *min.* *quum* *Erasmus* *Child.* pag. 574. *ed. Francof.* WESS.

ξαις in eiusdem libro de Temul. p. 245 Δ. Rhothium πλέον praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud inmerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἴστι Ἑλλῆσι οὐδ. ἔκδυσις) Id est ἀμύχανόν ἴστιν Ἑλλῆσι: vel ἴστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἴστι τοι οὐδεμία μηχανή μή οὐκ ἀπολωλίκαι: III. 51. αἰ 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανὴ καὶ οὐχὶ καὶ αὐτὸν συν. ἐμοὶ ἀλῶναι. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri, μόρε ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπειδὴ αὐτὸν περιλάβης, ποίειν ὅπως μάλιστα — ἀπείξεται. Vid. c. 67. c. IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃ ποίσι διδύληται.) Positura vocis ταῖσι multis molesta. Maluit σοῖσι, quamquam fluctuans, Corns de Pauw, τοῖσδε Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι διδύληται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. praefatus [ἐν σοῖσι Πέρσῃ] placet. Negat Marlonius, Περσῶν rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiliēs at ibi ξύλων ἀγῶν, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Αἰγυπτίους, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas νικημένους. Unde idem in epistola ad Graecos, νικημένοι Φαλαγγιστὰς ξύλοις χερσαίους ἀνδράπων in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. III. Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia. Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃ τοῖς τοῖσι διδύληται τῶν πραγμάτων: ἢ δι' ὅτι καὶ εἰς, non enim Persarum culpā quidquam rebus suis allatum est detrimenti. Διδαχθῆναι significat βλάψαι: sed διδαχθῆναι notat βεβλάσθαι, laesum esse. Hinc fluxerunt, omissa Lexicographia, Κικηροδάκτος, πανδάκτος, et ξιφεδάκτος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Διδύληται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cod. Paris. redditur βέβληται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ his interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 81. ἐν τῇ ἀρχῇ. VALCK. — Equidem, si Kalabanarum τὸ λαὸν reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum aduersus, sed universam locutionem in eandem sententiam interpretarer, quam in latina versione expressi nullum vestigium in Persia (in Persarum personis, ad Persas quod additum,) detrimentum acceperunt, neque huic interpretationi ob stare puto, quod paulo post adiecit, ἐπειδὴ οὐ Πέρσας οὐ αἰνῶσι νικῶ. S.

CAP. GI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Εἰρήν. etc.) Non videri ab Herod. scripti, sic suo vituperba quoque poterant collocari: ἦσθ τι ταῦτα ἀκούσας Εἰρήν., καὶ ὡς ἐν κακῶν ἔχρη. Ut lib. III. c. 34. ἦσθ τι ταῦτα ἀκούσας Κλυδῶν., καὶ ὅτ. ubi eictum rediit in suam sedem ἀνύσας. Idem δὲ ἐν κακῶν ἔχρη., tanquam ex malis gavisus est, non purum fuisse gradum praedicat, sed quantulumcunque post in optatam adeo elationem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: Μαργαρίτῃ τε Βοδισσομένης Ἰφὴ ἀποκριθεῖσας. ὁμοῦται πάλιν, 579. τῶν: ut legitur inferius, ὁμοῦται πάλιν ὁμοῦται. VALCKA. — Herodoli stylo utique convenientius est ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ, quam ἀποκριθεῖσας quod libri hoc loco praeferrunt. Τὸν δὲ πρὸς ἡμᾶς vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam conjunctivus, adhibetur. S. 575. ἐς συμβουλήν.) Optime hic etiam τοῦτο ἐκρίναι; cum paria cur faciam; scribere memini ad lib. III. prime. Perperam in proximis μόνῃ ab Arch. abest. WESS. 579. 12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὅτι βόσκηται ὅσοι γίνονται ἀνὰ πόλιν; lubenter huius rei se docementum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βόσκηται non debet. Notissimum Graecismum; praeter illis scriptos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis perire, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucyd. Plat. Xenoph. et oratores; raro Poetae, ut Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1358. ὁ δὲ καὶ ἐγὼ τοῦτ' ἀν' ἡν: hoc et ego voluissem. Leopoldus, H. Steph. Wasseus, D'Orvillius, alique eam in rem plura dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευμένη τυχὴν τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare cōsiliū, veriora opinor. τυχὴν ἵππων non discrepat ab ἀπὸ τοῦ εἶναι. De se regina c. 67. τὰ τυχόντων φρονέουσα ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς τὰ τυχόντων quibus passim similia. WESS. — καὶ ἐκ τῶν τῶν πρὸς τὸν εἶναι.) Ultimam harum vocem abramas vir doctus [Reishius] cupit: ego ad fecisse alio dicitur, et ἀπὸ τοῦ εἶναι refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΤ' Αὐτῇ ΜΕΝΩΝ facilis; sententia prohibet te salvo et bene habenti benevolentiae tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. p. 1352.) ὅτι εἰ καὶ οἱ εἶναι τὰ ἐκ τῶν εἶναι: illa rem suam bene se habere dicebat. Sequens δὲ τὸ καὶ [lin. 140.] valde frequentatum; ὡς πάλιν; et Latinerum ut quid illud dicitur

disset, toebuntur, ac Callini de forti viro. *Ἰδὲ δὲ οὐ
καὶ καὶ μέγας, ἢ τοσούτῳ, ἀπὸδ. Scrm. HELKip. 356.*

WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. *Οἱ δὲ Πεδασεῖς etc.*) Quae sequuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interiecta. Herodotus, quae, nelecta istis, hoc modo colunt: *παρὰ Βαβυλῶν, τῶν μεγάλων πόλεων ἡδὲ etc.* Hanc vellem coniecturam, supra iam memoratam, Codices comprobarent; ut illam affirmarent lib. VI. cap. 132. Iam primum penam Herodotea ex lib. I. c. 175, paulo Ἰωννῶντος, quod hic licebit scribere: *Ἐάν δὲ Πεδασεῖς ἐκείνους ὑπὲρ Ἀλικαρνησίου μετόπισθε τοῖς ἄλλοις περὶ μέλλων ἀνεπιπλήδων ἔσονται; αὐτοῖσι τι καὶ τοῖσι περιόχουσι ἐκ ἰσότητος Ἀθηναίων πύργων μέγας ἔσται τοῖς (δὲ) τοῖς τοῦτο ἔλκετο.* Sensus si species, hic eadem paene narratur. His usus. *Ant. Damaeus in Demosth. p. 124.* Hoc, ait, videtur unum esse e splendidioribus Herodoti mendaciis. Barbae tamen muliebri patronus citatur *Aristoteles*: vid. *Leopard. Em. lib. VII. c. 11. et XV. c. 24.* Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur *Strabo*; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e *Carip* mentio: ista talia denique sic non solet *Noster* eadem repetere. Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20, ubi Pedasenses e *Caria* iterum commemorantur. Quod primum dicebam, hic iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, τοῖσι δὲ καὶ τοῖς μέλλων ἀνεπιπλήδων ἔσονται, sic lecta *Straboni*, *Noster* interpretatur: *ἵκαν τοῖσι τῶν μέλλων τι ἐνός χρόνου ἔσονται χαλεπόν. Τὸ ἔσονται videlicet requirerebatur adiectum ἐνός χρόνου.* Velut grammaticus, Ἀνεπιπλήδων ἀνεπιπλήδων ἵκαν πύργων reddidit *Quae*. Priora, missa facienda, in τοῖσι Πεδασείοις [vide *Vat. Lect.*]; et τοῖσι δὲ πύργων ἀνεπιπλήδων: fortuit, *Wallaq*; quod mutari postea potuit in ἀνεπιπλήδων πύργων. Sed quibus tandem hoc ostentum? Iam pertendebatur? an non ipsi etiam Pedasensibus habebatur sacerdotis portentum erat expiandum? hoc atque significatum voluit *Herodotus*. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret τοῖσι ἀνεπιπλήδων πύργων

ταῖς ἀμφὶ αὐτὴν εἰκίοναι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata: Vallae reddita, Amphictyensibus, qui circa eam urbem habitant; Palmerius, Amphictyonas, ait, a Py-lagae sua in mediam Cariam sine navi transfrelavit. Suspico primum, huius notae auctorem pro περιόικοις, I. 175., legisse in suo Cod. περικτίαι; noverat magister ex Hom. Od. β. 657. περικτίονας, ἀνδράποιν; Οἱ περιναεταόουσι: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar Homeri propemodum, ἀμφικτίαι: ἢ ταῖς ἀμφὶ - εἰκίοναι. Ubi meminit Thudyd. III. 104. ὅτι τὴν περικτίονων νησιῶν: Schol. Περικτίονες, inquit, εἰς τὰς ἀμφικτίονας, αἱ περιόικοντες. Usus rarioris vocis ἀμφικτίονες exemplum requirenti succurret Androtion apud Pausan. X. pag. 815. adiutus a Syllurgio. Conterminos ἀμφικτίονας vocans. Tetztes iuxta Vales. in Harpoer. p. 276. Scaligerum in errorem induxit; qualis Grotium etiam decepit (Slobaei sui Florileg. pag. 197.) in istis incerti Poetae: καὶ ἀρχαῖον ἔστι θυμὸν, ὃ νῆϊ, εὐδ' αἰδῶσις ἀμφὶ περικτίονας: neque vicinos, iuvenes, reveremini. VALCK.

3. 4. ἢ δὲ τοῖσι Πηδατείοις.) Verius Πηδατῆες, quod lib. VI. 20. P. Leopardus legebat Πηδατῆες, Emend. VII. 11. Schedarum Πηδατῆες, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem Πηδασσα processus foret, nec τούτοις moraretur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pronomen τούτοις (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: in τοῖσι Πηδατῆες τούτοις, in hac urbe, qui Pedasa nomen, supra Halicarnassum sita, e qua oriundum Hermotimum dixi.] At ferri non potest συμπίεται, etsi saepius συννέχθη γενέσθαι repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat πίεται, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat ἐπὶ αὐτοῖς τε καὶ τοῖσι περικτ., sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν Graeci intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus περικτίονας (si modo necesse fuerit) et ipsos et hos qui circum habitant intelligamus.] Gronovius ἀμφικτίονας, de Codice scripto, silens, publicavit. Plerique, aliter, de quibus tamen ob Ask. consensum. Ex Vallae Latinis Amphictyonas expulsos Leopardus voluit: eadem mens Nic.

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unde in *Acquiscenti*, neque alia Palmerio, Sunt sane fidem *ἱστορίαι*, sive Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, *ἱστορίαι*: quales Catlino Ephesio *ἱστορίαι* apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolis alibi Herodotus *ἱστορίαι* eiusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.]. Cui ergo bono additamentum, τοῖς ἀπὸ τὰν τῶν πόλεων. Cur δὲ τὰν? utique ex Igenio libarii, rariorem *ἱστορίαι* vocem explicaturus. [At Italia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δὲς ἢν ἐνέετο profinus [lin. 9.] peccat. Alibi *τῆς* posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta *ἱστορίαι* revolventi plura his inculcata videntur. Consue *Valentinianum* ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hoc loco factam mentionem, siye sermonis spectem habitum, haud dubie *Herodoteus* esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Παιωνίος) *Hoccine mangoni* nomen
parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices du-
blum relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad ut-
rum medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva
Παιωνία. Prius illi furcifero adcommodatus ex confilio
Panionio, cuius Chli participes lib. I. 143., atque Ha-
Athenaeus. Είδος *επαμύνους* [lin. 6.] libro I. 199. illustra-
vimus, hic *επαμύνων* tuemur. Habet cap. seq. *τα αἰδοῦν* *επαμύνων*, et gemina complura *Porbus*. Persici moris *Iosephus*
lib. II. ad. Apion. cap. 37. facit *αἰδοῦν* *επαμύνων*, ubi *Spon-*
heimius bene. Nec illi tamen continellat primus auctor.
WESS.

6. ἰδούς ἐπαμμένους) A natura egregiam totius corporis
formam adeptos, neque adeo tantum ὡς ἄνθρωποι, sed ὡς
αἶψα κατὰ πᾶν τὸ ἐκτός ἰδούς καὶ οὐκ ἐν ἑαυτοῖς. Ubi iste
Pánionius [lin. 7.] exsectos ἀφέντες ἐπὶ Σαρδείοις καὶ
ἐφ' οὖς χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem naturam cor-
porum invertit suo more: neque enim ἀπὸ Σαρδείοις
Ephesium abducendos, sed Σαρδίους ἐπὶ Ephesium μεταφέροντας
in Persida, ubi πικτίος λίμνη secundum Herodotum. *Herodot. T. VI. P. II.* M

δρς anteponebantur. Cur autem Persae ἐννύχους ἐποίουν τοὺς καλοὺς, rationem reddit *Dion. Chrys. Or. XX. pag. 270. B.* vid. *Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumsit, vindictam lectoribus nullā dignus adparebit Hermotimus misericordiā, quam in ficta *Xenophontis Cyropaedia* facile movebit *Gadatas*. VALCK.

9. τῶν ἐνορχίων) Melius hoc videtur vulgato [ἐνορχίων] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῶν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζῶν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, ἐκ τούτου postulabit sibi aut ἔργου aut πρήγματος, quo modo *Valla*. WESS. — Debuerat puto recipi ἐκ τούτου ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς οἰκέτας) Sic *Thomas Magist.* et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem *Thomas* ἄσμενον, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentiā indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδεχόμενον, cui in Musis alia potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἥδη μάλιστα) Cum ἥδη et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἥδη rariore accipit notione pro μέχρι νῦν, huc usque, qua *Pausan. Achaic. cap. 22.*, ipso observante, πρὸς τὸ μὲν ἥδη τὰ ὀνόματα αὐτῶν οὐκ εἶχομεν. [Itaque accipiendum illud ἥδη fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἥδη γεγονόσι.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut stribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, τί σε ἰγώ --- τίς σε προγόνων --- ἥ σε aequis oculis adspiciat? Deleta librariis transcripsi. WESS.

16. τὸ μηδὲν εἶναι) Culte τὸ μηδὲν ὄντες, viles, ignavi et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779.*, *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud *Hermotimus*, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evaserat, exprobrans nequissimo Panionio. Adi *Salvagnio* observata ad *Ovidii Ibim vs. 457.* WESS.

CAP. CVII. 1. Ἐξέξῃς --- τοὺς παῖδας) *Artemisiae* quia commisisse dicitur pueros Ephesum ducendos, frigide iocatur *Plutarch. T. H. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5. seqq.]

iussu regis ex Athenarum portu naves deducebant ὡς τάχιστα εἶχε ἕκαστος, διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆα: hoc redibit opinor pro lectione Med. Fugientes Persas [lin. 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare prominentia Attices promontoria: admovit ista Casaubon. Theophrasti. Hθ. Χαρ. c. 25. ubi ὁ δειλὸς τοιοῦτός τις εἶος πλείων τὰς ἀκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τάχιστα εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii accesserunt nostri codices] debetur. Tale Plutarch. T. II. p. 610. c. ὡς μὴ εἶχε τάχους καὶ δυνάμειος ἕκαστος: nec Nostri disconvenit lib. IX. 58. Zosterem, [lin. 9.] Atticæ nobilem locum ex Pausania I. 31. et Scholiaste Hermogenis p. 389. illuminarunt viri doctissimi ad Steph. Byz. A me vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡπίρου, ταύτας ἔδοξάν τε etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudquaquam posterius. [Vide Var. Lect.] Opinabantur enim Persae & minuta ista promontoria naves esse Graecorum, inde formido illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλῆϊ) Sententiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi. Potueram cum Valla et aliis: ad custodiendas rates, quibus rex transiret. Ad πορευθῆναι intelligenda ὥστε particula. Curvero βασιλῆα potius, ut Valck. voluerat, revocarem, quam cum plerisque msstis βασιλῆϊ tenerem, idoneam non vidi caussam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα πορευθῆναι: possis vero perinde intelligere διαφυλάσσεσθαι βασιλῆϊ, (ὥστε αὐτὸν) πορευθῆναι. Reiskius coniecit, δι' ὧν ἔδει πορευθῆναι scripsisse fortasse Herodotum. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειδύκνυτο) Turbantes scribas flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολλάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι: quod solum abunde erit. Et hanc quidem Themistocles opinionem, si credimus Plutarcho, cum Aristide communicavit, cum valde et iisdem fere de caussis, quibus Eurybiades, improbante, Themist. p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων σφεῖς κακῶν τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαιτο) Animum multiplex in schedis variatio pertransit: quid ea intendatur, non adfirmavero. Ubi pronomine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαιτο probaveris, res solvendi pontis in consideratione erit, universae Graeciae

ingens allatura damnum. Si σφίας malueris, addendum erit καὶ τὴν Ἑλλ., quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus Arch. κακόν, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — Κακόν an κακῶν praeferas, parum per se interest: istud tamen, quod cum Schaeff. adoptavi, Herodoti mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest τοῦτ' ἂν -- σφί -- ἐργάζαιτο, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis Herodoto convenientius hoc est, quod inde ab Aldo Editiones exhibent omnes, τοῦτ' ἂν -- σφεῖς -- ἐργάζαιτο. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista reperi sit scriptura: nam quod ex cod. Med. nihil varietatis h. l. Gronovius in medium protulit, non inde tuto colligi potest, consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire, quum praesertim frequenter observavimus, in postremis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatus a Gronov. esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen Valla suo in exemplari verbum ἐργάζαιτο plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut -- maxima ob id calamitate adficerent Graeciam. An σφεῖς etiam (quod pro αὐτοὶ Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. Valla repererit, haud adparet: illud equidem Wesselingio adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum, quum temere ab aliis librariis σφί, ab aliis σφίας fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio σφεῖς posuisse. S.

[17. οὔτε τις κομιδὴ τὸ ὀπίσω φανήσεται) Aut ἐς τὸ ὀπίσω malles forsā, aut nude ὀπίσω. At τὸ ὀπίσω apud Nostrum idem ac nudum ὀπίσω valet: parique ratione I. 207, 18. ὃ τὸ ὀπίσω φεύγονται dixit. S.]

20. οἶά τε ἔσται προσχωρήσαι) Laurentii succedere fluxit ex προσχωρήσαι, quod in Brit., saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in Arch. et Thucydide II. 5., inyasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, Xerxi, modo strenue et prudenter egerit, singula per Europam oppida et nationes, partim captas, ultro partim, sese adiuncturas. Id vero προσχωρήσαι velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θεμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)
 Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum au-
 ctor fuerat πλῶν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives,
 istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, re-
 trahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sen-
 tentiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec ve-
 tus interpres, neque Latinorum correctores vim animad-
 verterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib.
 V. c. 75. Κορίνθιοι, --- σφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιεῖν τὰ
 δίκαια, μετέβαλλέν τε καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis
 et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius
 ἄνδρας, ἑς ἀναγκαινὴν ἀπειληθέντας, νενικημένους ἀναμάχισθαι τε καὶ
 ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἑς ἀναγκ-
 αίνην ἀπειληθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir
 doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem refe-
 rendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl.
 D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil
 utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter for-
 tuitam literarum συνέμπτωσιν. In angustias detrusum, ne-
 cessariumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἔχόμενον, IV. 131., ἑς
 ἀπορίην ἀπυγμένον, I. 79., dixit etiam Herod. ἑς ἀπορίην ἀπι-
 λημένον, II. 141. et ἀπειληθέντα ἑς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.]
 necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαινὴν ἐνδεμένους, sive
 necessitate coactos, ἑς ἀναγκαινὴν ἀπειληθέντας. Tales victos sae-
 pe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχισθαι τε καὶ ἀναλαμβάνειν
 τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Span-
 hem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag.
 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβου-
 λεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχεῖται τάχα· πολλὰ μὲν
 δὲ ἀπόνεια δίδωσιν ὅσα μὴ ἔδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6,
 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere
 prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa,
 quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium
 postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet
 isthoc capite quaedam exempla. Frontinus, et Africani Sci-
 pionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse muniendam;
 cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud
 suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn.
 III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et
 Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐπὶ σφίω αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiā soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19, etc. S.]

9. ἀναμάχσθαι τι) Confer lib. V. c. 121. et *Polyaenū* I. 30, 3. *Sequentia* in controversiam inciderunt propter ἀνασώσασθαι [lin. 12.] ex *Med.* et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adtinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor *Epist. ad Hebraeos* c. xii, 1. observataque *Cl. Lamb. Bos.* Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτήσασθαι lib. III. 65. et 75. *Reciperatum* autem νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139., ὠσάμενοι τὸν Πέρσας VIII. 3., et, *Berglero* indice, *Plut. Mar. pag.* 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὖρημα γὰρ εὐρήκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; *Vallae* Latina exorbitare, alios non fugit. Εὖρημα lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri *G. Budaeus* et *H. Stephanus*, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὖρημα νομίζειν et λογίζεσθαι pariliter *Siracides* c. xxix, 4. et 6. *WESS.*

16. ἐμπιπρός) *Med.* et consentientium ἐμπιπρός videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post *Brissonii*, *Menagii* ad *Diogen.* I. 9. et *Davisii* in *Ciceron.* II. *Leg.* cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες --- ἐπιμαλθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαρεμφάτων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notata sunt. S.

18. πίδας τε κατῆκε) Ob vicinas duae forte literae perierunt, ut scripserit ἐκατῆκε, nempe τῇ θάλασσῃ. *Dio-gen. Laërt. Prooem.* §. 9. dixit εἰς τὴν θάλασσαν πίδας καθεῖναι. κατῆκεν εἰς τὸ πύλαγος πιδίων ζεύγος, *Herodot.* lib. VII. c. 36. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat *Steph.* καταμείναντας ἡμῶν τε αὐτίων ἐπιμαλθῆναι: quam casuum ἀκαταλληλίαν amat *Herod.*, adpellatione τῶν οἰκῶν.

τήν υἱοὺς intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς οἰκίας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίται. VALCK. — At verum erat καταμεινάντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ista, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἐχέτω idem ac ἐπιμειλίτω (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel εἰς ἕκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 26. τὸ Τίς πολλάκις -- δηλοῖ -- πάντας, λαφθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνιοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινὶ Ποδοῖν κλοπὰν ἀρίσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem bis terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπειδὴ κἀθανι Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carm. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μηδὲ γ' ἄλλο φυτεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσσει δέμον dicit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35. Οὐδ' ἀγρία γάρ ὄρνις, ἣν πλάσῃ δέμον, Ἄλλη νεοσσὺς ἤξιώσει ἐντεκεῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophocles esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Erunt fortasse, qui υποθήκην, notione παραινέσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσεια, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, ἐς τὸν Πέρσεια, ἵνα (ἣν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἔχῃ ἀποστροφὴν: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσεια, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

ψαγμῶν, si qua uereret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπότερον φίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. *Ed. Markland.* et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστροφὴν conf. *Xenoph.* *Kur. Παιδ.* pag. 73, 18. *Ἀναβ.* VII. p. 244, 23. *Isocr.* *Epist.* II. p. 410. v. *P. Wessel.* ad *Diodor.* I. p. 207. et *Io. Toup.* *Em.* in *Suid.* voc. Ἀποστροφή. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae εὐεργεσίαν sibi scribit ὀφείλεισθαι, meminit *Themistocles* in illa nobili Epistola ad *Artaxerxen* data apud *Thucyd.* I. c. 138. *VALCK.* — At non *Persam* (ut ait *Vir doctissimus*): facturus erat ἀποθήκην: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in *Hellespontum* navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην εἰς τὸν Πέρσαι: ubi per metonymiam ἀποθήκην dicitur id quod est ἀπότερον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὸν γὰρ θεαυόμενα, κείμενα χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπίστευτοι etc.) Misit viros iussos tacere, *Valla*: τοῖσι ἐπίτελλει σιγᾶν. Melior mihi lectio videtur marg. *Steph.* τοῖσι ἐπίστευσι σιγᾶν εἰς πᾶσαν βότανον ἀπηντιούμενοις τὰ αὐτὸς ἐντεῖλατο βασιλεῖ φράσαι: quos, utcumque tormentis exoruciarentur, fideli credebatur occultaturos silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur *Sicinnus*: hunc *Polyaeno* p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀρσάκην: Ἀρσάκην vocat *Plutarch.* in *Aristid.* p. 324. v. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidum, ut *Iustin.* II. cap. 12., ista *Xerxi* *Themistocles* indicavit; non tam miror quod apud *Nepot.* *Them.* c. 9. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons --- dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo *Themistocles* dicatur γράψας τὴν τε ἐν Σαλαμῖνι προάγγελον τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ τὴν τῶν γεφυρῶν - - οὐ διαλυτοῦ. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile: *VALCK.*

Ibid. τοῖς ἐπιστευομένοις). Pristinum integrale damnavit
 schedae, quibus obsequor. [Vide Kar. Lect.] Credidisse im-
 indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tor-
 mentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros plura
 utique sententia, et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589.
 Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῶν ἑτέρω ad
 Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnacon,
 regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem able-
 gatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyæno, sed Arsa-
 conem adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 aeq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellepontum aufugerat: exeat is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἐδῶ χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἐπιστάσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν. conf. cap. 113. 126. 150. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθῶ τε καὶ Ἀνάγκῃ) Admouet Andriis τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία, quibus Corinthi olim fanum in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et suis iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas *μυγάλεως* utroque sermone recte dici, Iac. Elmslerus Sched. Crit. p. 39. conmonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ etc.) Duabus his Beabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προέτινε, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πειθῶ τε καὶ Ἀναγκῇ : quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coëgerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπεὶ τε οὐκ οἶόν τε ἐγένοντο ἐξελθεῖν τὴν Ἄνδρον -- ἀπαλάσσοντο εἰς Σαλαμῖνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat. Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἤκειν ἔφη θεοὺς κομιζὼν Πειθῶ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἔφασαν εἶναι καὶ παρὰ κούροις θεοῖς

μαγάλους δύο, Πενίαν καὶ Ἀπορίαν, ὅς' ὄν κωλύσθαι δοῦναι χρήματα ἐκείνῳ. Nomina Ἀναγκῆς et Ἀμνηχανίης in magis usitata convertit Βίης et Ἀπορίας. Amor in ala Simmiae: Οὐτὶ γὰρ ἔκρινα βίῃφι. πραίνω δὲ πιθεῖ: et ante: Τάμους ἐγὼ γὰρ γινόμεαν ἀνί' ἔκριν' Ἀνάγκη. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ Φιλίᾳ τῇ σῇ ἐπίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἄρχεσθαι, ἀλλ' ἀνάγκῃ. Hanc a veri nominis Rege longe removet Esphantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πιθεῖς τιнос δέισθαι considerat (vs. 10.) veluti τὰς ἐπιγῆν Φαυλότατος λείψανον, quia πιθεῖ ἔργον τι ἐντὶ παροιμίας ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Πιθεῖ, μειλίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens paene regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πιθανάγκην κατ', ὡς ὅλον εἰπεῖν, θυτέρᾳ μὲν δόρυ, θατέρᾳ δὲ κηρύκειον προῖσχομενος, ὃ δὴ παροιμία ἦν, ὡς Φησὶ Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλοῦντων καὶ ἀπειλοῦντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ἰλ. γ'. p. 309, 14. VALCK.

11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingebat Cl. de Pauw τὰ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γι εἶναι γεωπείνας ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paupertatem et Impossibilitatem. Γεωπείνας non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γεωπείνας, praeterque ceteros Πενίην καὶ Ἀμνηχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήκοντες ἐς τὰ μέγιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. sefellerint, an repetiti toties post ἐκείνους accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γεωπείνας lib. II. 6., et ἐκβόλοι, bonae malaeve rei conpotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐκβόλους aspernor, mirorque servatum a nupero Hippocratis editore,

Steph. Maekio, princip. Νόμου, cum Mssti et Scholiastae verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἔχειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia haec dicta videntur: *magnae et beatae Athenae* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis atuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τα μέγιστα, ex praecedenti vocabulo γιωπεινάς, intelligi par est genitivum γιωπεινῆς. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἐκαῦτο πλεονεκτῶν) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θμιστοκλῆς -- χρήματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτέατο (sibi comparabat) λάβη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. haec posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλέων τὰς νήσους καὶ χρηματιζόμενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreonis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖσι πεισθεῖς. Λαβῶν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ἑλεθρον: in his τρεῖς forte videbuntur in τριάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, haec certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quae leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρεώμενος λόγοις τοῖσι καὶ πρὸς Ἀνδρείους) Magnas crierunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρεώμενος, aut χρεωμένους Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quae Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριος λόγος praecesserint. Illa enim generatim minacia verba, haec τὴν Πεισὶ καὶ Ἀναγκάειν, nisi imperata praestentur, denunciuntia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud, inculcarunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀνδρίου temere in βασιλῖα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodoteum referri debuerat in *Aem. Porti* Lexicon, quum ἡ ἀναβολή, vel ὑπέρθεσις vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. Equidem usitatiores vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens obversantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybicum p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine converterem, istud Καρυστίοις γε οὐδὲν, τοῦτον εἶναι τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἦσαν scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et Wess. servata: Carystiiis ne hac quidem re contigit effugere cladem, Proprie: neutiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adsequi contigit Carystiiis. Nempe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) fines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet καὶ οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβαλλέσθαι differendi notione usus est Noxter VII. 206, 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. Plutarchus ad prius inclinat, περιπλέων τε ταῖς νήσοις καὶ χρηματίζομενος ἀπ' αὐτῶν Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὁρμίων in simili ponatur re. Reiskii existero genio settemonis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62, WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χειμῶν (ἡ αἰ. δὲ ἀμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quas vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur, conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους. et χειμῶν.

και: quorum prius quid sit docebunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in Ἀσπὶ νεκρός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota hñe scripsit Valckenarius, id nusquam ita pictum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schuef. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe haud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμερίσαι, pro vulgari χειμάσαι vel παραχειμάσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμήρισε ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θερίζειν, aetatem transigere; et rarius ἐαρίζειν, tempus vernum. Ἐχειμήριζε forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχειμαζε, quod in alium usum adhibet VII. c. 191., κίμαρας γὰρ δὴ ἐχειμαζε τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χειμασίην: sic Codd. exhibent pro χειμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ὑπάρχει δ' ὑμῖν χειμαδίῳ μὲν χρῆσθαι Δήμῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χειμαδίῳ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χειμαδίῳ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναίτο χειμῶνος ἐγκαθormίσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρ. μὲν τοὺς μυρίους Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitrator. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπῆσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγας καὺς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἶδεα τε ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, εἶδαις εὖ ἔχοντες, sive σωματίων ἔχοντες ἄριστα, atque adeo εὐεκτικοί. Hos dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, seceruens;

καὶ εἰ τίσις etc., ubi forte lectio non esset deterior, καὶ ὀρίοισι τι χρηστὸν συνῆδει πεποιημένον. Est illud ὀρίοισι Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὄροις. Ad Homeri 'Il. δ. 491. Eustathio adnotantur Ὀρίοισι, ὅτου, ὅτω, ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὄντων, καὶ ὄροις: de quibus unum restitui poterit Aelianus de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῷα ἥκοντα καὶ αἰσθανόμενα, ὅπου (scribendum, ὅτου) λείβανόν ἐστι τὸ κάλινον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireris vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσις (ἴον: pro εἰ τις,) quum nihil solennius sit Graecis, quam εἰ τις, εἰ τις dicere, ubi perinde ὅς τις, ὅς τις dici poterat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ δίδόμενον ἐξ ἐκείνου δέχσθαι) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene Pavius. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [lin. 16.] δεξάμενος τὸ ῥηθὲν abiit. Tale δέκόμεθα, ὃ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς inf. c. 137. δέχομαι τὸν οἰωνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἔρην τοῦ θεοῦ Plut. vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuat exitum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitudo lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Causas famae pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκευσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοὶ τινες Ἐφ' ἐσθιούχον γαῖαν, Aeschyl. Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. ἔθθα δὴ πλείστοι θάνατον Δίφῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniēns: quae habet Iustin. II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit Tzetzes Chil. I. vs. 995., plerosque qui cum Rege secesserant, mortuos κρυμῷ, λιμῷ, πορείᾳ. Labore, fame, ac metu distabuerant, Orosius p. 114. Herodoto prior Aeschylus, Pers. vs. 482., Στρατὸς δ' ὁ λοιμός ἐν τε Βωιωτῶν χθονὶ Διῶλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖαν γόνος Δίφει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κενὸι Διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκίων χθόνα, καὶ Δωρίδ' αἰαί: tandem γῆς Ἀχαΐδας πίδαρ καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπισπανισμένους Βορᾶς ἐδέχοντ', ἔθθα δὴ πλείστοι θάνατον Δίφῃ τε, λιμῷ τ', ἀμφοτέρω γάρ ἦν τὰδε: ab surde Schol. τόπος, ait, Βωιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis Crenaeas vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Attis.

cae pestis descriptione *Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquarū.* *Thucyd. p. 131, 79.,* ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ τὰς κρήνας ἀπάσας ἡμιθνήτες τῇ τοῦ ὕδατος ἐπιθυμίᾳ. **VALCK.**

19. νιμομένας ἀρπαχθῆναι) *Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Pacones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. εἴ τε ἵπποι οἱ ἱεροὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱερόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, οἰκημένων. Vid. III. 96. WESS.*

CAP. CXVI. 2. Θρήξ, ἔργον ὑπερφυεῖς ἐργάσατο) *Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humanā natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc enarrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse φιλέλληνας: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sex filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά.* **VALCK.**

9. ἐξώρυξε αὐτίων ὁ πατήρ τοῦς ὀφθ.) *Sumsit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας Ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis φιλέλλην, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.*

CAP. CXVII. 5. Ἐνθῦτα δὲ κατεχόμενοι) *Placebat olim addita littera κατεχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἦκα γὰρ εἰς γῆν τετὰς καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.*

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἐξ Ἀθηνέων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρίετο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρῆσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. **WESS.**

5. νηὸς Φοινίσσης ἐπιβάς) *Haec ut possent ἐντραγωδεῖσαι, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trogo Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]*

ἄλλοι δὲ ἄνθρωποι ἀνεμὸν Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην. Ad
 Aeneas Atheniensium et frater Boreas superbum Regem illi
 iscaum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut
 sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit
 Callim. Hymn. in Del. vs. 26, ubi notat illi Ex. Spanh. qui
 plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respi-
 cit Callim. Epigramma Simonidis ab Athen. servatum lib. II. c.
 15. c. ubi pro Ὡς libenter corrigerem, Ὡς ἀπὸ Θρη-
 κῆς ὁρμήντος Βορέας: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur.
 Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur
 commenta, Herodoto minime probata; quod observare do-
 letur Brissonius hinc illa narrans, de Regn. Pers. I. p. 33.
 Quae videbantur Io. Tzetzae, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμό-
 νης δ' ἐκπιδὸς νηὶς αὐτὸς Φονίσσης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν,
 ἀνέκδοτος γεγονότος, Κέλευσι τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τοῦ
 Πωλίου Ὅπερ δὴ καὶ διδράκουσιν, ἐκτὶν προσκυνοῦντες, Ὅπως τὸ
 πλοῦτον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

17. ἀνεμὸν Στρυμονίην) Laurentii a Strymonia ausum
 docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίην, quo facile caro-
 dimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνης et Στρυμονίης,
 itaque inpetuosissimus. Callimachus H. in Delo vs. 25. Τῆ
 χρεα μὲν καὶ λάες ὑπαὶ ῥητῆς καὶ πέσαιεν Στρυμονίου Βορέας.
 Hinc Aeschyl. προκί δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολεῦσαι κακὸς χοροί,
 Agam. vs. 200. Callimachum respexisse Hesychius videtur
 in Στρυμονίης. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδέειν, ut ἰνδαιρίζεσθαι, κα-
 ταμαρτίειν, et χρεῖσθαι. Quae praecedunt, obiter Dio Chrys.
 vitigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [lin. 22.] χρεῖς ἐκ-
 πᾶν, etsi Mssti vulgatius praebeant, vim non facio. Hō-
 merum hic sequitur, σρεθάνως praecipue (Eustathio ad Iliad.
 II. 597. docente) probantem: adde illi magnum Anim-
 adversorem in Athen. lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit.
 p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta
 exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Re-
 spectus est, ad initium c. 118. [Immo unice verum erat,
 quod nostri libri dedere vide Var. Lect. ad h. l.] Vicinitas
 οὗτω εἰρήνη [lin. 3.] in Pass. nihil habere damnabile, ostendi-
 mus lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

Ad id quod fama illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum opera opus fuit gubernatori, quae per vim tempestatis ad optatum litus eluctaretur. S.] (CAP. CXX. 14 seq. ἀπονομύνας αἰνῶς etc.) Donasse dicitur Abderitanos aurea acinaces, καὶ τῖππιν χρυσοπύργον: quod et Codd. receperunt. Tiarā tamen infrequens fuisse puto Regum Acanthios eodem quo Abderitanos honoribus dignatus lib. VII. c. 116., ἰδομένης ἰσθμῆς Μανδραγῆς. Nusquam etiam auro distinctam χρυσοπύργον memoratam legituram, de qua praeter *Brisson.* multa *Cotaber Adv.* Misae posth. n. 24. sed alibi reperias χρυσοπύργον ἰσθμῶν, et τοὶ χρυσοπύργον τῶν ἰσθμῶν. Abderitanos splendide Xerxes eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narret *Philatr.* de Vit. Soph. p. 494. de Protagorae patre Maeandrio Abderitano: δέχομενος τὸν Ἐλέην οἰκίᾳ τε καὶ δαίματι, καὶ ἑνοχάλῳ ἀπὸ Μανδραγῆς καὶ παρ' αὐτοῦ εἴπτο. De Protagorae praeceptore Democrito, huiusque patre, paria prodidit *Diogen. Laert.* IX. 34. testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. VALCK.

6. καὶ τῖππιν χρυσοπύργον) Ex *Vallae* Latinis locum inesturavit de *Pauv.*: recte factum Mss. testantur. *Med.* et paucorum τῖππιν formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, Aldinum τῖππιν χρυσοπύργον tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. Τῖππιν, si qua apud audaciorem potest, [vide *Athen.* XI. p. 550. f. et 497. b.] in Musis et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De Acanthiis lib. VII. 116. καὶ ἰδομένης ἰσθμῆς Μανδραγῆς Xerxes. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λέγουσιν ἑαυτοὺς οὐδαμῶς πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de Abderorum situ, innovandis. Resedit in petus. Arripiant, quibus volupe erit. WESS.

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐκ ἰσθμῶν ἀναβάντας) *Priestae* pietatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomasius*, *Herodot.* T. VI. P. II.

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecratae Neptuno ad Rhium Aetoliae apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. 2. *σι λελαβήκει*) Hic quoque nunc scribi malim *σι λελαβήκει*, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] *φαλάντε αὐτοῦς τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας.* Acerbe *Plutarch.* Οὐκ ἴτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίοις αὐτοῦ ἰαυτοῦ λόγους ἀνατίθης πλάττων' (ὥσπερ Αἴσωπος κόραϊς καὶ σκύθαις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπαθεῖ τῶν Σαλαμῖνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminosae traducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquutum, ~~non~~ illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus ut illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

3. 5. *τὰ ἀριστήρια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.*) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratioreposito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Spartanorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria anteierint, palmam inter civitates fuisse contributam, priscorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Bedi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. *δίενεμον τὰς ψήφους etc.*) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, li-tem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] *Ἐφεραν*, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* Th. II. p. 218. et *Plutarch.* Them. p. 120. D. nanciscuntur hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί· πλεονius ille, καὶ Φεράτων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστίων: unde *Canterus* Chaeroniensis arae *Neptuni*, Ποσειδῶνος, titulum instaurationum voluit, Nostro

praeceunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto adduntur, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δέ. Aristidas, ἑκαττος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρον, δεύτερον συνέξιππτον ἅπαντες φέροντες Θεμιστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνέξιππτον, sollemnne in tabellis et sortibus, urnâ cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δινέμεν τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμεντο. Athenis, causâ utrimque dictâ, qui iudicibus distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant δινέμεν τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμεντο τὰς ψήφους: et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδάωνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψήφον ἔφερον εἰ στρατηγοί. Hoc Athenes etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψήφον. Or. c. Macar. p. 601., τὴν ψήφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φεργίου, - - ἐψηφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θεμιστοκλῆς δὲ (καίπερ ἅπαντες ὑπὸ Θρόνου) τὸ πρῶτον ἀπίδσαν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vinc dicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπίκντο, θέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μὴ ποτε Θεμιστοκλῆς ἀγακκλήτης ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μίγχα βουλεύσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. 8. ἀρ. ἰδοίμεν: τὴν ἐπίμνησιν αὐτὸν διπλοῦσι δαμαῖς τῶν τὰ κρί-

στία εὐλογοῦν. Iuxta Libanium T. I. p. 14. c. i. *Mum* ἱστοροῦν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιοῦμενοι τὴν ἐκείνου διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Laedæmoniis enarrat et Plutarch. In Herod. legerem [lin. 122.] ex marg. Stephani προέπεμψαν ἀπὸ νῆα τριηκόσιοι Σπαρτινῶν λογάδες: quo honore neminem alium dicuntur prosecuti. Hoc apud Thucyd. I. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator Atticus: Themistocles, αἰτ, αἰτιώτατος ἐν τῇ ὁτιῶ ναυμαχῇσαι ἐγένετο, ὅπερ σαφέστατα ἔσῳτε τὰ πρᾶγματα καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμῶσθε ἄνδρα ξένον τῶν ὡς ὑμᾶς ἐλθόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπεμψαν ἀπὸ νῆα) Non nescio patrocinium, veteri ἀνιόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis depromptum, estque apud Aristidem T. II. p. 219. in memorabili hoc Atticum imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publicæ a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primæ nobilitatis, et regum stipatoribus lib. VII. 56., [conf. Adn. ad VII. 205, 9.] ad Laconicæ fines honorifice deduci. Prædicant hoc eius decus Aristides, Plutarchus, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in Thucydidis lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Valde Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, ad sensum cupide præberem. Belbinita fuit Timodemus. Memini pulcre, Io. Meursium insulam Belbinam Atticæ populis sive pagis sine teste inseruisse, et Sponii meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulae incolas. Alia omnia Strabo VIII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] iam Belbinita si Timodemus, quomodo Aphidnaeus? Nam Ἀθηναῖος Arch. ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in Vallâ, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero Belbinitanum, acre Themistoclis responsum arguit. Simile Platonis de Rep. I. p. 330. A. et Plutarchi Them., p. 121. A., quo Seriphio obtrectatori Themistocles, ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὦν, ἐγενόμην ἐνδοξος, οὔτε σὺ Ἀθηναῖος. Quis quidem ex insula Seripho, hic ergo ex Belbina, insula ex adverso Atticæ obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemtibiles, ut Βελβιτρης Graecorum conviciis celebraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm. XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβιτρίτης, sed ad Nostri praescriptum de Abr. Ortelii sententia reformandus. Si boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo, quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum superest, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis ob nescio quae merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, consecutus fuerit et Aphidnaeis additus. WESS. — Nihil profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) Adversarium in administranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805. Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtreclator Timodemus demo censebatur Aphidnaeus, ut supra Callimachus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph. ad h. l. Valla, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit, quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. Vallae potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος, in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum censuisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania, et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt Ἀφίνας pro Ἀθήνας: vid. Miscell. Obs. X. p. 382. Vereor ne correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad eandem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V. p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρον, Αἶθραν δ' Ἀθήναθιν ἔλκετον: et quidni canere potuit de Therapnaeis fratribus Alcmā, ὡς Ἀθήνας ἴλουιν. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φθόνον καταμαργίων, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss. Herod. p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανίων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργίων, an Codicum καταμαργίων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a Val- la, quod Portus coniciendo tenuit, lectum, aequius melius. Nam καταμαργίον, inprehendendo tritum, solitarie deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργῶν, et more Ionico καταμαργίον, protervi hominis et invidia rumpentis insaniam egregie declarat. Quo qui ingenio μεμαργωμένοι κυνο- μαργῆς Aeschilo Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ἐνέκειτο καὶ Mssti extrudunt, alioqui non in absurdis, uti lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὗτ' ἂν ἐγὼ ἐὰν Βελβινίτης) Unius Herodoto Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumserunt Cicero ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λαϊδορουμένῳ καὶ λέγοντι, ὅτι οὐ δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατε, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σεριφίος ἂν ὀνομαστός ἐγένετο, οὗτ' ἂν ἐκείνους Ἀθηναίος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Seriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba compararunt ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Dounaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbinae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylacé p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Berkel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Bertel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon. IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensus debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ὀνειδίζουσι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκῶνιος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ὀνειδίζουσι μὲν ὅτι Κύβριος, ὅτι Μυκῶνιος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξελέξατο) Nimiae doctissimorum virorum in re, me iudicé, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis ccc. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reductis iisdem Thessaliam versus, Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξελέξατο selegi. WESS.

CAP. CXXXVII. 6. Κριτοβούλῳ Τορωναίῳ ἐπιτροπείῳ) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπείῳ, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τορωναίῳ, siquidem Toronaei is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Critobulū

applicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξενος ὁ τῶν Σικωνίων στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, --- τέλος μέντοι τοιαῦτα ἐγένετο. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; --- ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Τιμόξενος dicitur Σικωνίος. Herodoti tum forte immemor, Σικωνίος tamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut modum quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corruperant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικωνίος, in Cod. Florentino Σικωνίος, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὅτινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξύματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας περιμύξαντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere praepositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: οἱ δὲ τοῦ τοξύματος περὶ τὰς γλυφίδας εἰσέξαντες τὸ βιβλίον, circa sagittae crenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἰσάϊστος, interpretatur κατὰφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χαρίων, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πνεῦμα καὶ φάουλαν πείρωσιν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βλαβέντα περιέδεσσε ὁμιλος, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βλαβήντα περιδραμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere tegendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρῆν) *Mediceum* deserui, sine ullo fulcro incendente: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] καὶ καταπλήξει. Τιμόξεινον προδοσίη, de *proditionis supplicio* in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria, Porro; qui, ob *proditionem Timoxenum metu non percellendum*, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo *Arch. μὴ καταπλήξει Τιμόξ. προδοσίη*, non implicare *proditionis crimine*. Notum in *Musis καταπλέκειν* usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WEISS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) *H. Stephanus* [post Ἀραβ. δι comma interserens, quod et *Gronov.* tenuit] male separavit iungenda: Ἀραβάζω δι ἐκιδὴ πολιορκίοντι etc. Ad *Longinum Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox *πλημμυρίδα* vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε ἰσχύος καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces illic denotent an diversa; sed hoc dubium esse nequit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et *πλημμυρίς*. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποθέντος τοῦ ὕδατος, quum aqua velut resorbetur; *πλημμυρίς*, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri Charybdis* τρεῖς τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναρροῦσθαι, *Od. M.* 105. *Demosthenes Thrax* in sua *Paraphrasi* posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χαίρυβδις, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἄμπωτις τοῦ πλάγους βίαιωτάτη, καὶ αὖθις πλημμύρα. Quae aliis *πλημμύρα*, *πλημμυρίς*, vel *πλήμη*, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ἰσχύς. Errantem *Suidam* in voc. Ῥαχίαν recte corrigit *Küster.*; sed aptiora dare potuerat eam in rem istis paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice suo. Porcus*: conf. *I. Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et *H. Steph. Thes. Ling. Gr.* III. p. 671. v. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaeo*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ἰσχύς ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico Noster *II. c. 11.*, ἰσχύς ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τῆς γινόμενης ἀμπωτιᾶς, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ πόλου ξηρὸς πᾶς ὁ τόπος: postea tamen αἰεabant πάλιν ἐπιδούσαν ἑκαίσιον πλήμην (ἡχίην Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πόρον εἰς τὴν προὔπαρξαν τάξιν. In istis solito longe maior aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπωτις et ἑκαίσιος πλήμη dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse dicitur ἀμπωτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπελθεῖν πλημμυρὶς μεγάλη, ὅση οὐδαμῶς. Iam rationem exputare nequeo, cur voces idem significantes, quibus facile quis in errorem induceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἡχίην dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inventa, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ἡχίης καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γενέσθαι τοῦδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in tantam altitudinem exaestuantis istiusque Persarum cladis. VALCK.

12. τῆς τε ἡχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Küsterus miratur Suidam in Ῥαχίαν scribere, Ionibus Ῥηχίην eandem esse ac τὴν ἀμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάττης, h. e. maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius accessus: certe Herodoto ἀμπωτις καὶ ἡχίην semper de recessu et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ἡχίην eodem libro cap. 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἡχίην καὶ πλημμυρίς rem eandem συνωνύμως ex Porti opinione indicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vocabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἐπρηξάν) Usitatissimam in pessimo successu formalam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amoliri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἐπρηξέ. IV. 77. οὗτος μὲν νυν οὕτω δὴ ἐπρηξέ. VI. 44. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἐπρηξέ. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ Ξέρξῳ) Satis olim commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ Ξέρξῳ Gronovius immutavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πεζός, sic et nunc ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov. quemadmodum c. 131, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII. 203, 7. S.

4. ἕαρος δὲ ἐπιλάμψαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἕαρ ὑπὲρ λαμπεῖ: hic si darent ἕαρος δὲ ὑπολάμψαντος, praeferrem ut usitatius. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμψαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώϊος: paulo etiam post memoratur τὸ ἕαρ γινόμενον, oppositè ad ἕαρ ὑπολάμπειν, vel ὑποφαῖνον. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἕαρ ἐπιφαίνει: sed ἕαρ ὑπὲρ φαίνει p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλαμψ. constanter tenent libri omnes.] Hic Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, αἶμα τι ἕαρ ὑπὲρ λαμπεῖ, καὶ ὁ ναυτικός συνελέγτο εἰς Σάμον: eleganter nunc ponitur, πρώϊος συνελέγτο, *maturus*, pro πρώϊ. Pro ὀψι, *sero*, ut Latinis *serus*, non usurpatur (quod sciam) ὀψιμος, sed ὀψίζων: pro σκότους ὄντος, σκοτίας adhibetur, ut *vespertinus*. VALCK.

10. ὁ Ἀμ(ί)τρης) Fuerat Ἰθαμίτρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vacat. Fuerit-ne Ἀρτύνης Ἰθαμάτρω lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προήϊσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπίρης, quod c. 1321 WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάρης etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuere Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δυῶν: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες, πλὴν τῶν ἐπτά τῶν μετὰ Λευτυχίδην πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς γίνοντο Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, fit, unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsam in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemō; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurysthenidas lib. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστίδημον τῶν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειοδίου, τοῦ Ἰλλεῦ, βασιλεύοντα ἀγαγὴν σφεας. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adicere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leotychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, Io. Meurs. interserit reliquis, Euryphontis patrem, de R. Lacon. cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lin. 10.] formam nominis Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex αὐῶν contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit F. Sylburg. ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores P. Faber Agon. III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ex. Spanhem.* ad *Iulian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυκῶν, *Pausaniae*, me iudice, tribuendam et *Plutarcho*, in cuius T. I. p. 662. E. pro Εὐρυκῶντι δέ, scribendum Εὐρυκωντίδαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυφῶδης, quae non sane censeri debet ex Εὐρυκωντίδης κατὰ συνηκῆν nata, sed potius ex οἰδης contracta, sicut Μινῶδης et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγησίλεω etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγησίλεως lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἄγης, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis, Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leutychidae*, inter Spartanos reges mentio? *Pausanias* III. 7. Proclidarum successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad inconmoda cum Nobil. Palmerius animum attenderet, nossetque, Aristodemum, Aristomachum, Cleodaeum, Hyllum, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, πλην τῶν δ' ὑστάτων καὶ τῶν ζ' μετὰ Λευκχιδαν πρώτων καταλεχθέντων, exceptis quatuor ultimis, et iis septem, qui post Leutyichiden recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit, nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit. [lin. 8-seq.] quae sic fingi debebant, Χαρίλλου, τοῦ Πλαυδέπτιος, τοῦ Εὐνόμου: nam Charillus Polydectis fuit filius, Eunomi nepos, sicuti Io. Meursius Regn. Lacedaem. cap. 16. et Ed. Simsonius Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest Sous, Euryphontis pater, Proclis filius, eodem Meursio c. 15. monstrante. Omnes hae turbæ et errores iniuriæ temporum et librariorum debentur; expedit, silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus Χαρίλλου sum nomen, obtemperans Pausaniae pluribusque aliis; inde Χαρίδαου apud Plutarch. in Lyncurg. frequentatur titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσωτέρω πᾶν ἐστίν.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tum etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Atheniensibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus, in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaeque situs libi III. 46. Haud districte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur Libanius. Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερινεχθῆναι Δήλου Φοβερόν fuisse olim τοῖς Ἑλλήσιν adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem Gl. D'Orvillius Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis Salaminia pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinioneque emergerant; quum praeartim etiam tunc et Macedonia cum immani exercitu in Graeciae visceribus haerere, et in Ioniae ora, si classem eo mitterent, Xerxes

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνίστησι δὲ τοιοῦτον) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτο, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς ἐσπέρης κατωτέρῳ Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρῳ Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρῳ et κατωτέρῳ: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρῳ τὸ πρὸς ἐσπέρης. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἡῶ ἀνωτέρῳ, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ πορθωτέρῳ, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρῳ et κατωτέρῳ invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεισθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατὰγεισθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρῳ Σάμου occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατὰγεται: et hactenus dicit Herodotus, Graecos κατωτέρῳ Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὗτω δὲος τὸ μέτρον ἐφύλασσε) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐφρατίᾳ γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures; adscripti ad Hieroclis Synecdem. pag. 713; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora:

Tzetzes Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141. Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud scio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἰδεῖν qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscentur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρωπαϊά γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρωπαϊά: iuxta *Palmerium*, ab *Europa Idriade* dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωπαϊά: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens Εὐρωπαϊά: ab Εὐρώμος eidem flectitur Εὐρωπαϊός: et solius Cariae fuit Εὐρωπαϊός, variis memorata in *Nota Berkelii ad Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio XXXIII. c. 30.* cui incolae sunt *Euromenses XXXII. c. 25.* *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπαϊά Μῦν, ex his *Herodoti* habet in *Phocicis Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum διγλωσσούς: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Thucyd.* VIII. 85. Spartano Mindaro Tissaphernes ξυνέταμψε πρισβευτήν τῶν παρ' αὐτοῦ, Γαυλαίτην ὄνομα, Κῶρα διγλωσσόν. Cum Graecis ducibus Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in *Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει*: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani Var. I. 21.* legendum arbitror, ἔλεγε δὲ ταῦτα, Φράζων δι' ἑρμηνείας, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis Ἀναβ. II. p. 168, 10.* Φράζουσιν ἄλλοι. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accommodum εἶναι, scribique mallet *Koenius* τῶν εἰά τε ἦν οἱ ἀποπειρησασθαι. VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car Lebadiae dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφῶνι ἐν ἑνὶ quod rarius altero καταβαίνειν εἰς Τροφῶνιον indicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατὰπερ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἰροῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) Corrigenz errorem *Vallae Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem ἱερῶσι scribit vir doctus. [Reisk. in *Miscell. Lips.*] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρη-

στηλοῖς, quae velut ex Herodoto memorantur *Amimōnio* in *ισμῖν*. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis *Olympiae*, et *Apollinis Ismenii Thebis*; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: *Δελφὸς ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δὲ ψαῖ δ' ἀπόλαλε*, *Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.]* Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro *κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc.* restitui commodè posse, *κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροις αὐτοῖς χρηστηριάζεσθαι*, *ignem victimarum vaticinum illic (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae.* De multis pauca sufficient: *Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροκ τεκμαιρόμενοι περὶ καπνῶν - Ῥῶνται Διὸς ἀργικεραυνεύ.* *Schol. in Ol. VI. 112. Μαντιῶν ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντιῇ, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμῶδαι χρῶνται.* De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, *Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνεὺ τε μαντιῇ σποδῶ* *Ἀπὸ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἐμαντιεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς Φησὶ Φιλόχορος.* *VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρηστηριάζονται αἱεὶ μάλιστα, capris matris responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., ἐστὶ μαντιεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus aliàs, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret; est in Pausan. lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgato consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖς χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere. conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi p̄r est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio interprete, καυομένοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καυομένα ἱερὰ vel ἐμπύρα intelligantur. S.*

8. ξυῖον τινα καὶ οὐ θησαῖον) Hic ξυῖος, qui pecuniā vitus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Phylarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. οὐ δὲ πεμφθεὶς εἰς Ἀμφιαρεῖον δοῦλος ἔδοξεν κατὰ τοὺς ὄνους. Quale peccatum frequens, neque abs dubiis hominibus, *Rütgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula præteritum. WESS.

8 seq. κατεκοιμῆσε ἐς Ἀμφιαρ.) Scribi malim κατεκοιμῆσε ἐς Ἀμφιαρεῖον, sive casus censeatur secundus atque usitatio in talibus, seu potius quartus et rarior, quia legebatur ante ἐς Ἀμφιαρεῖον: cubitum ivit in aedem Amphiarai. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Triclin.* ad *Soph.* *Oed. Tyr.* 114. ἀπῆλθεν -- εἰς Ἀπόλλω. *Apollod.* III. p. 203. ἐξ Πύθιας ἦλθε. *Lucanum* in *Act. Ap.* xvi, 40., εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀυδία, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph.* *Plut.* 237. *Demosth.* p. 733, 79. *Lysiae* p. 339, 7. In fine capituli [lin. 15.] non reicerem si plures darent *Codd.* lectionem *μαρτυροῦνται* quæ solerent abstinentia præparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de *Vit. Apoll.* II. 37. Propria erant de his verba *ἐγκατακοιμῶνται*, *ἐγκατεβύοντο*, *ἐνυπνιάζουσι*: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de *Div.* I. c. 43. ubi vulgatum *excubabant* forte tuebitur *Xenophontis* *ἐγκατεβύοντο*. p. 278, 37. In *Æsculapii* fanis, suo quisque ordine *ἐγκατακοιμῶντο*, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt *περὶ τὸν Διδόν* *Σεπταπύργου* apud *Aristiden* T. II. p. 531. vid. *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist.* *Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 136. *ἐγκατεβύοντο* μὲν δὲ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ ἐλαῖται (lege *ἐλαῖται*) *οἱ ἄλλοι*. Cæterum a *Mardonio* missus εἰς Ἀμφιαρεῖον δοῦλος, *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de *Orac. Def.* p. 412. VALOK. Quid lin. 8. præteunte nostro cod. F. κατεκοιμῆσε de *Wess.* ut *Vulck.* maluerat, id in suo quoque codice *Vulck.* reperiisse videtur, cuius hæc sunt latina: tum, quodammodo pecuniâ corrupto, in delubro Amphiarai (constat) obdormisse. Si κατεκοιμῆσε probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in Amphiarai delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

1. 15. αἰσέει ἰγκατακοιμηθεῖναι). Amphiarus τῆς δὲ ὀνει-
ροῦμαι μαντικῆς censebatur auctor. Pausan. I. 34. Cuius in
sano propterea sciscitaturi, pellibus incumbebant stratis,
somnosque petebant. Illud autem ἰγκοιμάσθαι dicere quum
soleant, remque ipsam ἰγκοιμήσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς Diodor. I. 53.,
cur pro reliculo ἰγκατακοιμηθεῖναι praestantium schedarum
censebimus? Superius μαντεύσθαι [lin. 9.] recte P. Leopardus
Emend. VIII. 1. explicuit. WESS.

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.). Hunc
etiam Apollinem Πρώον (sive Πρώον, Etymol. p. 413, 28.)
ante pugnam Leutricam adhibuisse dicuntur Pausanias
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in Asii veterrimi poetæ
carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.]
pag. 755. ubi ex Herod. nobis enarrat quid evenerit Myi;
hunc interrogasse Deum τῇ φωνῇ τῇ σφετέρᾳ καὶ οἱ χρῆσαι τὸν
θεόν, οὐχ ἑλληνίσαντα οὐδὲ αὐτόν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant Carii ἀπογραφόμενοι τὰ θεοποιῶν ἔμμελλε Deus:
ἱσθες ταχυγυραεῦντες καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες. Eu-
statthio memorantur ad Od. 6. p. 323, 35. Hi boni Theba-
ni, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
nes, linguam patriam, mirabantur procul dubio lingua
Carica, respondentem: neque enim verisimile, Deorum in
oraculis administratos diversis linguis respondisse, prout
quæque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in Schol. ad Soph.
Trach. 1184. Hic narrata respexisse Plutarchus videtur,
de Orac. Def. p. 412. A. loco lacunoso; in Gryllo p. 999. E.
passim quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam
ævo inscriptum manserit. VALCK.

5. καλεῖται μὲν Πρώον) Reponunt Πρώον, scriptis non
addicentibus. Fabulabantur veteres, Latonam conspecto
apro ἀναπτομένην, perterritam; inde filio Πρώου cognomen,
monti quoque, ad quem hoc sanum, Πρώου γενέσθαι τε-
φύλον, in Plut. Pelopid. pag. 286. c., cuius in Commentario
de Orac. Defect. pag. 414. A. περὶ τὸ Πρώον tam templum
quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 414. A.
oraculi Πρώου mentio: quæ enim isthic, Amphiarum et
Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
runt. Ulcus loci Aug. Bryanus ad Plut. Pelopid. pag. 276.
prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operæ
Herodot. T. VI. P. II.

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo, ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collisque situ *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Casauboni* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius Apollio* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφήτην, nulla-
que necessitas ὑπὸ τῆς προφητίδος in vicinis [lin. 16.] ex *Reiskii* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerint, nulla tamen aderit. Ostentant scripta exemplaria τὸν πρό-
μαντιν. *Strabo* solum προφήτην τοῦ μαντείου *Ptoi* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erro-
neae aut corrupte φωνῇ Αἰολίδι respondentem, loco Καρικῇ, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoi* *Apollinis* et προ-
φήτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἐστὶ χρεῖ δὲ ἐκ τοῦ θεοῦ λότοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκηδῆες οἱ Πέρσαι) Spretum male *Pollucis* interpretamentum est, cui προσκη-
δῆς huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gy-
gaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum
familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P.
Leopardo*, Emend. VIII. 1. Ipse *Alexander* πρόξενος καὶ εὐερ-
γῆτης *Atheniensium*; adeoque utraque de caussa aptissi-
mus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-
eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*, aiunt,
te quidpiam ingrati παθεῖν, ἐντὶ πρόξενόν τι καὶ φίλον. De
Alabandis, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] lia
perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβαντρα hic invenisse, ne-
gari non potest. *Cariae Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae*
vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phry-
giae*? Quis praeter *Stephanum* *Alabastra* πόλιν μεγάλην *Phry-
giae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*,
Salmasii, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos, nisi *Ste-
phano* schedae sese fideiores, quod optem, iunxerint, re-
linquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consen-
dunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τοῦτου ἑβδομος γενέτω Περδικῆς)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs $\Lambda\epsilon\beta\alpha\iota\eta$, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* $\Lambda\epsilon\beta\alpha$, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non *septimum*, sed *sextum* diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) *Oves*, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) Moris *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] *Hoc Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor *meceenariis* panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (ci τυράννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν ἀσθενεῖς χρήμασι. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeposit: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [II. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesis interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 22.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaeus in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad I. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπισσε) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος τοῦ παιδὸς τοῦ θυγῆος τοῦ Περδικκῆω: in quibus primum miror tot superflua, cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδικκῆω: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῶν posuerit Gronov. pro ὀπτῶτο, sincero instar ἀνιῶτο, κοιμῶτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῶτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ὀπτῶμενους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonin. III. 2. ἄρτου ὀπτῶμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῶν eximie torrere; coquere, vulgo πέπτειν, Aeolico more dicitur et Ionibus πέσσειν: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμέρτια πέσσει Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. κίττων ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλήσιος ἐγίνετο) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgatā, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπῆλθε οἱ αὐτίκα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε αὐτίκα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἶν τέρας καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vacula ὦδε, si legeretur his praefixa, ὦδε περιγράφει τῇ μαχαίρῃ, significaretur; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεκόμεθα, ὦ βασιλεῦ, τὰ διδοῖς. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπῆλθε) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam sustuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μὲν ἐκείνου) Summae in his Mssorum consensu non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπῆσαν Ioniae mos, quæ
ἦε, ἀπῆσι, ἐπῆσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς εὖν νόῳ κείνων ὁ νεώτατος λαβὼι τὰ δεδομένα) Isti,
ὡς εὖν νόῳ κείνων, vir doctus ad marginem *Albinæ* [cuius
exemplo usus est *Wess.*] τοῦτ' ἐστὶ κατὰ τὴν γνώμην ἐκείνων
explicandi caussa alleverat; nec præter rem. Commodum
foret, ab *H. Stephano* desideratum, *Arriani* Exp. Alex. III.
18. οὐδ' ἔμοι δοκεῖ εὖν νόῳ δράσαι τοῦτο γε Ἀλεξάνδρον, modo ead-
em utrobique sententia dicti, neque loco his moveretur.
Vide *Cel. Jac. Gronov.* ibi, et superius c. 86. WESS. *Scribi*
malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κείνων ὁ νεώτατος λαβὼι
τὰ δεδομένα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ νεώτατος ἰδοῦν
ποιεῖτο τὸ ῥῆεν, sive τὸν δεδομένον ἥλιον, eorum natu minimus
quæ Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
missam, quæ laetum omen portenderet. Rem animo dili-
genter considerare, *Herodoto* dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν,
aut omissa præpositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod sæpius dicitur ἐν-
αὐτῶν ποιεῖσθαι, nonnunquam ἐνθυμείσθαι, et εἰδέναι ἠγείσθαι: hoc
dabit *Xenoph.* p. 287, 38. Εἰσηλθε μοι τι θεῖον, *Euryp.* *Cycl.*
vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμύμηναι δ' ἔγνω καὶ τοῦτο, in *Kyp.*
Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. *Soph. Oed. Tyr.* vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Dium viros
longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum *Valla*
(iuncta intelligens εὖν νόῳ κείνων) sic esset interpretatus,
et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
dein *H. Stephanus* in ora suae Editionis ista sic refringenda
monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
„quæ sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
„esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat *Stephanus*) ἐν νόῳ,
(rarissimum aliqui loquendi genus) hoc videtur significare:
quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
„pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
quendi genus, ait, εὖν νόῳ: quod tamen non solum apud *Ar-
rianum* loco a *Wess.* citato occurrit, sed et apud eundem
Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum *Schulz*
etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδ' εὖν νόῳ πρὸς τὸν νότον,
cui opponitur εὖν νότον. Puto vero et alibi iri repertum,
et in *Platonis Crit.* c. 9. legere meminisse οὐδ' εὖν νότον, ἢ

mère, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νοῦ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut οὐν νόῳ idem valere intelligamus, ac νοῦν ὡς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus caussae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum *Valekenarius* maluerit: multoque minus *Wesselingius*, adsentiens *Vallae*, iungere οὐν νόῳ καὶ των, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesseling*. in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae *Græcum* δεδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de καὶ των, loco olim vulgati καὶ των, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ τούτων - - ἀπόγονοι Σωτῆρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι - - σωτῆρι videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convalescerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἰατρίας τῶν φιλῶν ἐποιεῖτο, *Diodor.* XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a *Des. Heraldo* *Advers.* I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι - - Σωτῆρι, tanquam deo *Sospitatori*? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. *Spanhemio* *Diss.* VII. de Praest. Num. p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero; sua sibi templa; aras atque imagines habentes, *Pausan.* VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι - - Σωτῆρι, de *Temenidarum* posteris, amplius quid et signatius. Huc itaque inclino. *WESS.* — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. *S.*

11. Μίδει, τοῦ Γοφδέου) *Midæ* huius, inter superstitionis auctores cum *Orpheo* et *Eumolpo* principis, fata, mores atque in *G. Io. Vossii* lib. I. de Idolol. c. 24. et *Bouherii* *Diss.* *Herodot.* c. 8. Fixerat sedes, ante *Brigum* coloniam in *Asiam* deductam, ad *Thraciae* *Macedoniaeque montem Bermium*, *Conone* Narrat. I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles sexagenum foliorum rosas, quae *Tertulliano* de Coron. c. 14. centehariae rosae de horto *Midæ* lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat. Rhenanus* et *Rigaltius* recte formarint, centifolias, ἰσὶν ἑκα-

τοῦδ' ὄλλαι Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἤλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui suum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἔν' ἑκάστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Sexagenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. B. (ῥόδα vocans α) κλέρα· σιν ἀντιγέρου· Ἡμαθίωσιν, Αἰὼν ἐν ἐξήκοντα περίε κμαίνοντα πτεγύλλας: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὐρος, Βέρμων οὐνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χιόνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλῶλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἱστῶται τοῦτο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia reiciendum; dubium forsitan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

schelavocis Reges priores statuit lib. N. c. 100. Perdic-
cae [secundi] patri Alexandro primus Perdiccas, et primus
inilem Regum [Macedoniae] ex Heraclidis genitorum, iuxta
Herodoti seriem hoc c. 139. et cap. 137. fuisse videtur.
Hunc in re controversa consensum historiae principum
agnoverunt Maritima. Can. Chron. p. 447., quique pro
doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. Ex.
Spanhem. de Usu et Praest. Num. T. I. p. 871. et seqq.
Ex Iustino Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam
occurrit hic Herodoti Alexander; sed primus tamen, qui
toti Macedoniae imperaverit, ut alio, illi statuitur Car-
nus; omittitur illic in Herodoti serie quintus, Alcetas,
et alibi memoratus et Satyro apud Theophr. Antioch. II.
pag. 81. apud quem non fit mentio Argaei, cui nomen legi-
timum hic ex Herodoti Codd. restituit Clar. Wess. Car-
num prorsus ignorat Herodot. ceterosque qui huic subiungi
solent; Carnum tamen etiam apud Nostrium quaevisit
ill. Spanhem. p. 574. coniecturam proponens, quae ne-
mini facile probabitur. VALCK.

(114. Ἀργαῖος) Damatur in Temenidarum successione
Ἀργαῖος. Argaeus, Ἀργαῖος, Iustino VII. 2. atque Eusebio in
Chron. ext. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος Diodori XVI. 2.
Sic Goltzii tamen nomen ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus,
qualis magno visus Scaligero ad Euseb. An. MDCXXIV. p. 22.,
Ἀργαῖος, Argaeus, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. {1. Ὡς δὲ ἀνέειρο ἐς τὰς Ἀθήνας} Igitur
tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses:
sed paulo post, quum versus urbem duceret Mardonius,
denovo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

(116. τὴν γὰρ τὸν ἀνέειρο) Regem scribit in Aristide Plutarch.
p. 524. c. τὴν γὰρ τὸν ἀνέειρο ἀναστήσειν ἐπαγγελλόμενον, καὶ
χρηματίζεσθαι πολλὰ δώσειν καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίως καταστήσειν.
Quae Noster eadem pollicitum narrat Diodor. XI. c. 28.
Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et so-
phistae, repellentiam Ἐχθρὸν ἀδωκε δῶκε: prae ceteris De-
mostheni Phil. II. p. 45. VALCK.

(117. ἢ καὶ τὸ πᾶσι τῶν Ἑλλήνων) Hic lector attentus expectabat
καὶ τῶν, impedimentum fore, vel simile quid: neque enim
bene collaerent, nisi necessitas incumbit totis viri beneficiis
ornare, ἢ καὶ τὸ πᾶσι τῶν Ἑλλήνων una sinecola adiecta

19. *παρισεύμενοι βασιλεί*) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. *παρισεύμενος Δαρεῖς δυσθάρη*. Mox [lin. 21.] pessime Medic. *ἀλλὰ καταλύσειθι*. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. *Ἀναβ. Κύρ.* lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. *ἰδόντων τοῦτο ἐν ὑμῖν*) Potuisset τοῦτο ἐν ὧν ἐν ὑμῖν, uti c. 60, 2. καὶ τότε ἐν αὐτοῖσι ἵκνται. Noluisset membranae docent. Χίρ ὑπερμῆνης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, *An nescis longas regibus esse manus?* Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. *ἐν τριβῷ τε μάχιστα οἰκημένων*) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 368. et XI. p. 730. ἐν τριβῷ τοῦ πολέμου κείμενοι. Qualium quidem in belli via, mediiorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti plerumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens *ἐξαιρετὸν μεταίχμιόν τε* Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud inprobe. Certe si *ἐξαιρετὸν τε μεταίχμιον* prae buissent, quis sperneret? Quid autem proprie *μεταίχμιον*, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. *Phoeniss.* vs. 1370. et *Heracloid.* vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum *ἐξαιρετὸν μεταίχμιόν τε* nullo pacto potest: et lubens equidem cum *Arch.* et *Brit.* τε perinde atque τε omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor acceperit, commodissima profecto ista scriptura est *ἐξαιρετὸν τε μεταίχμιον*, in quam vellem Codex saltem *Med.* consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. *περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο*) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquisse Scriptorem, *περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ἦεν ὁ ἀγὼν ἐγένετο*, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune γυν δὲ φέρεται κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. *ὅτι ἀρχῆθεν ἢ ἔχθρη πρὸς τὸν βαρβαρὸν ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γίνεται*: et cap. 2. *περὶ τῆς ἐκείνου ἤδη τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο*. Sed esto coniectura. [Vide *Var. Lect.* Vocabulo ἀρχήν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τε,

τουτίων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τε τουτίων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τε, ἀντὶ τουτίων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγεῖσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγεῖται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγεῖται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τουτίων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γενέσθαι δουλοσ. aut additā copulā γενέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Msttis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τουτίων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τουτίων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γενέσθαι. Reiskio καὶ post γενέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τε τουτίων ἀπάντων, αἰτίους τε γενέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἕλλησι Ἀθηναίοις: οὐδ' αὖ μὲν ἀνασχετόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. nota. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἡδιστον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες αἰεὶ καὶ τὸ πάλαί φαίνεσθαι (vel ἰφαίνεσθαι: supra VIII. c. 73., νῦν τε καὶ τὸ πάλαί οἶκον) πολλοὺς ἐλευθερώσαντες ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque vetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρηνικοὺς, καὶ φιλέλληνας, καὶ τῆς ἰσοτίας τῆς ἐν ταῖς πολιτείαις ἡγεμόνας: Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικοὺς, καὶ πολεμικοὺς, καὶ πλεονεκτικοὺς. Paulo post, [lin. 16.] καρπῶν ἐστέρηθητε ex Med. nescio cur melius censi debeat quam ἐστέρησθε, cui respondet vicinum εἰκοφθόρησθε. VALCK.

15. πιεζόμενοι) Formae est Ionicae. Πιεζόμενοι δὲ οἱ ἐκ τῆς κυρίας lib. III. 146., πιεζόμενοι ὑπὸ Θηβαίων VI. 108. Porro

δικοφθόρησθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (δικοφθόρεον Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετίων ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutilis, impubes, puellae, senes servique describuntur; ἀχρηστὰ οἰκετίων ἐχόμενα Nostri more οἱ ἀχρηστοὶ οἰκεταί, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παῖδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς ἡλικίας θείψαι, ὥς ἂν ὁ πόλεμος ᾗ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίναντο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panathen. p. 251. Τάντην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγεύμαι θαυμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. n. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. δειδώς γλιχόμενοις τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mssorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud; quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, περιῶ: inconsulte περιῶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πιστόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Mardonius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δείξας, ἄχρ' ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύηται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμους Πέρσας ὑπὲρ τῆς δεδομένης χώρας καὶ τῶν ἡσθεμένων καὶ κατακαυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. ε. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit μήποτε ὁμολογήσιν Ξέρην, quam semper πολέμισιν. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: *Diis adiutoribus πίσυνοί μιν ἐπίξιμεν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖς ἥρασι, τῶν ἐκείνους οὐδεμίην ὄπιν ἔχων ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους etc.* Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura; praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον δείξας, Ἄχαις ἀν' οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν περίαν, Ἀθηναῖοι πολέμησαντες Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. E. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, μέχρις ἀν' οὐρανὸς τε καὶ γῆ τὴν ἀμὴν στασίον ἔχουσι, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures, WESS.

15. ἀθέμιετα ἔρδην) Th. Γαλεῖ ἀθέμιετα membranæ Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθέμιετα ἔρδισσι, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine noxa dimissum Sophista Aristides. T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quin lapidibus cooperiretur, μικροῦ δὲ κατέλειψαν. nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γε οἴκατε etc.) Hæsitacionem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξεπιστάμενοι nectere cupientis, emendatior versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedæmonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et si μὴ πρῶτον ἐνυγχάνετε ἐπιστάμενη, observante docto viro, eosdem tangit. WESS.

6. οὗτε χρυσός ἐστι) Pauca satis superbe Lacedæmonii, tanquam memores iniuriæ, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὗτε χάρα τοῖς Πέρσας ἐστὶ ταυῦτη, οὗτε χρυσός τοσούτος, ἀν' Ἀθηναῖοι δειξάμενοι τοὺς ἑλλήνας ἐγκαταλείψουσι. Iratos Lacedæmonii, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. D. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἴκατε, ἐξεπιστάμενη τὸ Ἀθηναίων φράγμα, ἀρρωδῆσαι; cum Atheniensium animi magnitudinem habentis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶν ἔχουσιν) Nolui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. commonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπληρωται [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶν ἐοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶν ἔχουσιν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὕτω ἔχόντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinuerunt Ai. vs. 915., Ὡς ὥδε τοῦτ' ἔχοντες, αἰδέσθην πάρα: turpis inde menda tolletur una litera mutata: Ὡς ὥδε τοῦδ' ἔχοντες: nihil interest, utrum ὡς ὥδ' ἔχόντων τῶνδ', an dicatur ὡς ὥδ' ἔχόντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stollberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Claß. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προσβωθῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην explicant ipsi, ratumque habent ex Mssis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶν Wesselingius, ὑμῶν ae malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶν, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θάρξ ὁ Ληρισαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propterea Ovidio in Ibin vs. 325. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥσπερ ἐνὶ βῆτι ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμου. Sic enim reliquisse videtur. Non nescio Conrigianum, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratis, Maeandrii, Sylosontis signans. Ceterum Thorax una cum fratribus Eurypylo et Thrasydaeo Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρεῖκε Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρῆκε. Ita lib. III. 77. ἀπείδειον, ὅτι σφίας παρῆσαν: quod illis transitum concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι καταλάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανει σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περικλῆς μὲν τοῦτοις αὐτὸν καταλάμβανει. Porro, οὐκ ἔω, ἵνα ἐκαστέρω [lin. 5] idem saepius esse, ac dissuadebant ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας - - χαλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat *Reiskii* sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονέωντων - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἕλληνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales *Gronov.* tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, quia illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio Abreschii, WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a Gronov. citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum Schulzius provocavit. tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostra, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem Schulzio laudatus Fischer, Animadv. ad Welleri Gramm. Specim. III. Part. I. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum Herod. V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

Si quidē εὐν ἴσαν.) Si vel Codices praeberent εὐν, quod hic ponendum censebat Reiskius, ego tamen vulgatum, οὐδὲ τῶν omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτῶν etc. more satis usitato ἐκείνων, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene Sosicrates in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 521., λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδέναι εἶν ὄρκους ποιήσθαι κατὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κελεύσας χῆνα, καὶ νῦν etc. Sicut hoc in loco, supra Herodot. VII. cap. 104., οὐκ εἶν φεύγειν, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπιμαρτεῖν, ἢ ἀπολλύσθαι: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. Steph. εἰ δὲ ποικίλεις τὰ νῦν, παρανέμωμεν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπελθετο) A Mardonio missus itaque non est, famosissimus apud Oratores Atticos, Demosthenem, Aeschinem, Dinarchum, Arthimius Zelites ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide Demosth. Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, Vallae lecta, adest, haud ea inconcinna. Oppianus Cyneget. III. 314. καὶ βασιλῶν δὲ πόθος τις ἐνέστακται Φρεσὶ θνητῶν. Omittitur a Sophocle Trachin. vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προσέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλος γινώμας) Horum sententiam Valla liberius expressit. Περὶ ἔχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam ante a haberet, nossetque adeo, Atheniensium consulta, haud sane amica. Φίλιους λόγους ad eum modum VII. 163, et VIII. 106. Confer Abreschii Animadv. in Aesch. lib. II. c. 32. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέλευσαν) Idem si tantum ante decem menses subierat Cyrsilus, mirum est huius exemplo non fuisse Lycidam deterritum. Ignotum Herodoto,

maiores Cyrsilum commemorant; cum Themistocles iussu statuerent Athenienses, ut urbe relicta -- nares consecrarent, --- Cyrsilum quemdam suadentem ut in urbe manerent, Xerzenque reciperent, lapidibus obruerunt: sic scribit Cicero de Off. III. c. xi, secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448.; aliis. Cautè Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversor, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 243.; ἐπειδὴ τις ἐτόλμασεν εἶπαι, ὡς καὶ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιλοῦσας ἀπέχεσθαι ἐκ χειρὸς: illi in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuntio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ δεχέσθαι, οὐκ ἔστιν πάντες παρέλυσαν αὐτῷ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad ἐπειδὴ τις εἶπεν) Δημοσθὲς κατὰ Δημοσθένην ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκὸν αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes qui em et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tunc notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκελῆς) Exscriptum ex MS. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκελῆς, Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτοκλῆτοι. Adprime autem αὐτομολῆς Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτομολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κληροὶ τ', αὐτομολοὶ τι, Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc verbum et matronarum Atticarum facinus neglectum non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐξ τὴν Βοιωτίῃ concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Aibnot. ad J. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μεμνημένους, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum effudit. WESS.

12. προῖπαι τε) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, inscite προῖπαι corrigentes, aberrarunt turpiter. Geminum germanum earundem delictum in εἰσι ex legitimo εἶπαι lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et aliàs frequenter adparuit, ab insectis contentius habitum fuit. WESS. — Lectionem Medicæam in προῖπαν mutandam suspicabatur Koenius: præterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilia, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὡς καὶ αὐτοὶ τινα ἀλωρὴν εὐρήσονται, id est ἀποστρεφὴν ἐτοιμασονται, vel ἐκπορίσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum εὐρίσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra bis c. 26. et c. 28. Ἀδείαν εὐρίσθαι, vel εἰρήνῃ, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimæ: εὐρίσθαι παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 258. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ σφι ἦν Ὑακίνθια) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feriatæ Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλείστου δ' ἦγον) Laudabiliter supra Lacedæmonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιοῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Κάριεσσι σφι ἦν ἱμνοδῶν. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δία τε Ἑλλήνιον) Iovis Πανελληνίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλάνιον novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutæ Sicil. Numism. p. 345. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειπάμεθα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὰ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavo summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὲν ἡμέτερον, sed suavius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀκρίβηλον aderat participium ἰδόν, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatorem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatam, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum νίμεται ἐπὶ τοῖς Ἑλληνας [lin. 20.] in Graecos impenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti*, Ἑλλάνιος Ζεὺς ubi memoratur Aristophani in Eq. vs. 1250., et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Aeaco recte repetunt Scholiastae. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premebatur, ἱερὸν ἐν Ἀργεὶ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐπὲρ ἐκεῖνος ἐποίησατο τὴν ἐμὴν χῆν, *Isoerat.* p. 191. E., Iovis scilicet Ἑλλάνιου, vel Πανελλανίου. Huic Aeacus sacra fecisse dicitur *Pausaniae* I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελλανίῳ Διὶ θύσας καὶ εὐξάμενος, τὴν Ἑλλάδα γὰρ ἐποίησεν ὕεσθαι. A templo Iovis Πανελλανίου mons, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserat *Clemens Alex.* VI. p. 753, 14. Αἰακός, ἀνελθὼν ἐπ' ὄρος, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὸν ἐπιμαρτυρεῖται θεὸν ἠύξατο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπειπάμεθα) Latina *Vallae*, nos tamen --- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ καταινίσταμεν, ἀλλ' ἀπειπάμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi *Medi.* lectio ab Arch. firmata, [*lin.* 19.] καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμέων οὕτω ἀκρίβητον ἶδν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμέτερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τῷχος --- ἐν τέλει ἔστι) Litem non moveo memoriaris, quarum ἐν τέλει ἔστι haud aliud ac πρὸς τέλος c. 8. et *Dionis Chryst.* Or. LXI. p. 583. n., *Platonis* ἐπὶ τέλει *Menex.* pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VIII. 71.] Mox [*lin.* 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσῃ, uti non male *Reiskius* voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσῃ ἀντιωσ.], quod aliàs significatum, suum in Musis locum. WESS. — Verbum ἀντιοῦσθαι nusquam quidem alibi in *Musis*, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιοῦσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

lib. V. 44. De Cleombroto, exercitus ad Isthmum imperatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, quæ rex territus copias domum reduxit, præclare Dionys. Perægr. Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videtur quæ Petavio apud Larcherum Parisiensis olim Academicus Pingré opposuit. Caeterum territum fuisse illo phaenomeno Cleombrotum, non profitetur Herodotus; ac videndam, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est, cum exercitu ad Isthmum Cleombrotus erat, munitionem Isthmi argens; videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, contra, quæ hic memorantur, adversus Persas fecisset; militet expecturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidetior Cleombrotus, quoniam paucis post pugnam diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reduxitque eos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesiis. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munition, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt Lacedaemonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admoverunt, IX. 8., 4. seqq. S.

CAP. XI. 14. in Opiercio Memorat Pausanias Orestæ tumulum, Ὀρίσιον, Lacedaemone lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publicè datum Argis et Mycenis Lucianus inscribitur, Texar. c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed in Opiercio Mavradia; Thucyd. V. 64., vicinum Tegeatum finibus, quod de ibi viri doctissimi Wasse et Dukorus. Ad sequentia [lin. 15.] Hesychii glossa, Ὀρίσιον, ὁ τοῦ Ὀρίσιου, ὁ τοῦ Ἰππίας, recte refertur. Bene Servius ad Aeneid. IV. 424. Herodotus Persas, qui erant Graecorum hostes, ξίνοις a Lacedaemoniis appellatos refert. Similia ex Idomeneo in Aristid. pag. 325. n. Plutarchus. Præcisè ita Latinis hostem peregrinum indicasse, leges XII. Tab., Plautus, Varro; Cicero testificantur. Vide ill. Scaligerum ad Festum in Hostis. WESS.

14. Ἦναι τὴν Ὀρεστίαν) Arcadiae sic regio quaedam ad Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρεστῶν: Orestes ὁνομαζομένης χωρίον τῆς Ἀρκადίας τὸ καλούμενον Ὀρεστίδιον. Ὀρεστῶν τῆς Μαιναλίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuntur Berkel. et Frobstenius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1584. Tragicum scripsisse suspicor: Καλλιστράτῳ δὲ οὗτος θυρῆς ἐπαυμένον, Ἀζῶν Ἀρκάδιον τὸ Ὀρεστῶν κῆδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Στ' δ' Ἀρκάδιον χερσὶ πόδας ἔχει Ἀλφειῶν ποταμὸς Οἰκῶν, Λυκιδίου πολλοῦ σηκόμακτος. Ἐκ δὲ τούτου οὗτο πόδας καλλιστράτῳ VALCK. 18. τῶν περιπλάων Λακεδαιμίων) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιπλάων, incertos fluctuare miror viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heibsius, inquit, scribit (in Notis ad Marc. Tyr. p. 65.) eandem esse περιπλάους, Lacedaemoniorum et Εἰλωτῶν: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιπλάων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῶν, qui circa se singuli haberent septem τῶν εἰλωτῶν. Infra c. 28. in acie rectissime dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, εἰλωτῶν Σπαρτιῶν, ἐφύλασσον ista quinque et triginta millia περιπλάων, aut levis armaturae milites. Erant itaque Lacedaemonii ὅς περιπλοῖς, non εἰλωτῶν: hi servitutem serviebant, liberi erant ὅς περιπλοῖς. Εἰλωτῶν, si bello heri operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνις dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur ὅς περιπλοῖς. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15. οὗτοι οὐτὼ τῶν περιπλάων τῶν, καὶ τῶν νεοδαμῶν ὅς πολλοί. Ubique in historia Graeca περιπλοῖς vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacedaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, exceptis Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. ὅς περιπλοῖς esse dicuntur ὅς περιπλάωντες Σπαρτὴν τὴν μετρώμενην. Τούτους δὲ τῶν περιπλάων πόλεως dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τῶν δὲ πόλεων τῆς Σπαρτῆς πολέμαρκα Pausan. VII. p. 355. Hae civitates aut olim erant Spartiatarum εἰλωτοί, sic aequo quoque fuerunt recentiori eis Σπαρτὴν συντάσσουσι, nisi quod ex istis deest in octo Augustus iusserit esse αἰετόμοις. Pausan.

[illegible]

το μισγίαιον, mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶ-
λας praesertim. Valla viam ad verum monstrante, hoc
tolerari loco quitum fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν in
Bocotiam Polyæn. Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui ac-
cedere Strabo poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.]
cum Casaubani nota. WESS.

1186. de Σκωδανίας) Huius pagi, quem [monente Stephano
Bx.] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam
alibi, sed apud historicos veteres aut oratores mentio. In
proximis [lin. 8.] nomen urbis Bocotiae non tam diu hæ-
rere debuerat perverse scriptum: Scolon recte dederat
Valla, potius duatu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον.
Urbis aliunde notissimae ubi meminit Polyænus lib. II.
c. 1, 11. ista primum dederat Casaub. Ἀγροίλαος δυοῖν ἡμε-
ρῶν ἔδδον ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον παράδοσιν -- διηλθε: absurdam
nobis lectionem ex Mastis vulgavit Maasvicius: δυοῖν ἡμερῶν
ἔδδον ἀνύσας: ἡμερῶν δύο: tribus duntaxat. literis repetitis
prior lectio, hunc in modum fuerat adiuvanda: δυοῖν ἡμερῶν
ἔδδον ἐν αὐτῇ (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emenda-
tionem in eadem historia Xenoph. Ἑλλ. V. p. 336, 13. δυοῖν
ἡμερῶν ἔδδον ἐν μιᾷ κατανύσας -- ἐβλάσεν ὑπὲρ βίας τὸ κατὰ Σκῶλον
πρᾶντασμα. Paulo post apud Herod. [lin. 9.] scribendum su-
spicor, τῶν Θυβαίων -- ἔκρινε τοὺς χῶρους, οὐκ κατὰ ἔχθος
αὐτῶν. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur
ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulga-
tum consentientibus libris οὐτὶ [lin. 9.] debuit, quod
(idem ac οὐ vel οὐχ) aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36,
29. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

11114, ἀπὸ Ἑρυθρίων) Ab Erythris. τῆς Βοιωτίας ἐν Ἑρυθρίαις
ἐν 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων vice Ἀθηναίων.
Perro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo in τῷ
Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. Plutarchus Aristid. p. 325. κ.
τῶν ἱπποκρίτων αὐτῶν στρατοπέδους παρὰ τὸν Ἀσωπὸν πεταμένον πετα-
μαίνον. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis,
probabiliter Reiskium divinaσσε τρεαμίνο Herodotum, [lin.
16.] ἵπον τρεαχμάνον, reliquisset. Illud autem αἰχμῶν τε-
ρεσμένων, cuius singula latera, denum, erant stadiorum, [lin.
27.] impedimentis, rebusque, pretiosioribus servandis, mu-
nivit Mardonium, Plutarchus adseverat. WESS. — Bene
habet et κατὰ Μάρον [lin. 16.] idque eo minus notissimum

ἐκτεταμένον mutare, quod eadem notio, quam hoc verbo τεταμένον offerri voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbiis παρῆναι et κατεῖναι (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

[19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος] Constituunt Graeci libertatis vindices infra c. 86., a Thēbanis exposcere τοὺς μηδισύνας, ἐν πρῶνις Τεμερινίδην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VIII. [cap. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγίδος rectius iudicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebantur, Ἀνδραπῖνος Ἀγαθῖνος Φιλῖνος Ἀρχῖνος Εὐπαλῖνος Χαρωπῖνος: duo postrema praebet Herod. III. 66. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. F. Μαρόνιον ἱστῆσαι μετὰ τῶν ἄλλων περὶ τῶν Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρύωνος, ἐν ὅσῳ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐννάτῃ μεγάλως πλούτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus ἀθλιαστέον memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostrō dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλως, se magnifice τέλει ministrasse necessariis, ut Persas posset διέξασθαι μεγάλοις. VAECK.

[20. παρεσκευασμένος μεγάλως] Errorem Athenaei in his referendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 186.] Male Athenaeo Αὔταμος, in Msstis Αἵταμος, et Pausanias VII. 101. Ἀτταγίδος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

[CAP. XVI. 5. καὶ σφεων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλίνει] Non prorsus damnabile [καὶ σφας] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλινῆναι sive κλινθῆναι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum, Vulgatum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis: in proximis [lin. 7.] διακινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλίνει lin. 6. penacute pingitur in ed. Mss. et superioribus, rectius κλῖναι ed. Schaeff. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notionē intransitivā, discubuisse: mihi visum erat transitive accipiendā, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

[23. ἀμύχανον ἀποτρέφει] Repetis ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνδραγαθῇ φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέψαι. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. ἄλλα οὐ δυνατόν ἀνθρώποις τὸ χρεὼν διαφυγεῖν, οὐδὲ προσημείναι. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophocles-que uhs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμάρτανον ἀποτρέψαι ἀνθρώπων) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Ἀέλλας περὶ Προγοίας apud Eustath. in 'Ιλ. ζ. pag. 522, 53. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Vultu vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonini VII. 46., ἐπὶ τὴν ἀμάρτανον οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφυγοί: multa notat Gataker. VALCK.

29. ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, ὡς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataea decertaretur. Inter voces ἄλλους et ἀνους, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μη σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δάμονα, pro εἰς πολλοὺς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἀνδρὰ πῶς αὐτοῦ τύχαι εἰς πάντας ἀμαθῆς. VALCK. — Quidni verò πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu lib. praeferrunt omnes? S.

CAP. XXVII. 4 seq. ἐμυδιζον γὰρ δὴ σφόδρα καὶ οὕτως ἐκ, ἐκόντα) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro σφόδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, ἄγε μηδίζοντες ἀνελίκεσσι περιβύμασι ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — ἐμυδιζον γὰρ δὴ σφόδρα dedi schedis ut maneret, paene persuasus,

σφοδρα glossatori redonandum. Pristinum certe Herodoteum est: sic c. 39. οἱ γὰρ Ὀνβαῖοι, αἱ μηδίστρας μεγάλας. Porro plura conduxit, WESS. — Consentiant tamen in σφοδρα et Wesselingii et Stephani codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam Aldus μέγας arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, parum refert. Equidem in se ipsa et in totius pericopae sententia adhaeret. Nec enim video quo pacto haec cohaerant, μοῦνοι δὲ θοαίς αὖ συνεστῆσαν, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφοδρα (sive μέγας) καὶ οὗτοι, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem ἐμῆδισαν μὲν γὰρ expectasses, et dein οὐκ ἔκοντι δὲ, quod in Vallae latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castra Mardonii, ἦμος ex omnibus, non esse secutos, et in viros cum eo fecisse, eosdem tamen dicat σφοδρα aut μέγας. Medii studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius Hermoclydes dicitur ἀνὴρ τῶν ἀστῶν δοκίμοις τράς, quam δοκίμοις τράς in Med. ex quo vir Clar. [Itin. 10.] optime restituit ἐκείνοις σφας ἐπ' ἐαυτῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἔσθαι, seorsim sedere. VALCK.

10. 17. ἔσθαι) Verissime Gronovius. At cur nulla Aldi mentio? Papius animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide Var. Lect.] Nostri Ἀμαζόνες lib. IV. 234. οἰκοῦμεν ἐν ἡμῶν αὐτῶν, habitemus ibidem; et IX. 37. ἔσθαι γὰρ καὶ οὗτοι ἐν ἐαυτῶν μαντίῳ. WESS.

19. ἀνδρα πάντα τινα) Iustior ordo, qualis c. 88. ἀνδρῶν εἶναι γὰρ αἱ πάντα τινα οἶοι, et multifariam. Hinc παρρηγοῦντες [lib. 21.] Suidas, cunctis in Codd. oblitum, invenit, cuius tantum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas. Et Reiskius tamen ἡ παρρηγοῦντας, imprudenter absurdeque agnoscens, sed imprudenter. Negativus δὲ Graeciae est recentioris et Cilicium dialecti, nisi Salmassius fallit, veterum vestigia premissis, Funere Ling. Hellenist. p. 132. Qui quidem falsus si fuerit, arguente Io. Alb. Fabricio ad Sextum Empiric. lib. 1. Adv. Grammat. c. 2. p. 227. Obtrudi Herodoto, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XXIII. 1. Οὐ μὲν γὰρ) Hanc vocatam ex marg. Steph. auctori restituerem. VALCK. Excerptum a Gronovio neglectam a Gron. et superioribus. Quod autem reperitur

in Med. alt *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντὶς ἴστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντὶς ἴστησαν blandientur. *Euripides* *Orest.* vs. 1460. Ὡς καί ποι' ὁ ῥέστωρ Τυναῖκός ἀντὶς σταθίντις. Ferre autem minime queo, πάντα συστρέφαντις mutari. Conglobarunt se Phocenses, in petum irruentium excepturi. Tales fere συστρέφαντις εἰς ἱκανὸν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. συστρέφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat συστρέψαιτις ἑωυτοῖς: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. εἴ τι ἀλλῆς μετέχουσι) Scribi quidem potuit εἰ ἀλλῆς μετέχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, εἴ τι ἀλλῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, cum hoc praefereamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλλῆς a verbo μετέχουσι pendebit, et τι valebit κατὰ τι: nec iuncta intelligi τι ἀλλῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιεργήσαντων τῶν ἱρῶν) Frustra τῶν ἱρῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martiali* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Graevius* in *Suetonii* *Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpium* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta ostentat, καλλιερεῖ. *Noster* c. 37. ὥς δὲ οὐκ ἐκαλλιερεῖ --- οὕτε τῶν τοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱρὰ: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὥς οὐκ ἐκαλλιερεῖ. Docte super verbo *Scholias* in *Gregor. Nazianz.* *Stelit.* II. p. 87. Sequens ἱρὰ ποιήσαντις [lin. 7.] consimile habet ἢ θυτήν τις δημοσεύῃ ποιήται lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυτήν ἱερομένη. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὥς --- ἀπίκοντο --- εἰς Ἐρυθραίς) Huc antequam cum ceteris Graecis venirent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor. Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessel.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 3.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μακίστιον*, *Μακίστιον* inquit Herod. Ἕλληνες Μακίστιον καλοῦσι: ibi debunt forsari et alii Codices *Μακίστιον*, ut est in Arch. teste Galeo; et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si *Μακίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *Μακίστος*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitu. Memorant hominem Pausanias, Plutarchus, alii, *Μακίστιον* adpellantes, Tzetzes quoque Chiliad. l. 993., turpiter tamen eundem ac Xerxis fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δίνεσθαι μῶνοι, ἔχοντες etc.* Haec ita nexuit Aldus et Valla, commodius, me iudice, vulgata interpunctione post *δίνεσθαι*. Soli Megarenses equitum inpressibnem sustinere haud valebant, hinc nunciis ad Pausaniam. Atque hoc Diodorus lib. XI. 30. et Plut. Aristid. p. 326. clarissime. Falsum praeterea, solos tum Megarenses stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lin. 11.] cur *πέμψετε* et *πιεζέμενοι* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πέμψετε* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. *προέχων τῶν ἄλλων*) Prae aliis eminent. in Latinis: melius, quae et Pavii observatio, praee aliis longius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma Masistius cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecedentem, equum Poëta Iliad. ʒ. vs. 453. ἵππον ἀνιπρεπτα προέχοντα dixit. Inspice Eustathium, προσελχόνοντα explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

8. *ἔνταται ὁρὸς καὶ ἀποσείσται*) Ut lib. VII. c. 88. *ἐκὼς στάς ὁρὸς ἀποσείσται τὸν Φαρνύχηκ*. Proprium hac in re verbum adhibuerunt Xenoph. et Clemens Alex. loco quem eleganter H. Steph. emendavit Schediasm. V. 19. Talis equus Platoni obversabatur in Gorgia p. 484. A., cui *ὄσον ἰκαδὴν ἔχων ἀνὴρ* dicitur *πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαρρήξας etc.* respicit enim in istis Homericis ex Il. ʒ. 507. *ὣς δ' ὅτε τῆς στατὸς ἵππος* — Δεσμὸν ἀπορρήξας δειλὴν πεδίον κροάνων: ubi legabatur olim *Δεσμὸν διαρρήξας*, ut liquet ex Etymol. p. 514. 12. VALCK.

15. *Lorica tectum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis παῖς ἐς τὸν ὀφθαλμόν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλόν, genuinum putat Galeus; itaque pretiosissimum εἶρημα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλόν plerisque satis tueri videbuntur haec Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τούτων ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στέραις παίων τις ἀνείλεν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλός et ὀφθαλμός frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum εἶρημα Viri Celeb., meri carbonem pro thesauro. ὀμφαλόν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, fefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλόν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quae Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, ita pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori inprimis Aethiop. lib. IX. p. 431. conmonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerunt, in Aristid. p. 327. b. τούτων μὲν ἢ τὸ κράνος ὑπέβαινε τὸν ὀφθαλμόν ἀκοντίου στέραις παίων τις ἀνείλεν: hunc quidem Masistium, quae ὀμφαλόν galea ostendebat, hastili iaculi percutiens aliquis interemit. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπύθεσαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπύθεσαν? a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, Porti doctrina fert. Macula si sese nulla adpersit, absentis desiderio tacti fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπύθεσε τε δὴ τὸν Κροῖτον οὐ πολλῶν μετέπειτα χρόνῳ. Estque istud sanè quàm praestantius invento Gronoviano ἐπύθεσαν, quod valde metuo ut Graecae habeatur mōnetae, et unquam infra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. Homerus Iliad. 4. vs. 362. Οἷ' δ' ἅμα πάντες. Mox [lin. 6.] ἐπ' ὤ-91, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, relique satis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Jos. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 181, 92. Eandem hic a Valla lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum, *οὐκ ἔτι κατὰ τέλει προτελαυνόντας τοὺς ἵππους* videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul irruentes; non, ut ante, κατὰ τέλει. Inter varios significatus vocis τέλει, Eustathius ad Il. κ. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς τὰς ἀρχὰς τῶν τελέων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Tilm. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τέλει καὶ παντοίας προβαλλόντες. Vid. Jos. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκ εἶναι οἱ ἵπποι τοὶ ὑπέμενον) Sic voluisse Gronovius significavit. Poeta Iliad. O. vs. 312. Ἀγυῖαι δ' ὑπέμεναν ἀλλήλους; crebroque alii. WESS. — Vocem οὐκ εἶναι, in Aldina editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστήσαντες ὧν) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστάντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adaciveris ἐκείτους, idem erit ac ἀποστάντες, quae Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. ὁ δὲ Σισύωσις ἀποστήσας τὰ πλῆθη etc. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἐλαυνόντες et προσελαυνόντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ab mortem Masistii, quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed χεῖροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑπόζυγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 527. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 527. descripsit Brissan. Regn. I. rs. lib. II. 206. et Perizon. ad Aelian. Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίησαν) Lacunae nulla supererit suspicio, neque supplementis egeamus, si, voce καὶ, quam eiecit [excidendam censuit] in Notis Clar. Gronov. reposita suo loco, sic ista legantur: τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποίησαν καὶ ἐλπίσαντες, τὰς τῶνδε εἵνεκα διαψόμενοι Μασιστίου. Ταῦδε, id est, μεγάλας εἵνεκα καὶ καλὰς αἰτίας, ταῦτα ποίουν, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τῶνδε εἵνεκα. Herodot. I. VI. P. II.

In *Homeri* *Il.* *χ.* 369., Hectoris cadaver περιέκειτο ὑπὸ Ἀχαιῶν. Οἱ καὶ δῆσαντο Φυὴν καὶ εἶδες ἀγυρὸν Ἑκτορος: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque *Homero* digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.* p. 180. v. conf. p. 273. c. v. VALCK. — Ut τοῦ δὲ *VIII.* 85, 11. idem valet ἄρ. τούτων δὲ, sic ἡ. *I.* τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commodè *Valla* his verbis expressit: Quod id eo faciebant, quia cuncti relictis stationibus ad intuendum Masistium pergerant. Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκλείποντες etc. etc., continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκλείποντες, quemadmodum *VIII.* 85, 11. τῶν δὲ μνησκαι τούτων μόνων, ὅτι etc. sed omissa, ut saepius alibi, conjunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Τροίας etc.) Ductus itineris praeter *Hysias* in agrum *Plataeensem* ferebat: recte proin scripti libri. Vide lib. *V.* 74. VI. 108. et *Thucyd.* III. 24.; ubi *Wasseus* τῶν *Nursiων* πλησίον in *Plut.* *Aristid.* p. 325. s. praeclare integravit, heroem *Androcratem* eiusque fanum docte illustrans. WESS.

17. τιμίνος τοῦ Ἀνδροκράτους) Apud *Thucyd.* III. 24. Plataeenses viam inflectunt Thebas ducentem, in διέξῃ ἔχοντες τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρώον: ubi *Herodotea* contulit et alia *Cl. Wasseus*. Mox [CAP. xxvi. 2.] redibit ex *Codd.* λόγων πολλὸς ὠθισμός, excitatum in *Diss. Herod.* *Cl. Wess.* p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγων πολλὸς ὠθισμός) Contra morem πολλῶν ὠθισμός. Supra *VIII.* 78. τῶν δὲ — ἔλινετο ὠθισμός λόγων πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato *VII.* 225. Περσέων τε καὶ Λακεδαιμονίων ὠθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτέων ἐκάτεροι boni codices αὐτοὶ ἐκάτεροι, sicuti αὐτὸς ἕκαστος *III.* 82. et αὐτὰ ἕκαστα *V.* 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξιομύθεα ταύτης τῆς τὰς ξίος. Namque sic *Tegeatae* postea [l. 36.] ἀξιομύθεοί εἰμιν Ἀθην. ταύτην τὴν τὰξιν ἔχουσιν: et *Athenienses*, c. 27. αἱ οὐ δὲ καὶ εἰμιν ἔχουσιν ταύτην τὴν τὰξιν. Hinc in *Plutarchi Aristide* p. 326. A, Ἀθηναῖοι Τεγαταῖς περὶ τὰ ξίως ἰρίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδουμένη γὰρ αὐτέων ἰκέρ,) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἑκατέρωθεν τὸ ἔριον κέρας. Scriptura, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖοις δὲ Τεγεαταῖς καὶ πλείους ἰσχυροτέρους ἦσαν, ὥστε καὶ Ἀκαδαμανέων τὸ δειλὸν ἔχοντων κέρας, αὐτοὶ τὸ εὐδυνήμον ἔχον· Sinistrum, ut dextrum, et εὐδυνήμον, sic per εὐθυμισμόν saepius etiam ἔριον dicebant. VALCK. — At ἔριον κέρας utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lín. 33 seq. S.

τὸ πάλαιον) Anceps electio est. Scriptor τὸ πάλαιον deposuit IV. 186. VII. 142. IX. 73. ; τὸ πάλαιον VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS.

— Ubi alii codices nude παλαι, alii τὸ παλαι exhibent, ut VII. 74. ; ibi Herodoteum τὸ παλαι censi debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ πάλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum sistentum. S.

ἔριον τὸ ἑκατέρωθεν) Insuper plenius, et plane ἰσχυρόν, testē Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ἰσχυρόν et Herodoteum est ἐπιτε pro nudo ἰσχυρόν: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionico ἰσχυρόν et ἰσχυρόν, pro communi ἰσχυρόν vel ἰσχυρόν. S.

14 seqq. τὸν δὲ λόγον ἄλλον ἀγορεύσασθαι etc.) Quae de Hyllō narrantur Heraclidae, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius ille scripsisset eum Herodoto, ἑρὸς ἱσχυρόν ἰσχυρόν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllōm occidisse dicitur apud Herodotum [lín. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχέμης δὲ Ἡρότου τοῦ Φηγίου: ultimo nómni Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἑκατέρωθεν τὸ ἔριον) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse affirmans, καὶ κατέβαιναι τοὺς Ἡρακλίδας ἐπὶ Πελopónnēson ἑρὸς ἱσχυρόν κενήσαντα. In centum annis, uti ibi debet, aliorum congruit consensus, ipseque eventus. Ceterum Echēmus, qui Hyllū ex provocatlone deiecit, Ἀσopί filius, perperam Φηγίος Phegēi nepós perhibetur. Avus erat Κηφίος, Cephēus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

Sicut libellulorum solentur viri doctissimi, Palmerius, Th.
 Zylius, P. Bannarius et alii redarguerunt. WES. Salom.
 -54. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Constantinus catalogum HIEROD. [cap. 23. 35. 47.] comprehensum
 occurrent inter illos; quos HIERODOTUS in libro VII. de Asia
 deinde et in libro VIII. de Macedonia, quorum nulla sit in hac Hierodoti re-
 cordatione mentio; HIEROD. VII. 35. 47. et VIII. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

ἀλυσίαν. *Scholia* interpretatur Suidas; qui conferri poterit in 'Αποπειρήνας' 'Αποπειρατικαίσιμος' 'Απομνήσας' et in 'Αποπειράζειν': *Horum* priusam 'Αποπειρήνας' ex *Aristoph.* est *Thesmoph.* vs. 262. *Luciani* *Lexiphanes* §. 4. ἀποπειράσαι παύσαι ἢ δὲ δοῦναι. *Menander*, 'Αποπειράει τις, ἐφύμαρ οὐδὲν ἔτι ἔπειτα *Stobaeum* p. 371. 50. in cuius p. 585. sic scribendi videntur *Alexidis* senarii: Ἡολλή γ' ἀνὰ νύκτα τὸν ἄνδρα ἀπέφηνε Περσίστον, ἀφυσίσαι τ' [·] ἀπαρνήσαντα δὲ Σουλὸν γινώσκειν καὶ κτασθῆναι πάλιν. *VALCK.* — De *Alexidis* versiculis conf. *Athen.* lib. II. p. 36. e. S.

804. ἡμῖν ἦν αὐτὸ ὁ δυνάτατος) *Sermo* de Persis; quorum quod robustissimum contra *Lacedaemonios* *Mardenius* opposuit, quod infirmius vero contra *Tegeatas*. *Nonte* ergo 6; τὸ μὲν ἦν αὐτῶν etc. quae elegans *Cl. de Patro* coniecit. Alioqui τὸ δυνάτατος τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. *WESS.* — *Vulgatum* αὐτοῦ. tenent scripti libri omnes. *Scholia*

20. Ἀμπερικίτας) Recte hic et c. 28. ex *Ionum* ore; quo et *Μαιῆται*, *Μαιῆτις*, aliorum *Μαιῶται* ac *Μαιῶτις*; lib. IV. 123. *Scio* *Stephani Byz.* decretum in 'Αμπερικίτα' probari ab *Areh.* et *Vind.*, quod in *Ionia* invalidum iustius sprevisent. *WESS.*

25. ἀλλὰ τινες αὐτῶν) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τινες αὐτῶν καὶ τὰ Ἑλλήνων ἠδόν. [*Nempe* in ed. *Grön.* et superioribus post αὐτῶν interposito puncto, etc. distinguatur oratio, quod etiam in ed. *Wess.* propagatum.] Sed miror quomodo hi *Phocenses* dici possint [*lib. 26.*] περὶ τὸν Πάρησόν κατελημμένοι: qui supra VII. 32. ἢ τὰ ἄλλα τοῦ Πάρησος ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὁμιεῶμενοι ἔφερον τι καὶ ἦγον τῆς *Μαρδονίου* στρατῶν. Praestiterit et hoc loco una litera minus scriptasse κατελημμένοι. Huc spectant ista *Plutarchi* de *Herod. Malign.* p. 868. f. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὥς τις ἐνδοκίς ἦν τοῖς *Ἑλλήταισι* ὁμιλοῦν καὶ Φωκίαν παραγινέσθαι τοῖς Ἑλλήταισι. *VALCK.*

26. περὶ τοῦ Πάρησος κατελημμένοι) Solet montis nomen describere; participium; postulante sermonis analogia, itidem. Vagabantur apud *Parnassum* deprehensi et quibus tantidem κατελημμένοι, conclusi compulsi que erant. *Scholia* p. 111. τὸν Πάρησόν κατελημμένοι *Phocenses* γὰρ τὸν Πάρησόν κατελημμένοι 32. *Enchorist* lib. I. p. 111. κατελημμένοι.

κατασκευάζουσιν, κατασκευάζουσιν, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οἱ τε Ἐρμοῦβες etc.) De his lib. II. 164. φησὶ δὲ παλαιὰν ἐπίσημον καλεῖσθαι μὲν Καλαίρις τε καὶ Ἐρμοῦβες. Profecto non illi μαχαίροφοι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλαίρις iuncta erat oratio, iunctis verbis καλοῖται μαχαίροφ. S.

164. οἱ δὲ ἐπεὶ νῦν etc.) Dubitabam in Diss. Herodoti, hocciat, an pristinum ἀπεικάζει, amplecterer? Causā ampliata, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loci ἀπεικάζει, in assimilando et comparando solens, opportunius omnino videtur, ex melioribus advocatum membranis. Aeschyl. Choëph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάζει. αἰσθῆται. qd. Supplic. vs. 252. καὶ τὰλλα πολλὰ ἐπεικάζει δικάων. In Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χάρις δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἐπεικάζει. Ἀφρον Δέφους: namque sic Mssti, H. Stephano notant. Eadem in fabula vs. 147. δυσαίων, μακράων τ' ἔθ', ὡς ἐπεικάζει. In Trachin. tamen vs. 144. Πενυσμίνη μὲν, ὡς ἀπεικάζει, αἰσθῆται. pcc. citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἐστὶ ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum quærupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένιος τοῦ Ἰαμίδων Κλυτιάδης η) F. Hesinus, vir doctissimus, ad Ciceron. Divin. lib. I. 4. τοῦ Ἰαμίδων καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi excellenti auxilio. Elia in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytiidarum, haruspiciinae nobilitate præstantes, iam si Tisamenus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμίδων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 230. oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadibus. Mide. as. Pet. Victorium Var. Lect. XIII. 16. et P. Leopardum. Hesiod. IV. 18. neque λισσέμεν [ἴνα] ὁπότε praeterita, nisi ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, uti deinceps [lib. 19.] et Vinoductus [Reisk.] disjuncta voce, λισσέμεν, alii conponunt. Helychii ἀνθρώπων ἢ ἀνθρώπων, παρὶ τῶν ἰαμίδων, τῶν, quae, modo ἀνθ. Ionibus et Hippocrati de Galeni et

digentia, fuerit, obiter Philo Iud. explicat lib. H. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus Mangeius. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in Lex. crit., citans etiam *Plutarchi* libellum de El delphico c. 9. (T. IX. ed. *Hatten* p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic *χρησμοσύνην*, ut apud *Poëtam* *πανρόνην*, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alieri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, *Σπαρτιῆται, ἰδίοντο γὰρ δευτέρως τοῦ Τισαμενοῦ*. Si euqumal 24. *καταλινον μετιόντες*) *μετιόντες*, de sua pertinacia *tenentes*, ex opinione *Portii*. Malui, Codicibus monstrantibus, *μετιόντες*, illum arcescentes, sicuti lib. *III*. 15., nec discrepare *clar. Abreschii* coniectura. WESS.

25. οὐδ' οὕτω, ἴση, ἴσι ἀντιτάσας) Hunc locum supra at-
tigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἰωῦ τοῦ Ἑλίν) Memorat *Ἀγίαν*, sive *Ἀγίαν* *πατριωτάμενον* *Λυσάνδρῳ* in praelio ad *Aegos* flumen, nepo-
tem *Tisameni*, *Pausan.* III. 11., unde usitatam familiam
id cognomen: hincine vero *Ἀγίαν* τὸν *ἡγούμενον* τῆς *Τιμαίας*
Lexico suo p. 8. addiderit, in ambiguo. *Cl. Ruhnkenius* librę
reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὕτως ἱκέμετο
Μελάμποδα, ὡς εἰκόσαι, βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτεῦμενος) *Mel-*
lampoda Tisamenus *Herodoto* dici non potuit imitatus *Βασι-*
λὴν τε καὶ πολιτὴν αἰτεῦμενος, sed αἰτεῦμενον, quod *Reiskio*
venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius
Nostrum suspicabatur, *βασιλὴν δὲ ἀντὶ πολιτὴν αἰτεῦμενον*
VALCK. — Αἰτεῦμενος cupidissime docti *Viri Reiskius* et
Pavius αἰτεῦμενον reformant, quippe *Tisamenum* spectans;
Lacedaemoniorum ius civitatis, non regnum, sibi postu-
lantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid
si vero interpungatur, ὡς εἰκόσαι βασιλὴν τε καὶ πολιτὴν
αἰτεῦμενος, ut regnum et ius civitatis conparem; rogans, quae
Abreschii observatio, opusne emendatione? *Tisamenus* ius
Spartanae civitatis quaerebat, *Melampus* partem regni *Argivo-*
rum: pares ambo cupiditate habendi, valde dispares in re
desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quam
verum praecclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pra-
vam verborum distinctionem, et in latina versione absur-
dum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisset

Ἐμπίστο Μελάμπους αἰτιόμενος, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nona Musa absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τρίτημιον τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam repedentes, Argivi τὰ δὴα μέρη τῆς βασιλείας. Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad. Pindari Nemeion Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas, ceterasque furere agitatas μισθῷ τῶν δυοῖν μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἥμισυ, alterum dimidiatum Bianti u. tro concessisse, ἕτερι γὰρ ἔλαβεν τὴν ὅλην βασιλείαν τρίμερῇ, Melampodidas, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem, dimidiati regni quod Argivis superesset, adeoque sextantem partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni, subseriptione Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μόνου δὲ δὴ πάντων, etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Meurs. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere civitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iisdemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Lacedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Lacedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis, quarto loco, memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Lac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθάμῃ, sed iuxta Pausaniam neutrius placet tentamen. VALCK. πρὸς τῇ Ἰθάμῃ, ὁ πρὸς τῇ Ἰθάμῃ) Bellum Spartanis Messeniis, cum Helotis, occupata Ithome, conflagrant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. II. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

domo præcedit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

οὐκ 24 seq. προσποιησάμενος ξύλινον πῶδα) Quam ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarch. de Frat. Amore p. 479. B. ὁ Ἀρχαῖδος μάντις ἀναγκαίως πῶδα ξύλινον προσποιήσατο καθ' Ἡρόδοτον, τοῦ οἰκίου στερηθείς: sed Eleus fuit Hegesistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: *alteri* quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιῶν. VALCK.

29. συγκυρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinione inciderat συγκυρημένον, aut, eodem sensu. συγκυρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἔχθος συγκυρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notio nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi inciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quod eumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios conflatum. S. 32. κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἔχθος τὸ ἐπὶ Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναικὸς, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκίδους, indulgentiā adversus Democedem. Conf. Valck. ad VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγενίδης ὁ Ἐρπυός) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγενίδας idem lib. VII. 106. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέρονται) Aditum ex Githaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλᾶς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucydidi Hk. 24. Τρεῖς κεφαλᾶς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hermaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἑρμαίων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας τόπος Eustratii, aut Anonymi potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46. a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ et

Anaximenis IV. Rerum Philippi. *Ephorique* lib. XXX. docentur Coronenses cum Boeotiiis ἐν τοῦ μετα τούτου in Boeotenses pugnassee. Quale vero id oppidum? *Μισάραχον* nemo novit. Sit *Μισάραχον*: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem *Ephori* lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόνερχος ὁ Φακίς, spectanti, memnabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) *Servos* qui intelligunt, fruuntur atque hitrio. Quem *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat εἰκίτην, de eodem μηδὲ ἀρώτες τὸν ἑμὸν ἀνθρώπον ἐν *Εὐμῆ*. Consimiliter alii, a doctis ad *S. Lucae* *Evangelium* c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniunt. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἄδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 153. c. ἐπειδὴ δὲ τὸν τὸν ἄδην εἶχον: cuius haec sunt in fine lib. VII. de *Repl.* ἄδην ἤδη εἶχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τὴς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ἑμοῦ ταιτὴ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasia propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχον βρώσις. Utitur *Herodoteis* *Clar. Ti. Hemsterhusius* ad *Lucian.* [*Nigrin.* c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἐπὶ πλεῦν ἐρίνετο τουτέων: quae eadem infra leguntur c. 107; et c. 121.; nisi quod πλέον ibi sit pro πλεῦν. VALCK. — At vide V. 120, 6. et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἐνδεκάτη ἐγεγόνει ἡμῖν ἀντιματημένοισι ἀλλήλοις) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, *Vallae* non lecta: iam ante dixerat c. 38., ἡμῖν δὲ σφι ἀντιματῆται ποιοῖ ἢ ἐγεγόνεσαν ὁκτώ. Paulo post *Mardonius* περιμένει τῇ ἔδρῃ, [lin. 4 seq.] moram istam ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἔδρῃ, lib. V. c. 7. ubi notat *Wasseus*. VALCK.

9. Ἀναξεύξαντας --- τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* *Thes.* T. I. 1395. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. μηδὲ --- ἀναξεύξης πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potuerat, et cap. 57. ἀναξεύξαντας τὸ στρατόπεδον ἵναί ἐς τὸ etc. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χόρτον τοῖσι ὑποζυγίοις, eundem parali forma τοῖς ἵπποις χόρπον.

Cratone Platonis p. 45. Ad Viceratis Tropoz p. 364. et Xa-
 napta Anab. VIII. p. 237. 40. et frequenter apud alios.
 Lucian. T. I. p. 727., το μακρόν χαίρειν φεραίνεται ἀντρί. Quid
 enim dicitur VALCK. quod in lib. I. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.
 ita CAP. XLIII. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

γὰρ πολλὴ τῆς νυκτὸς προέβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *plurimque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerum est φθοιῶδες: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς. Idem illud aliis dicitur πολλῆς νυκτὸς, et πρὶ μέσας νύκτας, vel μεσοῦσης νυκτὸς: postremum in eadem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327. d. Platō T. III. p. 217. d. διελεγόμεν πύρρῳ τῶν νυκτῶν. Xenophon. Ἑλλ. VII. p. 367, 15. ἐκείθενδον μέχρι πύρρῳ τῆς ἡμέρας. Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis faventis, beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 60., meminorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μαρδονίου γεγεννημένην εὐεργεσίαν. Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Alexandrum Plutarchus in Arist. p. 327. E. VALCK.

10. ὡς ἀνδραπὸς ἥκοι) Bene scripta exemplaria. Iustum quidquid ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Μήδων: cuiusmodi lib. VIII. 75. πίμπει ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα. Nam τῶν Μήδων unde in postremam inmigraverit editionem, dicere non habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπόρρητα ποιούμενος) Redibit c. 93. οἱ δὲ Ἀπολλωνίται ἀπόρρητα ποιήσαντες, videlicet τὰ χρηστήρια, occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua ἔπεα, dicta, occulti, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Albanos apud Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. ἱκετεύω δὲ ὑμᾶς ἀπόρρητα ποιήσασθαι, rogo vos, ut ea tacita habeatis; quod priorī proprius. Aliis ἐν ἀπορήτῳ aut ἐν ἀπορήτοις ἐπισκεῖσθαι et γράψαι parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ὁρᾶν) Codicis lectio ἔλοιμι, quam non malam iudicat Galeus, in censum venire nequit: ἔλοιμην si scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἀντ' ἐλευθέρας διδουλαμένην οὐκ ἂν ἔλοιμην ὁρᾶν τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur plurima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere praetermissa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἐθέλοιμι ἔλοιμι Arch. S.

11. παλαι γὰρ ἂν ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Canteum ferunt, margini Aldinae alleverat, mendum videtur, forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtrudendum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent, nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Grönov. κατὰ βῶδην γὰρ μὴ πλευνεῖς

συλλεχθῆτε: hoc enim moris est Herodotei, non συλλεχθῆτε: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆκε, VALCK. — Καταβωδῆκε, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquuntur, rei disconvenire. WESS.

20. Ad ista, δὲ Ἑλλήνων εἶνεκα οὕτω ἔργον παρὰ βολὴν ἔργασμαι, quae mihi quoque sic scripta placent, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. E. ἤκω ἐκ κινδύνων τὸν μέγιστον εὐνοία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῶν μὲν -- τοὺς Ἀθηναίους etc.) Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minime conveniant. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Περσῶν καὶ Σπαρτιατῶν τῆς ἡγεμονίας ὑφίσταται, --- ὡς ἀληθεῖα τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχην ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀποδουμένους forsitan erit mutandum. VALCK.

9 seq. ἡμῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demaratus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo-ne, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen, p. 272. E. de bello adversus Xerxem, ἐν ᾧ πλεον δὴκνησκον Athenienses Λακεδαιμονίων ἐν ἀπασιν τοῖς κινδύνοις, ἢ κείνοι τῶν ἄλλων. Magna certe Atheniensium gloria, cum Medorum nomen Graecis omnibus auditu esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressisse, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. c. WESS.

20. καὶ ἡδομένοισι ἡμῖν οἱ λόγοι γιγνέσθαι) Adstipulor PAVIO, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent schedae, et orationis, ut cuius adparet, tractus, WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου) Ut cum Arch. faciamus, [ἐπὶ τὸ εὐώνυμον scribente] caussa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἦγε τοὺς Σπαρτιατῶν, melius et ornatius ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τοὺς Πέρσας futurum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Maronem illam in partem ducturum non advertat? WESS.

λίχθουσιν ἐπὶ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τοιούτων ἰόντων, μᾶλλον etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos angabant. Praecessit συνελίχθησαν πρὸ αὐτῶν τε τούτων καὶ ἄλλων, eo ducendi. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a *Porto* ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπίωνες probantur, ad quem modum ὁπίων lib. V. c. 111. et in *Homero*, *Aeschilo*, *Euripide* atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, *Arch.* liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur *Herodotum*, qui (ut hoc uno utar) pro *Homericō* Ποσειδάων et Ποσειδάωνος, Ποσειδῶν et Ποσειδῶνος dicit, non item, pro communi ὁπίων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνος; dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπίων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. οἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιούμενοι.) Negativam ex *Arch. Valla*, et *Vind.* valde laudat doctissimus Th. Galeus; mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Supra Scriptor c. 44. ἦν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν Μαρδόνηος, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἦν ἄρα ὑπερβάλλεται τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a *Schaefero* negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. οὐνομα δὲ οἱ Ὀρεόν) In duodecim filiabus *Asopi* nulla *Oeroῦ* apud *Diodor.* IV. 72.; eandem *Apollodorus*, qui viginti *Asopo* dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. *Pausanias* vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περὸν τοῦ Ἀσώπου λέγῃσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα.) Castra metati fuerant, sive, ut sequitur, ἰσχυροποιούμενα. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο ὅπλα, et castra ex advenso posuerant. Tale *Dionysii Antiq.* lib. III. p. 193. ἀγχοῦ, ἀπὸ δῆνης τίθενται τὰ ὅπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita *Diodoro* lib. XII. 66., quibus optima Fr. *Vigeri* adnotatio ad *Eusebii Praep. Evang.* lib. XIII. 68. ἀπέδεγε poterit. WESS. — Ἐθέμεν καὶ ὅπλα, id est

τοῦτο πιδύσαντο. Hoc sensu phrasin εἶναι τὰ ὅπλα frequen-
tat imprimis Xenophon: 'Ελλ. V. p. 329, 40. εἶναι πρὸς τῇ
πόλει τῶν Ὀυβίων τὰ ὅπλα. VI. p. 349, 2. εἶναι τὰ ὅπλα
κατὰ χῶρον ἑνὲν ὁρίωντο. De vario huius locutionis signifi-
cātū egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad
Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἴδον,
Istothus Crithæroniae, Ἡραίων saepe dictam in sequenti-
bus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. e. Pausanias vultus
αὐτοῦ Ἡραίων converso εὔξατο Κιθαιμώνη Ἡρᾷ καὶ θεοῖς ἄλλοις
οἱ Πλατὰρδα γῆν ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1) περὶ τὸ Ἡραίων) περὶ τὸ ἴδον Vallae et
Aldi. mera est παραδόξωσις. WESS. — Nisi mera libra-
tionum aberratio. S.

8) Αδστίπυλοι) In Aristide Plutarchi p. 528. e. Αδστί-
πυλοι) ἐνὶ θυμασιδῆς καὶ Φιλοκλίνδου, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μά-
χην ἐπηβάν, οὐκ ἔφη λελθεῖν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτοὶ μένου μετὰ
τῶν ἑαυτοῦ λοχιῶν ὑποστήσασθαι Μαρδόνιον. VALCK.

Ibid. Λόχηγέων τοῦ Πιτανητέων λόχου) Adstipulor Gro-
ponio, et Herodoto λοχηγέων c. 21. usurpanti. Nec decerno
tamen λοχηγέων, ut Aldus et pauci, Graeciae finibus
expellendum: Λοχηγέτην (qui vitiose in Onati fragmento
apud Stob. Ectog. Phys. p. 4. λοχαρχέας) usus non spernit,
necum Sophoclis ἀρχηγεῖν, Strabonis plurimumque κωρυγε-
τεῖν, Philonis Iud. ποδηγεῖν: quibus adprime λοχηγεῖν con-
venire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτα-
νητέων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανάτης
λόχος αὐτότε χεῖρα δέχεται, οὐκ ὦν ταῖς ἀληθείαις, legens vestigia
Thucydidis Rh. I. 20., diserte cohortem Pitaneuten in Spar-
tahnem militum unquam fuisse negantis. Quid Nostrum
in errorem comiecerit, an tribus φυλῇ Πιτάνη, qua de Hes-
ychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docte
tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus ne-
Amemphátus fuerit Herodoto λοχηγέων τοῦ Πιτανητέων λό-
χου, καὶ τοῦ Πιτανητέων λόχου, si variant Codices, vix de-
cerni poterit. Πιτανητέων Koenio placebat, quia paulo post
scribit καὶ λόχῳ τῶν Πιτανητέων, atque ita Thucydidēs, Hero-
dotea respiciens τὸν Πιτανάτην λόχον fuisse negat Lacedae-
monensis lib. II c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16.,
quidam Meursius adiecit in Miscell. Iacon. p. 100. Μέρης
et Λόχους non distinguētis Meursii errorem corrigat H. Va-

loci, cui suffragatur *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* { *Tim.* et *Sec.* }
 p. 164. Ex *Thucyd.* V. 68. in *Schol.* ad *Aristoph.* *Thy.* v. 454. pro *Nixwv* scribi poterit nomen *Thucyd.* quod sta-
 vat in *Aglae* apud *Herodot.* lectioni *Πιτανίων*. V. L. C. X. I.
 et *Horat.* Lacomine oppidum satis notum: quod scribit
lantic praeterierit *Stephanus Byz.* nescio; sed de eo ubi
 scribitur, quae memoravit *Holstenius* ad *Stephanum*, et
Callippus *Geogr. Antiq.* T. I. p. 115. 157. Hoc ex oppido
 entis *Antolus* *Πιτανίης* (sive dorico *Idiomate* *Πιτανίης*)
 dictos fuisse ex hoc *Herodoti* loco intelligi videtur, et de
 hisq. est fuisse, an *Lacedaemoniorum* exercitu *manipulum*
 quem perinde et *Πιτανίων λόχον* et *Πιτανίων λόχον* *Herodot.*
basileus *επιμνήμων* *Αινομφάρετος* fuerit praefectus.
 Immo, quod *Thucydides* diserte negat fuisse unquam apud *La-*
cedaemonios *Πιτανίων λόχον*, non continet inde consilio
 tuo cerasse *Herodotum*. Potuerat etiam *Thucydides* aliqua-
 tentum errorem induci: potuerat ille ex *Spartano* quib-
 dam quaeere, sit-ne in exercitu *Lacedaemoniorum* *λόχοι*
 aliqui, qui *Πιτανίων* proprio nomine adpelletor, cui
 respondere potuerat *Spartanus*, nec suae aetatis esse tal-
 ium; nec, quoad ipsi compertum, unquam fuisse. Quod
 quidem non evincit, saltem *Herodotum*, quum scriberet
Αινομφάρετον ductorem fuisse manipuli *Πιτανίων*; quod
 illerive e literarum monumento quodam, sive ex homi-
 num illius aetatis fide haud indignorum testimonio po-
 tuerat accipere. *Schol.* p. 164. (Excellenter schedae *Arch.*
 atque ex vetere dialecto. *Hesychius* *Νίωτος*, v. 10. *Ἰν* ex
Σαφφάει, cui *Ετυμολόγος* in *Νίωτος* adscribit) ubi et hoc
ἀντιπαιδείας, v. 10. *Ἰν* *Νίωτος*, v. 10. *Ἰν* *Νίωτος*, v. 10.
 Cognita et *Nestri* sunt *ἀλλοι* *δι* *ταύτοις*, — — *Ἰν* *Νίωτος*, v. 10.
Ἰν *Νίωτος*, v. 10. etc. lib. I. 77. et *Ἰν* *Νίωτος*, v. 10. *Ἰν* *Νίωτος*, v. 10.
 ibidem 68. *Sint* me vero ex *Ἰν* *Νίωτος* et *Ἰν* *Νίωτος* contracta,
 ante *Ἰν* *Νίωτος*, unde *Ἰν* *Νίωτος* ex *Νίωτος* ad *Ποτ.* p.
 114. 115. { *Odyss.* p. 66. a. ed. Bas. ubi *Nestri* locum I.
 68. p. 115. adpositus videtur. } anceps in Grammaticorum
 dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus *Rib.*
Dantes Miscell. Critic. p. 102. Negat sibi posse persuaderi,
Herodotum verborum illorum formam talem in modum
 confirmatam, qualem *Attici* quidem in illis crasin addi-

drom. vs. 446.; Σπάρτης Ἴνικοι, δόλιος βουλομένης, Ψευδῶν ἀνικτες, μηχανορραφοὶ κακῶν, Ἐλκεα, καὶ οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πᾶσι παρὰ φρονούντις: in quibus, praeter βουλομένην, postrema quoque sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarchi T. II. p. 1073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidei sequentis Herodoteis plane conveniunt: λέγοντες ἄλλα μὲν ἔλασθησαν, ὁμοῦ δ' ἄλλ' ἰφειρίσκεισθ' αἰεὶ. Fraudes et peritidiam Lacedaemoniis saepius obicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Ὁ δὲ Φήκας πεπείσθ' ἀνδρες χαροπῶσι πύθικοις - ἀλλὰ πᾶσι δόλιον ἵπιοι, Ὡν δόλια ψυχὰς, δόλια φρένες. Omnium necebisissimum est, quod legitur in Archam. vs. 307. Ὅστιν ὠφθαλμοῦς, οὔτε κίσθης, οὔθ' ὄρεος μένει: quo pertinet Iphioratis de Lacedaemoniis dictum apud Demosthenem c. Aristocr. p. 421 f., quod Lacoui perperam tribuit Dion Chrys. pag. 639. c. VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πύθρον etc.) Iuxta Plutarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμενος ταῖν χειρῶν ἄλλον μέγαν δ' Ἀμομφάρετος, καὶ καταβαλὼν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παιωνίου, ταύτην, ἔφη, ψήφον αὐτὸς περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι hic apud Herod. ταύτῃ τῇ ψήφῳ ψεφίζεσθαι ἔφη, μὴ φεύγειν τοὺς ἔξοις: his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vocem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. rebus peravit Noster: vid. Herod. p. 136. Non litterae tantum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debuerant, saepe sunt a librariis, ut notum, semel tantum positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad manum est, Dion Chrys. in cuius Or. LVI. p. 565. c. scribendum Ἕλλην Ἑλλήνων: sed gravius eiusdem locus est affectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἀνθρώπους πεπόνθαι εἰ πολλοί τῷ μὲν ἐκ γυναικὸς etc. Voces εἰ πολλοί τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτῳ: corrigendum sine controversia, εἰ πολλοί Ἰππολύτῳ μὲν ἐκ γυναικὸς εἰς, nam quae subicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs. 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὴ δοκεῖν εἶναι - - - στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους: ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109. Amomphareti, ἀνδρὸς θυμαιοῦς καὶ φιλοκινδύνου, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργάντος, audax facinus Plutarchus Aristid. pag. 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰδίῃ τέχνῃ ἀπολιπεῖν αὐτόν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, coniecturis, τὴν δὲ τέχνῃ ἀπολιπεῖν, *se deseri prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione*. Quale equidem consilium Amompharetum, tametsi animosissimum, de suo imperare mente agitasse, non dixero. Potius erit, ἰδίῃ τέχνῃ *industriam rectamque disciplinae artem* accipere, sicuti ἰδίῃ δυνάμει in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. Διὶ τέχνῃ, h. e. *excellente et divina*. Namque Spartanī, ὅταν τινὰ μεγαλοπρεπῶς ἐπαίνωσι, θεῖον, sive auctore sermone, σοῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. *rectā arte*, id est, *non dissimulanter, et palam*, interpretatur: *ratus se potam ab illis deseri*. Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰδίῃ τέχνῃ, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, *rectam artem, apertam, et qua quis sine umbragibus utitur*.“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alias ex τῆς ἰδίας vel ἰδίας, subintellecto vocab. τέχνης, utitur Scriptor, quum significare vult *non subdola arte et dissimulanter factum esse quidpiam, sed rectā, aperte, manifeste*; ex professo. Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰδέας, pro eo quod nostra Latina habent, *e vestigio*, repositum Gronovianum velim, *palam desciverunt*: nec vero incertum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, *ingenue desciverunt*. S.

8. περὶ ποταμὸν Μολόεντα) Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl., τὸ Μόλον βέθρον Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ βέμμα τοῦ Μωρίου ibid. pag. 463. *agrū* radebat Chaeronensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpae librationum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Oeroen, quorsum iter destinabatur, decem duntaxat stadia c. 50. WESS.

CAP. LXXIII. 4. Θρασυδῆτον) Scriba Cod. Arch. Θρασυδαῖον, quo nomine Theronis F., Himeræ inpositus,

13. Φράξαντες τὰ γέββα) Persarum aliorumque γέββα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. *Brissonius* Regn. Pers. III. 13. et *Io. Taylor* ad *Demosth.* Or. in Neac. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et συμπίματα, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γέββα' ὡς δὲ ταῦτα ἐπιπτώουσ capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et *Plut.* *Aristid.* pag. 329. F. καὶ περιέμεινοι πολλά τῶν γέββων Persae, et statim, καὶ προσπισόντες Graeci ἐξιώνουν τὰ γέββα. Addo, *Harpocrationem* in Γέββα *Herodotea* indicasse, et *Suidam* in Γέββων posterior rem etiam excerptuisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἡρόδοτος Κύρας περιλὼν τὰ πολλά etc.; quae quidem *Xenophontis* sunt Κύρα Παιδ. lib. II. p. 42. c., *Küstero* non animadversa, et inde corrigenda. *Herodoti* verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more valium e clypeis congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφάγιων οὐ γινόμενων) Persuasit doctissimo *Pavio* χρηστῶν, vocem his ex libro *Arch.* iungere *Cl. Th. Galeus*, falsus vehementer: namque illo in Codice (quod inportunissimum *Cel. Taylor* adpellavit ob iniustum additamentum, ad *Lysiae* Serm. Ἐπιστάθ. p. 33.) vocabulum, illud frustra quaeritur. *Plutarchi* verba *Aristid.* p. 329. E. ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰδὼν τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione *Daagrius* ἰδὼν τὰ ἱερὰ χρηστὰ. Sic vara, uti dici solet, vibiam secuta est. *Plutarchum* bene tutatur *Bryanus*, *Nostrum Taylorius*. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciola ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet *Arch.*, [si *Galeus* fides] recte reiecit *Clar. Io. Taylor* ad *Lys.* p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφάγια γινέσθαι simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἐλθόντες θυνόμενοι τὰ σφάγια χρηστὰ, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγένετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis *Arch.* scholii loco adscriptum *Galeus* vocab. χρηστῶν viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ κατὰ ἐγένετο) Χρόνῳ, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad *Euripid.* *Phoeniss.* 313. In *Dionys. Halicarn.* T. II. p. 35, 25., scri-

bendum: τὸ χαλκὸν αἰετὶ χροῖον· φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut Harod. precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.]; sic Plutarchus T. I. p. 329. E. ubi αἶμα τὰς εὐχαῖς ἱφάνη τὰ ἱερά, καὶ ἴσταν οἱ μάντεις ἐμύνον. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τεῖχος μετέντες, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerant, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγέρθη δὲ πρῶτον περὶ τὰ γόφυρα μάχην, commodius forsitan Ἐγέρθη τοῦτο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχην articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχην. S.]

[9 seq. εἰς δ' ἀπίνεοντο εἰς ὠθισμόν· τὰ γὰρ δόρατα ἐπιλαμβάνοντες κατέκταν οἱ βαρβαροὶ) Vallae latina Gron. et Wess. tenere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat Larcheri interpretatio: L'action dura longtems près du temple même de Cérès, jusqu'à ce qu'on fut venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains. Verum si quaerimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsio nem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός Nostro dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, 14 IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 14. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθίσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. Appian. Reb. Hisp. c. 51 extr. et Reb. Samnit. c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud Polyb. IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud Nostrum VII. 225, 3, est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

ἰσὺν, congnuebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam; indigabat. Vide ibi Clar. Alberti, et *Olearium* ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliique saepe dixerunt ἰσὺν vel ἰσὺν ἀγίων: et, monente Gelebert. Hemsterhusio ad *Lucian.* [Timon. c. 23.] p. 136., proprie Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ ἱερὸν ἀνέκτορον καὶ δαίτην: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἰσὺν καὶ ἐν Ἐλευσίνι ἀνέκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνέκτορον: ut ad Ἀνέκτορον quis interpretamenti loco primus adiecerit τὸ ἰσὺν. De quorumvis Deorum Dearumve templis vocem ἀνέκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troach. 15. Ione 65. Sed sacrum illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in *Var. Lect.* notavimus. S. 100. **CAP. LXVI.** [1. Ἀράλαχος δὲ etc.] Vide supra, cap. 41. d.]

9. ἢτε κατὰ τὸν νόμον) Inspice Gronovium, quicum non dissensio. Scripsi κατὰ τὸν νόμον, scriptis exemplaribus inebentibus. WESS. — Prae altero (ἢτε) mihi quoque ἢτε placet: τούτους [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παρὰ τὸν νόμον καὶ αὐτὸ λέγει πάντα. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους commodissime verbum ἢτε referri, ἢτε tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τούτους inferius aliquid quaerere quo referatur. Equidem, si accusativus τούτους ad remotius illud λέγει πάντα debet referri, non aliam rationem, cur praeferratur ἢτε, nisi hanc, exputare valeo; quod, quum et asitatum Nostro sit verbum, et ἢ. si ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἢτε, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἢτε a nonnullis in ἢτε fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἢτε in ἢτε. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo κατὰ τὸν νόμον pendere videtur; atque ita quodadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel mediæ obtineant. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theophr. Mill. 43. τὸν νόμον κατὰ τὸν νόμον. (Simo. ad A. 100.)

ἡ δὲ δὴ αὐτὸν ὁρῶντι πρὸς αὐτῆς ἔχοντα). Pavius, de conjectura, δῖος - ὁρῶντι πρὸς αὐτῆς ἔχοντα, simul ac videntint ipsam magno studio properantem: neque enim vulgatam ul-
be Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum verò Aeschyleo sicut Suppl. vs. 844. Σαῦδοι - ὅπως πῶδων. Quid
αὖ πῶδων ἔχον Nostri lib. VI. 116, αὖ τοῖχος ἔχον VIII. 1071
et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. αὖ ἔχον ἐργῆς τι καὶ τοῖ
χοῦς Heliodori Aeth. I. p. 23: αὖ ἔχον δορυῶν, ut vinctus erat;
et ibid. p. 66. ἔχον αὖ ἔχον δρόμου. Quorum quidem uberi-
rime passim messis. WESS.

12. In his, αὖ ἐν μάχῃ ἦν δῆθεν τὸν στρατὸν, exercitum
ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθεν ponitur ut libo VII
cap. 1. αὖ οὐδὲν δῆθεν τῶν παρόντων πραγμάτων ἐκτελέμηνος, ut
sibi saepius. VALCK.

13. προτιέων) Hoc elogi, quod c. 56. WESS. — Προ-
τιέων Koenius vulgato (προτιέων) praefendum cense-
bat, ut Ἰωνικώτερον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. αἱ γὰρ μνηστῆρες τῶν Θεβαίων) Sci-
licet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum
Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c.
86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Δηλοῖ τε μοι, intransitive et
impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117,
2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤντητο ἐν Περσέων) Redi ad lib. I. 125. In proximis
[lin. 4.] analuit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemia
sorat: ἡ καὶ ἐν οἷς, ex arbitrio et varianda oratione. Ve-
nit praeterea Abraschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν ποτα-
μίων ἀγγιστὰ ἰοῦσα, [pro vulgato ἰοῦσα,] cui coniectanti
schedae addicere renauunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινώσκῳ φέβω) Fuit,
quam legeram ἐν δὲ τούτῳ - πόνῳ: arbitrareque simillimum
ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224. Quod quidem utro-
hique optimum, nec tamen edito probius. Saepo nos blan-
dimentis huiusmodi auferimus; quae, etsi hoc an se na-
turale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro su-
tilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceroem Tuscul. Disp.
III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprium venisanti-
sum affligitari lamentarique coepisse, non vero postquam Ty-
rum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliā, Pompeii

Suum. ἤπνευεν Gronovius latine sic reddidit: *verum id quidem: etiam livora dixerimus*: quod quidem nisi plane absurdum esse velis. intelligi debebit *ab illis iudicatum* (vel dictum): dixerimus. S.

{ 19. αὐτοὶ δὲ τοὺς κατέλεξα πάντας } Accusativus πάντας ad proximum τοὺς relatus, quum proprie οὗτοι -- πάντες debuisse dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθνήσκοντων in ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocaretur inferius. Οὗτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ Πλαταιῶσι οὐνομαστῶντο ἵκοντο. Paulo ante miror quomodo locum invenire lectio potuerit Med. ἵκοντο. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμενος ἐν τῇ τάξιν.) Bona omnia sunt. Callierates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerat, more prisca militia non in aucto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλοις δ' ἤμενος πέμφω λόγους Κρέοντι, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarcho Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλέει προστάξει τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θυμένους: ἀσπίδα καθίξεισθαι, continuo subdens, Callieratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum καλὸς, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis praestiterat. Poeta Iliad. B. vs. 673. Νηεὺς, δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ἔκ' Ἰλίου ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμενος ἐν τῇ τάξιν.) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicavit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callierates ἰδυσθ' ἀνδρῶν. [lin. 8.] aegre moriebatur. ἰδυσθ' ἀνδρῶν hinc adnotavit ut Herodoteum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανατῶν et δυσθανατῆν. Mörner. Atle Σφαδάζειν, Ἀττικῶς: Δυσθανατῆν, Ἑλληνικῶς ubi notat. Clar. Pierson. Syllaba repetita scripsisse videtur Athenagoras. de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν εἰσμάτα τῶν ἐν ποταμοῖς καὶ ποταμῶν δυσθανατῶν ἔχουσιν γενέσθαι τρεφόντων. VALCK.

8. πρὸς Ἀρμίνιον) Schedis, viri nomen ad eum modum representantibus, pater Pomanias lib. IX. 4, addit, ubi dicit Ἀρμίνιος ἐστὶν πρὸς Μαρδόνιον μάχη. Περσικῶς ἔφη

viro. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 345. r. Quibus autem πρὸς Ἀστυνοστον placet, *Thucydides*, cui Plataeensis Lacon Ἀστυνοστον lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo itorum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut.* *Malign.* p. 873. v. et *Cimon.* p. 483. v. Σωχάρης ὁ Δεκλειεύς, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφάνης Δεκλειεύς *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκλειῆθεν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκλειῆθεν pingebat. At urbs Ioni- bus Δεκλιέν c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκλειῆθεν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκλειεύς) fide *Codicum Arch.* et *Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserunt, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod.* *Malig.* p. 873. v. Σωχάρης καὶ Δελπνιστός: quorum loco repoen- da sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀστυνοστός. Sed hoc praecepit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis* *Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκλειῆθεν, primitus forte scriptum Δεκ- λειῆθεν, ab Ionico Δεκλιέν. *Steph. Byz.* in Δεκλιέν: τὸ τοπικὸν Δεκλιῆθεν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκλειῆθεν. Hinc apud *Etymo- logum* male distracta concinnavit *R. Bentley.* in *Callim.* *Fragm.* 234. VALCK.

18. Δεκλιῆς ἀπέχισθαι) Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud *Thucydid.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπέχισθαι Δεκλιῆς, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere; Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incur- sionibus infestam habuit, principio: *Thucydid.* II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, cen- seturque Pavo Reiskioque ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτον- τες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas Scriptoris si sedisset, abiisset eas in partes: suum maluit, utique; etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Tur- baverat viros doctos importuna Gronovii interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab Aldo, distincta verba erant: οἱ ἄλλοι ἐκείνους ἐν τῇ
 τῶν, μετακινήσει, καὶ διότι οἱ οὗτοι, ubi, ad inveniendum
 quidem in τῇ τῶν subintelligi poterat; sed ea haerentia
 ista, ἐκείνους ἐν τῇ τῶν, idem valens ac ἀπὸ τῶν
 c. 62, 13. Est autem h. l. praegnans (ut ajunt Grammatici)
 verbum ἐκείνους, idem valens ac, si adiectum esset, αὐτοῖς
 αὐτοῖς ἐκείνους, quod discrete adiectum, ὅτι οἱ 5. a. autem
 telligi h. l. debet ἐκείνους, ὅτι αὐτοῖς, αὐτοῖς αὐτοῖς. 13. in
 12. Laudo Arch. Vallamque verissimum iudicem, qui
 ἀντιφάσιον iudicans. Convenit ad prime narrationi et Graecorum
 consuetudini, qua Laoco ἐν τῇ ἀρχῇ, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ
 in Plutarchi, T. II, p. 234 c., Neque obtusum, tamen, in
 interpretamentum, si cui tale absque causa videretur, inq
 culcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod οὐ
 πέον, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, ha
 buit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem
 non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρύστρατος (τὸν Ἀργεῖον) Εὐρύστα
 τος mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 98. et. 101
 Pausania I. 29. WESS. — Qui dedit Eurythides, Hecata
 reperit in suo codice quod, Galeus, ὁ τίτλος ἐστὶν ἀνὴρ, Εὐρύστα
 τος. Hic vulgatum nomen Εὐρύστρατος, ipse, Asiae tuebatur
 Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρύστρατος αἰτὸν νικῶν
 certamine singulari, ὅτι τοῦ ἀνδρὸς ἀντιφάσιον, ἀντιφάσιον
 ἀντιφάσιον. Herodoto concinit Pausan. I. p. 171. 18. 19. quæ
 respexisse Stephanum Byz. in Ἀργείων, primam, vidit, monuit,
 quæ Io. Meursius, Att. Lect. VI. c. 31., Leagri (lin. 6.) Ἰσχυρῶς
 Γλαυκῶν οὐ Ἀργεῖον, memoratur Thucydidi I. 54. VALL. OK.
 6. αὐτὸν Ἀργεῖον) Filius Glaucῶν Ἀργεῖον notus ex Thucydi
 di lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc enim
 et Sophanis gladem non reticente, Interit Sophanes Olymp.
 LXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando aliam
 vice Athenienses colonos occupatum Eiopeum infelicissimè
 amandarunt. Huc verba, Scholiastæ in Aeschinis Or. (ἐπὶ
 Πάριον, adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri Cl., ἀντιφάσιον
 μετὰ Ἀντιφάσιον, ἀντιφάσιον ἐν τῇ ἀρχῇ, in Leogora Leagoræ
 inveniētes, haud illi, nisi si Leogoras Andocidis patem
 fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2. seqq. Γυνὴ ἀντιφάσιον (et c.). Mulier
 transfuga ad Græcos victores venisse dicitur. (lin. 6. seqq.) ἀντιφάσιον

et Corinthios veniasse scribit in' *ἐξερρασμένοις*. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad *Eysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, *μαρόντες ὅτι ὕστεροι ἦκουσι τῆς συμβολῆς*. Sic; post pugnam qui venerunt Marathoniam Ducedæemonii, VL 120. *ὕστεροι* dicuntur *ἀπώμενοι τῆς συμβολῆς*. VALCK.

4 seq. *ἄξιός τε ἵσταναι ἵνα σφίσις ζημιῶται*) Expressisse hæc Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallæ Latina, ut errori ansa præcideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male ceperrat Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dixere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quæ dicentem facit Annibalem Livius XXX. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi mulctam irrogemus, quæ hinc sumpta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisse *ἰσὺ τοὺς ζημιῶσαι*. Nunc illud *ζημιῶσαι σφίσις* ita accipientium ac si *ζημιῶσθαι* dixisset, nempe *ἄξις* (*τινα*, sive *Παράκλησιν*, sive *τοὺς Ἕλληνας*) *ζημιῶσαι σφίσις*, quemadmodum v. gr. Græce dicitur *ἄξιός ἐστι θαυμάσαι*, pro *θαυμάσθαι*, nempe intelligendo *ἄξιός ἐστι ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θαυμάσαι αὐτόν*. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor hæc ipsa HERODOTEA verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis hæc ætate, accidere potuit, ut græcorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perreperit, quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii græcis, e quibus illa translata sunt, de professo exigere. S.

6 seq. *τοὺτους, ἰδίῳ κόν μέχρι Θεσσαλίας*) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, præcipui in Diodoro lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Diserte vero adiciit Diodorus καὶ τινες ἑτεροί: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui eum sequitur Schulzius, (puto ob ea quæ continuo subiicit Herodotus, *Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐκ ἔων Φύγορας διώκειν*, verbum *ἰδίῳ κόν* ita accipiunt, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll: I. 68; 26. ibique notatis. De dictione *οὐκ ἰδὲν* vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Αἰγινῆτιών τὰ πρῶτα*) Saltem dictionis corruptores *τὰ πρῶτα Φερόμενος*, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britannno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυνάστην Φερόμενον. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλοπίας (ex thynnorum genere) ἰσχυρὴν τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα Φέροισι ἄν. Resecuri inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, Φερόων. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium, in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Micell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo ἔμετο πρὸς Πανσανίην in scriptis quibusdam libris, valide esse commendat. WESS. — Equidem sollicitatum ἔτερον ἔστιν. S.

Ibid. *Αἰγινῆτιών τὰ πρῶτα Φέρων*) Si Codicibus etiam aliis abest *Φέρων*, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps hic dictus videbitur *Αἰγινῆτιών τὰ πρῶτα*: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro *Φέρων* si qui Codices darent *Φερόμενος*, Lampon censeretur posset dictus *Αἰγινῆτιών τὰ πρῶτα Φερόμενος*, ut Hermotimum scribit *Φερόμενον* ἐν τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλῆϊ, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα Φέρεσθαι, non Φέρειν. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., Οἱ ἀμφ' Ἀρίστικπὸν τε καὶ Ἐπίκωρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο. Dedissee videtur Eupapius in Iambl. p. 21. Ἀνατολίῳ τῷ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα Φερόμενον. Moschus Eid. III. vs. 57. μὴ δεύτερα σείῃ Φέρεται. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα Φέρεσθαι. Ex Μουσίων. VALCK.

10. *μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν*) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, *μὴ ὑπάρχων* — ποιῶν, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. οἱ γε ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιῶντες: quibus conparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium, Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum ultro suscipiat vulneram, quo vocabulo ultro vis graeci verbi ὑπάρχειν exprimeretur. Vallae latinae haec erant, caveat nefanda facinora perpetrare in Graecos. Loco verbi perpetrare Gronovius inchoare posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσα μὲν περὶ τῶν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo Hectore in Thucydide lib. I. 132. Redi tamen ad Nostri lib. V. 32. Proximam ex mssis ψυχρὰ τε τῶν τε τῶνδε [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi τῶν debuerat. S.

15 seq. σὺ μέντοι ἐτι ἔχων λόγον τοιούδε μὴτε προσέλθῃς ἐμοὶ γέ) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem lenissima gravem tamen continent comminationem; illis simillima, quae Alexandro Macedoni dixisse feruntur Athenienses VIII. 143. σὺ τε τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιούδε μὴ ἐπιβῆναι Ἀθηναίοισι, μὴδὲ δεσπῶν χρηστὰ ὑπουργεῖν ἀθεμίστα ἐρδεῖν παραινέει. Juxta Lycurgum c. Leocr. p. 156, 42. Alexandrum Athenienses μικροῦ δεῖν κατέλευσαν: secundum Aristidem T. I. p. 250. illi dixerunt qualia Medae Creon Euripidis vs. 383. αὐτὸν secundo lumine hic offendero, Moriere. Lamponis satius consilium repellentis Spartani Regis responsum respicit Pausanias III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τε ἐπιχρυσούς) Non fuerunt ὀλόχρηστοι καὶ ὀλόχρυσοι, quales in Philon. Iud. de Sumpt. p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἅτε ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero aes foret. Audi simplicitate Helotarum, aurum atque aes vix internoscendum, abusi Aeginetae sunt. Quid victo ad Gransonium Carolo Audace, Burgundiae duce, vasis eius argenteae, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam villissima scruta abiecerint Helvetii, durum ab stirpe genus, elegantissime Ph. Comineus Memor. lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τρικαρήνου ὄφιος) Durabat in tempora Pausaniae, aureo tripode dudum a Phocensibus interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero Cel. Gronovius ex Wheelero adposuit tricipitis colubri figuram, tam huius videri, ab Ampl. Cupero veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. Ep. 77. Item meam non facio. Si tamen
verum, amemus, unus hic, draco et triceps, describitur;
παλαιά χαλκῆ. Pausaniae monumentum autem Constanti-
nopolitanum tres exhibet serpentes, scilicet contortim
plicatos, dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit;
sed, fieri hoc potuisse, nolo inquiri. Porro locus Olympii
et aere, statuam copiosius Pausanias expungit. lib. V. c. 23.

WESS.

CAP. LXXXII. 2. seqq. ὡς Ζεφύρος Φεγγών etc.). Quae
hoc capite continentur, ubi pleraque descripta, prostant
apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam
vulgatis leguntur meliora. Pro ἀγροκόπους, [lin. 6.] ἀγρο-
κόπον praebet Athen. quae duo saepe permutantur in
Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀγροκόπος
et ἀγροκόπι: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀγροκόπος:
dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulga-
torum loca [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei
lectio, ἐκ ἐκ τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant
Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam
habet Athenaeus τῶν Μηδῶν ἡγεμόνος τὴν ἀφροσύνην: absque
Codicibus nemini suspecta mentio fuisse τῶν Μηδῶν βασι-
λῆος, quum supra tradiderit, ὡς Ζεφύρος Φεγγών ἐκ τῆς Ἑλλά-
δος Μακεδονίᾳ τὴν κατασκευὴν καταλίπει τὴν ἐαυτοῦ: quin Xerxi
potius congruere, quam Mardonio videntur ista, ὅς, τοῖν-
δε ἀγροκόπων, ἤλθε ἐς ἡμέας οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησόμενος:
in quibus, ὡς ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum],
qui vocis Ionicæ οἰζυρὴν vulgarem substituit ταλαίπωρον.
VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν
scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto,
futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατα-
σκευὴν χρυτὰ τε καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis
mirari subit, quod in vulgatum communi consensu con-
iuravit librarii omnes, neque multum ab his dissentiant
Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν ex-
hibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I.
126. οἱ δὲ ἔφασαν, πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον, in simili
negotio. Euripides Alcest. vs. 914. σῖμαι πολὺ γὰρ τὸ μέσον.
Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu. T. III. p. 302. c.
πρὸς δὲ τὸ μέσον τούτων κακίον. Alii, uti Heliodorus Aeth.
Herodot. T. VI. P. II.

ΥΗ, p. 318. οὐ γὰρ μακρῇ τῇ μέτρῃ. Adde *Abreschii* *Lectiōn.* *Aristaenet.* p. 249. *WESS.*

20. τοῦ Μῆδου ἡγεμόνος) *Placeret* τοῦ Μῆδου ἡγεμόνος *ex Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum οὕτω οἰζυρὴν ἔχοντας δῖαιταν, irruenti, ut ferocientis inpetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. *WESS.*

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου] *Θηκη, thecam*, III. 130, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θῆκαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου *paterae aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, i. e. et aliarum rerum pretiosarum, satis declarant, θῆκας hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα ῥαφὴν οὐδεμίαν) *Pollucis* aut alius exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T. XII.* p. 858.) puto, κεφαλὰς ἀβάφους, sine omni sutura, inter ossa praeliis deictorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδόντας μονοφύας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prusiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter*, 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo ineditius et salubrosius, [lin. 4.] ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν περιβληθέντων τὰς σάρκας: tum, postea demum, nudatis carne cadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de *cranio* sine sutura et de *maxilla* proditur, sententia declararet. Et sic doctissimus *Abreschius*. *VALCK.* — Commode post τοῦ μιν ὁ πρῶτος puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνεφέρονται — — — χωρὶν parenthesis notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιβληθέντων τὰς σάρκας εὐρίστη κεφαλὴ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διονυσιοφάνης) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσιοδώρου* *Historici* titulo.

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio elargitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS. — At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖρας ἔθαψαν) Acquiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱεῖρας sive εἰρένας; corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Ἀλέξανδρος collectorem vocem hic invenisse videatur. Eadem mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offerantur faciat; quo certe officio ego nunc fungar hic, qui inter Divae Criticae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum. Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰρένας ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰρένας. Plutarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50 D.) quo nemo melius εἰρένας nobis depinxit. Εἰρένας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς ἱεῖρας ἢ δὲ δεύτερον ἐκ παιδῶν γεγονότας, --- οὗτος οὖν ὁ εἰρὴν, εἰκοσι ἔτη γεγονώς, ἀρχεῖ τῶν ὑποτιτωμένων ἐν ταῖς μάχαις. Quid censes? quidquam-ne certius aut accommodatius? Εἰρένας erant ordinum ductores; hos in uno tumultu tumularunt una cum quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis pluscula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis genus viri iuvenis, nam admodum adolescentis sunt, in obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖρας) Suum etiam in expeditionibus habebant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scrutaretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca Spartiatæ memorantur ἱεῖρες, sacerdotes, qui praeliis interfuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hic primitus vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰρην. Quibus alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticum legisse suspicabar in suo Codice ἱεῖρας et paulo post ἱεῖρας. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess. in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem, quae opponi posset. Neutrum fortasse, nec ἱεῖρας, neque ἱεῖρας, sed scripsisse potius alicui videbitur Herod. τοὺς ἱππίας, et οἱ ἱππίας: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro autem memorantur VIII. 124. τριηκόσιοι Σπαρτιτῶν λεγόμενοι, --- οἱ περὶ ἱππίας καλέονται. VALCK.

184. (Thucydides) De his conf. c. 71, 10 seq. et de Anag.
pharao signatim, c. 53 seq. S.]

Ablegatum hinc longissime, cur
pant vocabula, sicut et lib. II. 8.; nullo iure, uti ad
morpheus lib. 1. Bepoip, autem [a Gronovio] non debuerat
dramas, suntque sanequam intolerabile, atque Plutarcho
morisque obis damnatum. Attigit, non absque censura,
Herodotus. Diodorus, Thucydides, p. 6. Multo quoque xo-
moro, xomoro [lib. 1. 4.] plausibilis et veritati adfir-
mitas. Alioquin sepulchra caecorum cadavera habebant re-
condita, veramque adeo [lib. 1. 4.] Contra ea, xomoro, va-
cant etc. inania, quae deiiceps fuerunt aggesta, meraque
adeo [lib. 1. 4.] utique haec Scriptorem voluisse, res pla-
mest, agnita a viris. Ch. Th. Galea et D. Orvillio ad Charit.
p. 147. Et quid in tanto Codicum scriptorum consensu
haesitaret? WESS.

Non alibi repertum hinc quam sit
dicitur, restituito Herodoto: [lib. 1. 4.] Pro-
dramas, fortasse suo more scribendi posuerat, [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] 42. [Adn. ad I. 85. 3.] Paulo post
[lib. 1. 4.] ex Codicibus et Plutarcho xomoro restituentur
[lib. 1. 4.] quod patet ex Disa. Herod. p. 63. VALCK.
[lib. 1. 4.] Eos non audio, qui [lib. 1. 4.]
dramas, [lib. 1. 4.] litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios
congrat. Venit. Plutarch. Malign. p. 1873. A. ubi [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] in annulis terrae congestis, tritum, Euris-
pides Iphigen. Tano. v. 703. P. [lib. 1. 4.] et Aulide.
[lib. 1. 4.] etc. WESS. [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] In 3. [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] Quia mox sequitur, in [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] videtur, [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] Idem flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris do-
ctis saepe sublatum, velut a Laopardo Eum. I. c. 1. Is.
[lib. 1. 4.] ad Melam II. c. 3. Id. Piersono Verisim. p. 38. hic
illuc veterum scripturae etiam saepe inhaeret. In fragm. Orat.
[lib. 1. 4.] In p. 176, 28. scribendum in
[lib. 1. 4.] et v. 39. [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] et v. 39. [lib. 1. 4.]
[lib. 1. 4.] Diogenem in acta lib. 6. procul omni dubio corrigere
dum: nihil in sum, [lib. 1. 4.]

ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὁμοῦ in versu Moschibris, Excerpt. ex Stobaei
 Eclog. p. 147. Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὁμοῦ postulare sententiam
 Poetae, ὁμοῦ ὁμοῦ patebit attendenti, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ etiam re-
 ponendum, Ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ
 VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin
 vulgatum teneretur, conf. ei 67, 88. Potest autem genitrix
 αὐτῶν ὁμοῦ πλεῖστον modo accipi, sive ut intelligas αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
 αὐτῶν, sive ut ὁμοῦ αὐτῶν αὐτῶν idem valeat αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
 vel καὶ αὐτῶν. Ad sententiam (quidem) nil intencat. S. —
 CAP. LXXXVIII. { 4 seq. μὴ ἀποδοῦναι ἀποδοῦναι. —
 ἀποδοῦναι ἢ ἐξελῶναι } Tale superius [c. 86, 87] ἀποδοῦναι
 ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ πρότερον ἢ ἐξελῶναι et cap. 86, 87 ἀποδοῦναι ἢ
 ἐξελῶναι τὴν μάχην. Alter, et prius vulgata congruenter
 ter lib. VI. cap. 45, ὁμοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀποδοῦναι τὴν μάχην
 ὁμοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀποδοῦναι. Iunge Oronio obscurita lib. V.
 118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [din. 7.] laudabilis
 opère. WESS. — ὁμοῦ μὴ ἀναπλήσῃ. (lin. 7c.) intellige
 ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ καὶ, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S. —
 8. χρεῖα καὶ οὐκ ἀποδοῦναι τοῦ κοινῶν } Acquisitio postula-
 tur, si professio veritate fulciretur. Quia omnia fraudem et
 dolum republicae consulunt, impune illis esse debet,
 quando res secius cadit. Nam consilii datores obsequium
 quidem praestare non possunt, plectere, quamquam triates
 fastusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando,
 ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae
 ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II.
 2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infusa, et
 causa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppres-
 serant dominatu, invitamque in factionem compulerant.
 Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αὐτῆς ταύτης δημοσίας οὐκ ἀποδοῦναι,
 ὅτι ἐν ταῖς Θήβαις ὁμοῦ γὰρ ὁμοῦ, καὶ οὐκ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
 τῆς κοινῆς τοῦ κοινῶν, lib. IX. 6. WESS. — ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
 CAP. CXXXVIII. { 5 seq. τοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
 τοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ } Si si min. intelliguntur
 illam qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀποδοῦναι, quae
 dam sermonis, facile quidem ferenda, sed potuerant etiam
 ei min. intelligi Thebani. S. — 7. χρεῖα καὶ οὐκ ἀποδοῦναι } Divinationem
 dicitur, abs Genevensi Editore insertam, contextui, et
 schedae praestant. Itaque de Aldino et. nupero. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ

alibi inuisitato, commentabor nihil. [Vide *Var. Lect.*] Pausaniae potius humanissimam et aequissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, praedicabo. Φᾶς, optime omnium, τοῦ μηδισμοῦ παίδας οὐδὲν εἶναι μεταρθεύς. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas ulla latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Multa P. Faber Semest. IH. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀρτάβαζης --- Φεύγων etc.)

Sua hinc summisse videtur Polyaeus VII. c. 33, 3. Ἀρτάβαζης Φερμακῶν Φεύγων ἐκ Πλαταιῶν προῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν, quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Artabazus: Μαρδόνης δὲ νικητὴς ἔπειται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης αὐτοῦ ἀπογγράφει: prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ὑμῖν Μαρδόνης καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi ὁ δὲ τοῦ edd. et msti] κατὰ πόδας ἐμὲ ἰλαύνων προσδοκίμος ἐστὶ. VALCK.

(120 ἐλθὼν ἐς Θρήκην) Laudatore Gronovio recte hoc gloriatur. Εἰς θεὸν βασιλεὺς Καμβύσης ἦλθε εἰς Αἴγυπτον lib. III. 631. Artem, qui Artabazus suae exercitusque saluti apud Thepsalos consuluit, Polyaeus hinc derivavit lib. VII. 33, 3. Paene autem illud Ask. [lin. 7.] ὡς τὸς τε κινδυνύσιν sine dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτοῦ, adfirmant esse Corinthi et Phavorinus: ὡτὸς ἀντὶ τοῦ αὐτὸς Ἴωνες φασί. Et tale indicant, συμφέρεται ὡτὸς εἶναι lib. II. 79., cuius loco ὡτὸς mlibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si qui illorum rationi favent, censeo. Ἰωνοῦ, ἰωνῶ etc. ionicae sunt formae, pro ἰωνοῦ, ἰωνῶ: item ὡτὸς, pro ὁ αὐτός: non ὡτός, aut ὡτὸς, pro simplici αὐτός. S.

23 seq. ἀμὲν συστάντας καὶ καμώτω) Persimiles Persioi exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto adparatu, nulla congesta annona, frequentissimae. Consequens διέβη πολλοῖσι germanum agnoscit χρῆν πολλῶν διαβαίνων lib. I. 186. Anactor vitae Homeri c. 19. ἔχρηζεν αὐτοῦ συνεξυρεῖν αὐτῷ πολλόν, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in Declam. VI. 21. Quinctilliani. WESS. — ἀμὲν ἐστὶ τὰντας vulgo fante ἐνέκτος interpretantur nos, ex propria vi

verbi, fame confictatos. Vide ad VII. 170 p. 93. notata. Se

CAP. XC. {3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομήτορος et in Med. Gronovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic, supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτορας, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἢ μὲν ἰδόντες αὐτοὺς οἱ Ἴωνες, ἀποστήσαντας ἀπὸ Περσέων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ Βάρβαροι οὐκ ἐδόκειοντο VALCK.

12. ἀποστήσαντας ἀπὸ Περσέων) Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Leet.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insipienti neglexerunt omnes. Tantum ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δίχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἡγέσιστράτην) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δίχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἡγέσιστράτην Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quae Augusto ad Actium ante aciem asellus, cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nioon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum adscisciebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitolium dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. Δίχομαι τὸν οἰωνὸν) Non, quod vulgatur τὸν Ἡγέσιστράτην, sed τὸν Ἡγέσιστράτην Galeus exhibet ex Arch.; neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, δέχομαι οἰωνὸν τὸν Ἡγέσιστράτην, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνὸν τὸ οὐρα πτερόμενος. In Plauti Pseud. II. IV. 22. Χαίρειν οἰωνὸν παῖδι. Phoen. vs. 865. Οἰωνὸν ἰδὲ μὴ καλλίμα σὸ στίχῳ. Sed e vicinis notissimum forsitan ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δίχομαι τὸν οἰωνὸν, ὃ ξεῖνε Σάμῃ. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: δίχομαι τὸν οἰωνὸν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κηλὸν τὸ μάντευμα τὸ χρησθέν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seqq. Ταῦτά τι ἅμα γινώμεν καὶ τὸ ἴδιον προσηγορεῖται) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

postulat WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae Latina Graevius sic reſinxit*. Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati non prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc. quae Wesselingius etiam tenuit, quamvis impedita. Nam πρόφαινα, quae dicit Scriptor, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur, conf. c. 194, 1. Neque necessario πρόφαινον praedictum significat, verum etiam quodlibet oraculi responsam, effatum, λόγιον, θεοπρόπιον, ut ait Hesychius. Sic sane apud ipsum Herodot. V. 63, 6. πρόφαινον non praedictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λύκους] Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν δώμῳ] Lib. VI. 63, 5. ἐν δώμῳ cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. l. 181, 14. S.]

6. ταῦτ' ὁ δὲ ὑπάγοντες] Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illlexerunt et fefellerunt, sive, uti Cohn, τέχῃ ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex Euripid. Androm. vs. 428. ᾧ σ' ὑπήγαγον, h. e. ἐδίδαξα καὶ ἐκπατήσα καὶ προειργάμην, ex Scholiastae doctrina. Appianus Civil. III. [c. 37.] p. 894. ᾧ δὲ μάλιστα ὑπαχθέντες, quare maxime delinisti. Errorem Vallae intactum Abreschius Diluc. Thucyd. p. 526. noluit. WESS. — Platarch. Solon. p. 82, 2. ὑπαχθέντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, hac specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra l. 19. S.

21. ἔμφυτον μαντικὴν εἶχεν] Divinitus insitam, ut ille Homeri gloriator, Θεὸς δὲ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέθειται, Odyss. χ'. 348. Alia Demosthenis ἔμφυτος αἰσχροειρεδία καὶ πενυρία, penitissimè animo ex toto vitae genere haerens, iuxta Dinarchi eriminationem, Orat. in Demosth. p. 104. Alia Demetrii Phalerei ἔμφυτος ἀκρασία in fragmento Duridis apud Athen. lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. ἀνίφορος] ἀνίφορος eligebatur ex Poeta, qui Herodoto nihil praescribit. WESS. — Quis ἀνίφορος, h. e. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατεύων τῷ Εὐνήϊον οὐνόματος ἱστῶσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατεύειν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*; assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Euerii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut *Reiskium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior in super ἐπιὼν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspicione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. ἐκ ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλινδούμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutantem conduxisset: et in *Pelopida* p. 291. B. ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πῖνακα γράψαι μάχης ἑτέρας. WESS. — Nempe, ut ἐκδιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐκλαμβάνειν ἔργον dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem redit, ἐκδοῖ is, qui alterius operam conducit; ἐκλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, *Deiphono* negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eamdemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta *Nota* corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλάμοισι) Hoc, sive πρὸς Λαμίῳσι Arch., alii eruent. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. S.

4. παρεκνεύζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioquin haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97. Codicum conspirante imperio: non item ἀπέπλεον [lin. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid praese inconurodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐπίπλεον lenissima fingi medicinā. *Geminum* lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πελοπόννησον χρεὼν εἶη ἀποπλῶειν. WESS.

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime hueret: παρεκνεύζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 35. πάντα παρεκνεύζόμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρεκνεύζειν τὴν πόλιν. Thucyd. VI. c. 67, παρεκνεύζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ. VALCK.

CAP. XCVII. { 3. ἐς Ταισάνδᾳ τε καὶ Εὐκολοπόντῃ) *Taloun* fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* V. p. 311, &c.

lem vero νεχμιον ἂν τι hñc eo colore et cap. 103. fingi, quod νεχμιός semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Reiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat βασιλεύς χώρας Κρήν ὁ Μινωικός νεχμιός, h. e. νέος, νεωτερί καταστάσις, ut Critici in Sophoclis Antig. vs. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ κατεδόκειν etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsā excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dici, ni fallor, potuit, τοῖσι καὶ κατεδόκειν ἐνεδόν νεχμιόν ἂν τι ποιεῖν δυνατόν ἐπιλαμβάνειν: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Persae τὰ τῆς Μικᾶλης ἄκρα φυλάττειν, Polyæn. VII. e. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non ferendum id esset, quod hñc communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκῆν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum rudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκῆν, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινι usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνειν τινι VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκῆν τινι usurpavit. S. [19 seq. συνεόρθησαν τὰ γέγρα] Conf. supra, c. 61, 13. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγῃς) Verissime Eustathius: ἐν αὐτῇ, ἐνθα τὰ κύματα ἄγονται, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tum de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. καθήμενον ἐπὶ τῆς κυματώγῃς, et c. 34. κοιμᾶτο ἐπὶ τῆς κυματώγῃς ἀδυνάτως ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidiis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aëtis marini? cum citra maris ad-

asperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὄρν' πάντι ἐπὶ τῶν ποικιλιζομένων σπερμάτων καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κυμάτων θαλῆς ψαφίδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi iucundissimo placidi maris et elegantissima congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματωγή, docuit Wess. in Diss. Herod. p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Leat.* notata. S.

40. ἡ δὲ Φήμη διήλθ' ὅθι) Famam de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit Herodotus, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Λευτυχίδα, οὐκ ἄν μὲν πεπεισμένοι περὶ τῆς νίκης, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ πλάττοντες τὴν ἐνήμεραν, ἐφάνησαν στρατηγήματος ἔνεκεν τοῦτο πεποινημένοι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, *Spartiatæ strategema commemorantem* lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσας τοῦ τε ἐν Πλαταιαῖς etc.) Inconcinna et impedita videntur. Quid quaeso huius συμπίπτουσας, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obli- viscor libri VIII. 15. συνέπιπτε δὲ ὥστε ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τῆς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitrata accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Iustior eiusdem admonitio, *Vallam συμπίπτοντος* aut *συμπεσόντος* legisse videri, veritasse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτοντος τοῦ τε, καὶ τοῦ ἐν Μυκαλῶντες ἵστέον τρώματος, Φήμη τοῖς αἰεὶ decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycales futu- ram Persarum cladem, utramque eodem die iungent. Quae leri in medela, siue malis coniectura, suffragatorum vises id ob- ctissimos Pavium et Reiskium produco. Res autem ipsa suadet, nequa *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. II. 33. inestitiam, *Leutychidae* in oparso de parte ad Plataeas victo- ria, sumere imperatoriam cuiusvis fraudem. WESS.

eyd. p. 556. Hic ante vulgatum; [scilicet ante Gron. vulgatum συνίπτον] ter in eundem sensum reperitur apud *Herodotum*: II. cap. 35., οὐδὲ κατόπιν ἐπόμενοι συνίπτοντες τῆς πόλεως ἐκράτησαν: III. cap. 78., συνήλασαν αὐτοῖς καὶ συνετίσαντες τὴν πόλιν. Vnde καὶ συνήλασαν πρὸς τὴν μητέρα, et duo in eundem autem συνίπτον: hic συνίσιπτον, Casaubonus; primo loco συνίσιπτον, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb. IV. 11112. ἐκράτησαν (scilicet ἐκράτησαν) διὰ τῆς πόλεως. Idem verbum frequentavit Appianus; cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

ἡ δὲ ἀποκατάστασις γινόμεναί τε, ἡ δὲ ἀνάγκη γινόμενα. Vide *Wesslad* VIII. 113, 141 S.]

20 seq. Ubi Persae ἐμάχοντο τοῖς καὶ ἐστὶ τῆς ἐσπίρου Ἑλλήνων, eleganter adhibetur καὶ, ut saepius apud veteres. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.]

VALCK. — CAP. CIII. 5. Περύλαος) Galeo probatum dabunt forte Codices Περύλαος id ipsum Valla reperit, cui Sicyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide *Wesslad*.

8. ἐπελάμει τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam innovant. Vertitur pertinacior. Praeferrem, Stephano monito, in alteram partem inclinantem, qualis ἄρης ἐπελάμει, σὺν τοῖς ἑλλήνων, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege observata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προστίταντο μὲν τῶν Περσίων) Superius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους — προστίταντο τῶν Μιλησίων φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex composito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίων δὲ προστίταντο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione verbi προστίταντο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων: nisi scripserit, quo modo saepe solet, προστίταντο μὲν τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persiis. Supra cap. 98. τὰς διόδους τὰς ἐς κορυφὴν τῆς Μυκάλης φερούσας φυλάσσειν τοῖς Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν Περσίων a verbo προστίταντο pendere, mea quidem sententia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προστίταντο (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemus. Propter *Herodot. T. VI. P. II.*

Nisi effrore, quod nobis, in dñum exeo, regis hactenus est dies. Viam monstrat Noster III. I. 133. quando de Persis, Ἡμεῖς δὲ ἀναδύαν μάλιστα ἐκείνῃ τιμῇ νομίζουσι; ἢ τῶν τῶν ἐκείνῳ, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 147; exposito natali die, eoque festo, regii principis, ira, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον τῶν τῶν ἡμεῶν βασιλέων γενέσθαι πᾶσα δὲ καὶ τοῦ τῶν ἡμεῶν ἡμεῶν: quibus adprime adcommodis nihil adstruo. ΤΤΚΤΑ explicent, qui poterunt. WESS.

Id. ἡμεῶν καὶ τῶν ἡμεῶν ἡμεῶν) Habet et quādam Athenæus: Noster forte scripserat ἡμεῶν. Si in nullo Codice legitur ἡμεῶν, neque legisse videbitur ἡμεῶν Valla; cuius ornata eam mihi mōverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. Castubonum ἡμεῶν hic explanantem sequitur Gronovius. VALCK. — Omnes ita [nempe ἡμεῶν] nec Vallam suspicor, etsi laxius expressit; aliud ubi oculos habuisse. Magnum Athenæi Animi adversorem latido vehementer, de sinegmate, nisi fragrantissimam oleam præbuleris, quo regium caput fuerit delibutum et delide defricum, coniectantem. Omnium aptissimam sunt, a Cf. Gronovio item signata, hæc de lib. IV. 75, ubi Scythæ, a funere recentes, σμῆνα μὲν τοῦ τῶν τῶν καὶ ἡμεῶν, utique capita, sive foedati antea, seu quod modocunque ἡμεῶν, defricantes atque abluentes. Hæc referre mihi posse videtur Strabonis verba, ὅτι δὲ θύοις, ἡμεῶν τῶν τῶν, καὶ τῶν τῶν, καὶ τῶν τῶν, καὶ τῶν τῶν, lib. XV. p. 1046. A. [V. 718. lib. ed. Cas.] habent certe quidem adhuc aliquid. Porro [lin. 12.] ἡμεῶν τῶν τῶν Codicis Arch. minime futile: plures item si præberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic Codex dicat pro ἡμεῶν habet, videtur istud et scholæ natum. S.

CAP. CXI. 14. καὶ τῶν με τῶν τῶν) Proxime eadem sequens τῶν τῶν καὶ τῶν τῶν hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τῶν [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem mōretur, siquidem sine ea istam sententiam cohaeret, et illam quocumque nullas finit numerus. Superat eius tamen præsentem scribam caput, vnde rursus adeo appropinquat. Reliqua [lin. 18.] μετῶν, cuius lectus faver, et Calliope c. 64. WESS. — Probatorem

complurium codicum reprobatâ consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim, margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemo in contextum adscita. Equidem prope absu- ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιῦμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se secederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μεγαλα μὲν ποιῦμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιῦμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurâ positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιῦμαι, φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλαμπῶν, ut est in Cod. MS., pro καταλαμπῶν. Ut μέγα ποιῦμαι, frequentatur et μέγα γράμμαι, et μέγα τίθμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιῦμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγαλα ποιῦμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. qd. III. 42., 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγὰλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγαλα dant, eosdem lib. III. 42. μεγὰλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam hae in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μεγὰλα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιῦμενος scripsisset Herodotus, μεγὰλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοὺς τε μαζοὺς ἀποταμοῦσαι) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, adeo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem, tōri (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

III. ἀπὸ τῆς ἐκείνου διέβαλον. Eunapius in Proeres, p. 320: διέβαλον ἐν Ἰασίᾳ εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαλόντες h. l. cum Arch. nostrum etiam codicem F. tueri, id indictum velim: denuo, inspicieas optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διέβαλον scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adm. ad IX. 89. 24. Quum verbum διαβαλόντων transiendi notione alias frequentet Herodotus, scriptura Arch. διαβαλόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deheri videtur, qui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius alias monui et proxime etiam ante observavi. S.

1. CAP. CXVI. 5. ἐξ Ἑλαιοῦντος ὁφελόμενος. Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai καὶ χροῖμαται ὁφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab Herodoto autem scriptum αἰτίας, Vallae lectum, dat Arch. Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλαῶς et Ἐλαῖος, docente Clar. *Wesseling.* ad Diodori XIII. c. 59. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope Elaeunta, atque adhuc templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum Philostratus, de Artaycte nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῆδος ὕβριζε: iuxta Herod. spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναικὶ ἐμίσχεται. Conf. VII. c. 53. VALCK. — De Aoristorum usu praecipiens Hermannus, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὁφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto Arch. eiusque sequacibus *Vind.* et Vallae exemplari, consentiant, horum αἰτίας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος) Indicatam superius ad lib. II. 4. Hinc audax fluxit et inopportuna Antaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, ἔπειτα δὲ ἄρχειν Πέρσας, μέχρ' Ἰασίᾳ τε καὶ Κασίᾳ. —

αὐτὰ Περσῶν προγονὶ καὶ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμιος ἴσχυει, [lin. 20 seq.] sanumque sevit, obscurius versum; nisi sanum, locum effatum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμιος, ager exemptus et consecratus iuxta Prote-silai sepulchrum, sicuti Noster in praecedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 2. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit. WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπέπεσον) Litem primae vocis schedae movent. Age, intueamur. Ἄφικτον omne, quod evitari quitum non est. Ἄφικτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. n., ἄφικτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagorae schola apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 8., τὸ πιπρωμένον ἄφικτον Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artayctes, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex improviso, uti Val-la, ἀφύλακτος (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind. supervenerunt. Simile Polyaeni VIII. 36. ἐπιβῆσαι τοῖς πλεμύσις -- καθεύδονσι καὶ ἀφύλακτοις. Plutarchi T. II. p. 262. c. καὶ τὸν Ἀριττόδημον ἄοπλον καὶ ἀφύλακτον παρυσπρόντης διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ᾤετο -- ἀφύλακτως καὶ ἀπρόοπτος αὐτοῖς ἐπιλεύσεται. Quae enuncia ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis praescribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφύλακτως διακείσθαι Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφύλακτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem fursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνεξαικτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quamvis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἄφικτον dicitur, quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἐπιπλεον dixisse Herodotum credamus, ita de improviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugere non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et exscensione facta eandem a continente ita circumsederunt, ut effugere nemo posset. Atque hæc lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὕτε περισχευασμένοις ἐς τὸν πόλεμον, οὕτε προσδικομένοις τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἑστέρων τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Ὀρίγγει μὲν τὰ παρόντα, ὅστις δὲ τὰ βελτίω, offendere non debuerat. Caulfor in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Graec. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit ὀρίγγει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum ὀρίγγειν hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi, quam quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cumulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῷ τείχεϊ ἐς πᾶν ἦδη etc.) Interposita αὐτοὶ τὸν Ἀγρεύκεια, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τόνος τῶν κλινῶν nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et rigide mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσονήσιαι etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Exitaverat hæc in Χερσονήσιαι, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πόλιν (Hecataeus) Χερσονήσιον φησιν. Ἀφ' ἡλίου πρὸς μεσημβρίαν ὁμορεύουσι Χερσονήσιαι, ἀπὸ τῶν πύργων ἐστημενὰ τῶν Αἰθναίων τὸ γινόνος: quæ minime apta, sed luxata L. Hofstenius cognovit. Ubi scripseris, Ἀφ' ἡλίου -- ὁμορεύουσι Χερσονήσιαι. Χερσονήσιαι ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Deerit mentio Herodoti, quæ

liberque eius IX. adicietur comode. Ille quaedam aff-
ter exarata hic animadvertit, *Χερωνίειναι* tamen Nostris
VI. 394, et cap. 119. Calliopes. [IX. 220; 2.] Nam *Χερ-
ωνίειναι* vox exerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. *ἔθυσαν Παιστῶρα ἐπὶ χερσὶ θεῶ*) Bar-
barum et crudele numen aliis relinquo, in illi manet igno-
tum: ignotum quoque, unde *ἐλπίσιν ἰόντες*, quare huc venire,
in postremam venerint editionem. An de Vallae Latinitas
nam de Arch. scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinam
ἐλπίσιν ἰόντες ad viciniam *Aegos fluminis*, paululumque ultra id
progressos dedit. Paucos autem admodum fuisse, qui per-
gerant, liquido haud paret. Satiuserit, si libatum illud ser-
vare. Omnium praeclarissime *ὁπλῶν Ἀλφειὸς ποταμὸς*, quo de
egregie prorsus Oudendorpius ad Frontin. II. 1. 18. WESS.

CAP. CXX. 4. *καὶ ἔσπαιρον*) Peli postremam editionem
et Eustathii *ἔσπαιρον*, si quae gravis urgetur causa. Statue
Apollodori, Bibl. III. 15, 6. *καὶ ἔσπαιροντα τὸν ποταμὸν*
καὶ τὸν ποταμὸν, ἰδόντες. Aeschyli Pers. vs. 583. *Ἐσπείροντα*
Attil. 1987. Sed Apollon. Rhod. IV. 874. *εἰσὶν ὅντιν ἔσπαιρον*
ὁπλῶν ποταμὸν διὰ φλογὶς. Iunge Valckenario observata HB. VII.
5. *ἔσπαιρον* *ἐπὶ δ' Ἀλφειὸς* reiecti ob vocabuli raritatem videns
fuisse. Opportunum adest Dionis Cassii lib. XLIX. p. 473. *ἐπὶ
ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν καὶ Δαλματίας οὗτο αὐτοῖς ἐκαστὸν ἔσπαιρον
ἐπὶ ποταμὸν capitis.* WESS.

ἐπὶ ποταμὸν ἐπὶ πολλόν τε καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo fort-
nitum induit VII. c. 3., *ἔσπαιρον* hinc excitat Eustathii
in Odyss. μ. pag. 497, 30. Errorem in vicinis Vallae Id.
Hartungus tam correxit, Locor. Memorab. III. cap. 7, 18.
VALCKE. — Quemnam Vallae in vicinis errorem corre-
xerit Hartungus, cuius liber ad manus non est, nescio.
Atudivideo, verba ei *ἐπὶ πολλόν τε καὶ ἔσπαιρον* interpretatum Val-
lam esse offensa saturae resiliit; scilicet ex Ionum idiomate
ἐπὶ πολλόν τε pro *ἐπὶ πολλόν τε* accipientem: cuius rationem se-
quens Schultsius in Indicem Graecitatis Herodoteae ex hoc
ipso loco verbum *Ἐπὶ πολλόν τε*, resiliire, retulit. At *ἐπὶ πολλόν
τε* *ἐπὶ πολλόν τε* non tam resiliire, quam insilire et irruerē
in aliquem significat. Iam olim autem Sylburgius in ora
Herodoti latine Francos. 1565. editi monuerat, esse a ver-
bo *ἐπὶ πολλόν τε* vibrare et concuti significante: recte verò.
Sic sane VII. 140, 14. *ἐπὶ πολλόν τε* sunt metu tremen-

τα, sive *πονοῦσι*. Sic apud Poëtam ἀλλοίαι πόνοι, ἡ
 περὶ τοῦ τολιῆος οὐβράτορ, *Iliad.* χ. 452. Sic Plutarch. in
 Vita Cicer. iungit *παλλόμενος καὶ τρέμων*. Denique quid
 multa? *ἰχθῦς παλλόμενος* perspicue, *μαμαράτ*, idem *Νοστής*
L. 18 (c. 10. S.).

-οῦ δὲ 19. Portento, quo censebatur τὸ τάρχεος ἀναβῆναι, ut
 loquitur Philostr. in *Heroic.* p. 672., sibi significasse Pro-
 teilaum Herodoti narrat. Artayotes, ὅτι καὶ τῆς αἰῶς καὶ τῆς
 πρὸς τὴν δύναμιν πρὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδελφὸν εἰσεσθαι. Pro-
 teilaus Argē. praebet εἰσεσθαι: quod lectum Eustathio huius
 monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτεσίλαος - - δάταται βλάψαι
 τὸν ἀδελφόν. Suum hic τίνυσθαι, id est τιμαρῖσθαι, pro-
 babilitate posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III.
 [c. 4.] p. 213, Πρωτεσίλαος, αἶτ, ἐν Ἑλαιοῦντι, οὐδὲν ἥως Ἀργεῶν
 φανερότερος, ἄδρα Πέρην τιμαρῖσάτο Ἀεταύκην. VALCK. —
 Haec, servem-ne τίνεσθαι, an εἰσεσθαι praeoptam: hoc
 Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero
 conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS.
 — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scriptu-
 ram cum curiosi correctoria invento permutarim. Quem-
 admodum, non modo τίνυσθαι, sed multo etiam frequen-
 tius εἰσεσθαι τινε, ut scisci, poenam de aliquo sumere, dixit
 Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum te-
 stimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis tem-
 poris, forma, nunc eundem scripsisse: quin et percommo-
 da videri, debebat formula τὸν ἀδικεῖν καὶ τίνεσθαι. Sed
 quoniam inaequam alibi hoc verbum in praesenti tempore
 occurrat, suspentum, fortasse idcirco fuit, olim non passi-
 m, et in εἰσεσθαι aut οὐβράτ, temere mutatum. S. O. J. V.
 οὐβράτ ἀποκαταστάσθαι τὰς (ἡδὴ ἐπὶ βλάψαι). Vir eruditus Goss.
 de *Καμινάτοις* μ. 99. τὰς etc. quoniam τινεσθαι, εἰσεσθαι in, null-
 que, irroganda, teritur: qui mihi quidem oblitus inter con-
 iectandum videtur, ἀποκαταστάσθαι. Nostro praemia esse, quae pro
 capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayetae scelere et condig-
 na poena Philostratus *Heroic.* cap. 21 p. 672. WESS. Sed
 dupl. utique ἀποκαταστάσθαι praemium vel pretium pro capite possum;
 sed pendere aut solvere: pretium Graeco non ἀποκαταστάσθαι
 puto, sonat, verum δίδωμι, aut. ἰσχυρὰ μὴ ἐστὶν apud Na-
 stum VI. 79, 6. His adde quae in *Kare Lect.* observantur
 mus. S. O. J. V. (c. 10. S. O. J. V. 20 seq. σάνδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius σα-

πασσάλευσαν, quod geminum: considerandum enim, ἀνεκρίμασαν πρὸς σάβδα πασσάλευσαντες. Vide ibi. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτην τῆν χώραν) Parta de ingenio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. III. V. 4. 1. 1. γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πέντε τε ἦσαν καὶ χώρας τραχείας οἰκιστορες, nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.] οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακούς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyti dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aer. Aq. et Loc. pag. 289, in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore coelo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ait poeta, quoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c. 16. Quid olim quaeso quavius cultiusque Graeciae? Quid Caesaris et Taciti aetate asperius et situ, magis sordidum Germania? At nunc utriusque faciem intuers. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem commode, autem, more oraculi Horatii. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τὰς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eandem, Cyri, sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit, in Apophthegm. pag. 172. B. ubi Persas, Cyrus cupientes ἀντιθεῖν ἑαυτῶν, οὐκ ἔστιν ὁμοιότης πρὸς τραχείας, πεδιάδας καὶ μαλακὴν, χώραν ἀμφὶν, οὐκ εἶναι, εἰπὼν, ὅτι καὶ τῶν Φυτῶν τὰ στίγματα καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰς τοὺς τοῖς χώραις ἀντιστοιχοῦνται. Temporis itaque, Cyri, Persas, velut τραχείας χώρας ἐγγόνους, laudat Plato de Legib. p. 695. cui haec in parte convenit cum Xenophonte Kyri. Παρ. VII. p. 117. 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39. quorum nonnulla dederat et Andr. Dounaeus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertili-
lissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio et imbellis (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, Φιλίην inquitabat, ἐκ τῶν μαλακῶν χώρων μαλακοὺς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit imitando. VALCK.

AD LIBELLUM

DE VITA HOMERII

ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE

(Quae vel huiusmodi uncis [] intercepta sunt, vel literâ S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSE-
LINGII habent auctorem.)

ΓΑΡ. I. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) Herodoto-
casus Musas hactenus iucundissime versavimus, *ἔχοντες*
et hunc eruditissimi Viri Io. Ger. Vossius, Tan. Faber,
Th. Rykius, Io. Ionsus, Ez. Spanhemius, Steph. Berglerus,
aliique abiudicant; contra illi maximopere asserentes ni-
tuntur Io. Alb. Fabricius, Ios. Barnesius, Bouherius, quique
eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam
publicavit, Io. Reinoldius. Me, in partem cum sit eun-
dum, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vo-
cabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi
perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod
Berglerus in Praefatione ad Homeri Odyssaeam bene docuit,
atque Herodoti studiosos fugere non potest. Adsunt opi-
niones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis ve-
terum, qualium de Homeri origine, patria, fati, carmi-
nibusque commemorantium magna utique coronâ, Hero-
doto contribuit unquam? Non nescio; solertissimum Fa-
bricium in medium collocasse Tatianum, Orat. ad Græc. c.
48. tradentem, *περὶ τῆς πρὸς τὸν Ὅμηρον, γένους τε αὐτοῦ,
καὶ χρόνου, καὶ ὅν ἡμεῖς* sedulo Theagenem Rheginum,
Stesimbrotum Thasium, Antimachum Colophonitum, He-
rodotumque Halicarnassensem investigasse. At quid Tati-
anus contra tam pertinax priscorum et aequalium scripto-
rum silentium? Immo verba eius, ubi penitus inspe-
xis, tantummodo requirunt, ut Herodotus de Homeri
aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Enterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus, nisi valde fallor, Vitam Homeri obiter. Herodoto attribuit Stephanus Byzantinus, tum Suidas, Eustathius, Tzetzes, omnes nimis sori. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Eblonis principio contendunt Celeb. Fabricius asseclaeque: sed aemulatio empta est, neque perfectissima tamen. Herodotus, bene vixi morem, si teneo, [lin. 22] ἡδὲ δ' ἀπὸ νῆός τε, ἰατρίας τε, ἐπιστάτης, quem et Xitae Auctor alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in illis, ὅς τε πρὸς Θεοῖς, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? Agmini πρὸς Θεοῖς multa sarcina gravari, qualis Moschi πρὸς Θεοῖς ἀπὸ νῆος, item ὁ δαδὰ μὲν Θεοῖς Libanii T. II. p. 154. v. Si οὐ πολὺ Θεοῖς - - ἔχον optaveris ex manu scripto et naves intellexeris, nexu sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex Codice Barocciano a Cl. Reinoldo diligentissime excerptas, praeterea ex Palatino Jungermanni et Amstelodamensi. — Haec WESS.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex Cod. Reg. Paris. 2111. ab eodem Georgiade, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota Pg. insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem Florentinam, anno mccccxxxviii. cum Iliade et Odyssea typis excusam, passim consului, earumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, enotavi. Böhrekeii quidem novationes, omnia ad Ionicae dialecti normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De Barnesii editione, qui hunc libellum Homero suo praefixit, monendus est lector, quas ille discrepantes lectiones Henr. Stephano tribuit, non Stephani esse, sed Jungermanni; qui eas, e codice Palatino excerptas, in ora sui Herodoti exhibuit, unde deinde in editione Londinensi, quae Galei nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quanquam et in Graeco huius libelli exemplo, praecedentibus codicibus msstis, nonnihil passim aut mutandum aut adiciendum censeam, et in Latina versione multo commodius elferri potuerint; tamen et Graeca et Latina, qualia a Wesselingio edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. Graecorum versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem Latinam paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit Ernesti in ed. Homer. Vol. V. p. 113

etq. cum Adnotationibus haud spernendis; cum quibus conferenda Addenda; in fine eiusdem voluminis pag. 43. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhassius*, ad *Thomam* Mag. voc. *Extr.* p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus*, quicumque denuum (non certe, ut quidem arbitror, *Halicarnassensis*) de *Vita Homeri*. Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti* *Adonias* p. 247.) *Nugax libellus*, ait, de *Vita Homeri*, sub *Herodoti* nomine vulgatus; sed, mea quidem sententia, a *Sophista* quodam pauperulo scriptus ingenui exercendi causa. Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 1. δ δὲ ὄντος ἦν) *Io.* Meursium vide, *Thes.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig.* lib. XV. 1. *Theseus* vero *Smyrnam* construxit, quae *Homero* poetae putria exstitit, et *Smyrna* vocata est, quod eius campos *Ermus* fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.

CAP. III. 5. ἢν ἐλπίνας οὐρα) *Ionum* est ἢν ἐλπίνας οὐρα, *Musae* prima c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. αὐτὸς μόνος) αὐτὸς μόνος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene *solitarius* interpreti. *Euripides* *Androm.* vs. 281. Βεῖναι τ' αὐτοὶ μόνος ἄνθρωποι. Alibi asper et inmitis, σκληρὸς καὶ ἀνέμωτος in *Casauboni* *Animadv.* in *Athen.* lib. VI. 12. *WESS.* *Animadv.* T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. *Ruhn.* ad *Hyun.* in *Cor.* p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine *H. Steph.* recepit *Gronov.* ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex *Heresfuchii* versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.

1. πολλὰ πόλιν) πολλὰ πόλιν *Clar.* de *Pauw.* Praefatione πολλὰ τῶν πόλεων *Sophocles* *Electr.* 873. τὰ πόλιν καὶ τὴν πόλιν τὴν πόλιν.

CAP. V. 11. ἀπὸ τοῦ γὰρ ἦν) *Prodigiosum* urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam habitata prius, *Guthaci* deduxerint, incrementum ista proxima addere

Papius maluit; [quod praefert noster cod. Pg.] aliqui
 ἀντὶ τοῦ, et ἰ; κὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9. seq. κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν) Va-
 rius in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum lit-
 terarum, et sponte quidem deberam innuere, institutum
 esse; δὲ κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν. Aut e. 14. δίδακκαλιν δὲ
 τὴν κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν. Alibi, quinquies idem, simpliciter κατὰ δὲ
 uti meretricula κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν in Poëtae fragmento apud
 Stobaeum Serm. VI. p. 80. et Athenaeo XII. p. 81. et Lu-
 cilius: πάλιν, κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν. Autobi. lib. 1k pag.
 143. et p. 190. etc.

CAP. VII. 8. κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν) Fluctuat structu-
 ra. Aut κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν oportuerat, aut certe κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν, neque
 doctores soluti. Licetbit eredo de maritimo hoc itinere ex
 Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare.
 Herodoto alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν καὶ πάλιν) Copulam Codices adstruunt;
 ostendunt de Papii voluntate interpretari. πάλιν. Supra
 Scipionem, κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν. Herodotus autem VII. 195.
 κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν, κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν, κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν
 κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν, etc.

CAP. IX. 1. ἀπορὸς τῶν τοῦ Βίου) Summonere Joes
 Barneium, recusantem [in Append. ad Odys. p. 88.] di-
 ditam latissime de Homeri paupertate famam, stupor, et
 hinc tamen fidellum, tanquam Herodoti sortum, ample-
 xantem. [in Prolegom. ad Homer. pag. 1.] Insequens epi-
 gramma, cui talia adposuit, istiusmodi professionem red-
 arguit, tum, ut plura silentio premam, ἡδὴ καὶ πρὸς τὴν
 ἀντιπαρὸν cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic
 commentario deminuerere, quam Herodotum mendacia fabulae
 auctorem ferre!

8. Κίμωρον ἐπὶ τῇ δίδακκαλιν) Idem Barneius ἐπὶ τῇ δίδακκαλιν
 πρὸς, contra tabulas. Haec autem ad Neptischenam, postea
 accensam, quomodo recentem eorum urbem Κίμωρον ἐπὶ τῇ δίδακκαλιν
 κατὰ δὲ τὴν δίδακκαλιν appellare potuit? Namque in Νέῳ, τῇ δίδακκαλιν, omnia qua-
 drare, eiusdem positio ad montem Sardem et artem
 Hermum manifesto declarat. Cultissime doctissimus de
 Pauw, Κίμωρον ἐπὶ τῇ δίδακκαλιν, Cymae formosam filiam, quippe
 matris eius coloniam, quemadmodum Masalia. Cymum

filia apud Paullinum Nolanum, et Tyrus Ἰνδὴ, filia Sidonis, in summi divinique vatis Esaiæ c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic. melius. Cetera quæ Codices liberali manu adspargunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto Barocc. μερίκτι, quod Idnitum. WESS. — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. mssis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. αἱ Νεοτειχεῖς) Stephanus Byz. τὸ Ἰδιὸν Νεοτειχεῖς, ὡς Χωλοτειχεῖς ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρῳ βίω. Ergone eius hic tempore Νεοτειχεῖται? Non puto. Ostinæ L. Holstenius mutila Stephani farsit, ὡς Χωλοτειχεῖς καὶ Νεοτειχεῖς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 12. δεινόντων πενθεῶν αὐτοῦ) In ficta Homeri et Hesiodi Certamine τοῦ βασιλέως ποιῆτες, Ἰάνθης καὶ Ἰόγγος παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem Platon, Dio Chrysostomus, Longinus, Sextus Philosophus,) auctorem eius Homerum non nominant. Diogenes Laertius locuplete Simonidis testimonio vindicat Cleobulo Lindio: cui Barnesius frigida rescripsit, meliora Bouherius Diss. Herodot. c. 8. pag. 84., praecepue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γέ βίωσιν) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a Iungermanno, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit H. Steph. ut in Var. Lect. monui.] In Diogene, καὶ ποταμοὶ γέ βίωσιν. Apud alios καὶ ποταμοὶ πληθύνειν, Barnesio probante. [In Append. ad Odysseam, p. 89.] Sequor Diogenem.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρηνεον) Ad aures ingrata accidunt ob Vleina καὶ αὐτοὶ ἴσαν: quam insuavitatem Pavius scribendo καὶ αὐτῷ παρηνεον ininquitum ivit. Quo vero modo ἴσαν ἐπὶ τῷ βουλευόν exculabilur? βουλευόν de senatoria dignitate dextre H. Valesius ad Harpocrat. p. 105. Illustravit. Ubi quaeso βουλευόν pro curia et senatorum concessa in Herodoto?

CAP. XIII. [5. τῇ χερσὶ] Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud Suidam, Archilochō vindicatum ivit Abresch. Diluc. Thueyd. p. 778. laudante Iacobs ad Anthol. Vol. I. p. 160.

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryekii in Dissertatione [adiecta Holstenii. Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hamsterhusii ad Polluc. X. 85.

(8. τὸν τὴν Φαιακίδα.) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φαιακίς Herodoto c. 16., sive legendum Φαιακίς ex Ovidio IV. ex Ponto; (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. imputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaeacide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto XVI, 27.

CAP. XXII. 1. ἄνδρες Χίσι ἔμποροι.) Erunt fortasse, quibus ἱμπεριοι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Βαρροειανήρ λημα καὶ τα πολλόν; Barnesius ἀφέλμα καὶ κόστη etc. Reinoldius ἀφέλμα καὶ τα πολλόν καὶ ἔκρινον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

(10. ἐπὶ ξύλου.) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπλεῖν καὶ ἐπὶ πῖτον. Visei Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 195.

CAP. XXIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοῦ ἐποίησαντο.) Herodoti Musae dictionem aversantur. Praestabilior tamen est praetorium recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν. vs. 34δ. Ἡ καὶ ἐν ταύτῃ κρυφίην ποιεῖ μένος αὐλῆν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον.) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkenium ad Timaei Lexic. p. 51. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάσιν αἰθύισι.) Pavidī mergi sunt, πτωχάδες, non utique πτωχάδες sive mendici. Consimilis in scriptione, sicuti Kusterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad I. c. qui est vs. 1095. ed. Brunck. Fortasse vero utraque notione perinde et πτωχάς et πτωχάς dicebatur; ab eodem fonte certe utramque ducitur vocabulum. At πτωχάδαι, natabilius, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

(10. μέν' ὅππῃ.) Ineptum nullique rei μένους. Belle Pavias; Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέν' ὅππῃ, μέν' vicem verbi μένους fungente. Kusteri institutus ad Sui-

deq. dakorukā inuocet. & exordit. WESS. — Equidem,
 μὲρ ὅτι utique probare, & oculum μὲρ ex μὲρ decurrit
 tam, et pro μὲρ ταῦτα vel κατόπισθεν (quod ex gl'ba Suidas
 habet.) accipiendam censeam. S. ...
 ... Rodeat. sermone ne Homerus loqui
 retur, fingere Barnesio libuit.

Qua ego veruā illi redond. Vitae Auctori non illa fuit
 sapientia.

CAP. XX. 5. seq. ὅτι δὲ μὲρ ἔστιν ἐξ ἑλίου. Brodit
 recentiora notata. Scripton. Ionica. apm. latis. Prisci
 Gressorum. pini fructu. nuda. constanten xōw, serio-
 res. cōp. dōw. quincuparunt. Tantis isto in genere gravis. Ga-
 lenus Comment. IV. in Hippocrat. de Ration. Vict. Sect.
 53. 'Οὗτος τὸν ἐκ τῆς ἀνθρώπου φύσεως ὑπερβαίνει, καὶ οὐκ ἔστιν
 αὐτῷ ἐκ τῆς φύσεως ἀλλὰ ἐκ τῆς ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου
 ἡ δὲ αὐτῆς φύσεως ἀνθρώπου ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου. Et lib. de
 Aliment. Facult. 17. καὶ οὗτος ἐκ τῆς φύσεως ἀνθρώπου
 ἀλλὰ ἐκ τῆς φύσεως ἀνθρώπου. Quae quidem Galeni illustri. Ex
 Sphæroid. Diss. 3. de Va. et Praet. Numism. pag. 309.
 significans, diuersissime adiunxit, ut bel. and. q. et non alia id
 arguerent, longe recentiora, quam vulgo etiam creditur, et
 stibique liquet. Vitae illius (Homeri). Scriptorem etc. WESS.

Conf. Athanasius lib. II. cap. 49. S. ...
 ... Legenda Holstii, observatio in
 Steph. Byz. Kephala. Quid, fiet. natum. Iacobi Dacotylis, ferri
 reportibus, si conditis. demum. Ephraim ferrum ex Ida
 montae. quae cooptum fuerit? Puto ex Ephraim, quidem de hab
 Cumanorum colonia scripsisse. Harpocratio testator, hanc
 propagata.

CAP. XXI. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 ... Paois, quo niti
 diar. sermo. p. cedore. et. ...
 si plura huius ...
 quis finis? Orp. ...
 ...

CAP. XXII. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.
 ... Maluit
 ob. Godecom, ...
 ... Praeferrem ex Seide
 praeclare a Kistero adiuta, ...

ἡ φησὶ δῖος. [Recepit hoc Erat.] Erat enim Glaucus caprarum custos. Barnesius non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλοῖον τοῦ χροῖον τοῦτο) *Pavlos* πλοῖον τοῦ *Xlou* τοῦτο, quod *Bolissar* haud procul *Chio*, in insulis et minime laudante. *Xlou* praedium est, ubi *Glaucus* pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀνὰ τὴν ἡμετέραν διχάζοντες) *Coenos*, qualis *Homerus*. Atqui veteribus ἀνέκδοτα plerumque δὲ πᾶν τὸ εἶμα νεώτερον ἐστὶν in *Pollucis* *H. Gr.* Multa *Io. Luc. Wetstein* de voce ad *S. Lucae* *Euang.* c. *xiv*, 13.

CAP. XXIV. 7. ἀνὰ τὴν ἡμετέραν) *Xlou* admodum et plantarum puberes, quos *prisca Graecia* νεῖς ἢ ἄλλως ἐπὶ τοῖς ἀνέκδοτοις διέτρεφε. namque δὲ ἀνέκδοτοι sunt atque in aetate ἀνέκδοτοι, de iusta *Taylorii* doctrina ad *Lysiae* *ιστὸν* p. 55.

12. αὐτὸν) *Εὐρυκλιδος*) *Diotorum* poematum titulos) αὐτὸν ἔκδοτον ἔκδοτον, καὶ *Εὐρυκλιδος*, quae haec ante αὐτὸν *Εὐρυκλιδος* insertos habet noster optimus *Codex Parisiensis*, eadem in suo exemplo huius libelli repererat *Suidas*, quidem vide in vet. *Οἰκονομ.* *Τ. II.* pag. 686. ed. *Kust.* ubi quidem aliter titulum *Εὐρυκλιδος* hodie *Suidas* libri quoque de poemate consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. *H. Gr.* c. *xxiv*, p. 10. et 11. *Suidas* αὐτὸν ἔκδοτον.

13. αὐτὸν ἔκδοτον) *Pania* his *Ephorus* apud *Ethnicographum* in *Βολισσάρ*. Non nunc attingo τὴν *Πανίαν* quae θρονιάς, *Homeri* *Abande* sollers *Cl. Io. Alb. Fabricii* (*Bibl. Gr.* *II.* 20.) diligentia capitis satisfaciatur. At enim

scilicet. *Scriptoris* negligentia negligentia est tangenda. *Dubitationem* *Herodotus*, casent de *Εὐρυκλιδος* *Homeri* poemate. *Εὐρυκλιδος* αὐτὸν ἔκδοτον, αὐτὸν ἔκδοτον, αὐτὸν ἔκδοτον. *Οἰκονομ.* *Τ. II.* pag. 686. ed. *Kust.* ubi quidem aliter titulum *Εὐρυκλιδος* hodie *Suidas* libri quoque de poemate consulendi *Fabric.* et *Harles.* in *Bibl. Graec.* lib. *H. Gr.* c. *xxiv*, p. 10. et 11. *Suidas* αὐτὸν ἔκδοτον.

CAP. XXV. 14. ἀνὰ τὴν ἡμετέραν) *Pracivul* gato hoc arrisit. Unde versum autem *Vitae* auctoris poemata tua fuerit, non dixerim. *Magis* *Io. Barbisim* *Quem* *Homero* *Odys.* *A.* 154. inquit *antem*, tanquam genuinum, sed neque nexum conturbantem. *Guz* *peris* *καὶ* *αὐτὸν*, cum versus iste praescripta artissime adhaerere.

Poetae [scilicet. Ioni voc. Hili.] atque eleganter, *πῶς αὖ
αἰῶνας*, ut eque *αἰῶνας*, laudante Alex. Politas. Fuit et in
correctione docti viri Hili *αὖ* *αἰῶνας*, facili ex *αὖ* me-
tamorphosi. At ubi *αἰῶνας* designe? WESS.— Quod, pro
olim vulgato *ἦν*, ex *Σαῖδα Σάλα* citatur, id operatum er-
rore accidit, ex editu *Λαμῖ* Porti in *Küsterianam* propaga-
to. *Σαῖδα* habet *Σαῖδα* editio princeps Mediolanensis, ne-
que aliter ed. Probeniana quae ex Aldina expressa est. S.

281. *πῶς αὖ αἰῶνας* (p. 774) Ad *Σαῖδα* *πῶς αὖ αἰῶνας* L. Küsterus,
malè causata. Advocantur ad vasorum perniciem Centauri;
neque incongruens *πῶς αὖ αἰῶνας*, nempe Chiron ipse.
Habet tamen *πῶς αὖ αἰῶνας* suos sibi patronos, ne-
que malos. [Hæc lectionem cum H. Steph. exhibens *Jun-
germanus*, nihil quidem varietatis e ms. Palat. adnotavit:
sed nihil mirum ad totum hoc poemation lectiones illius co-
dices adnotare ille neglexit.] Consequentia, *πῶς αὖ αἰῶνας* *αὖ
αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*, Poetae diris respondent. Voluit *αὖ αἰῶνας*
αὖ αἰῶνας *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*. Barnesius imprudenter *αὖ αἰῶνας*
αὖ αἰῶνας.

CAP. XXXIII. 7. *πῶς αὖ αἰῶνας* Accusantur
αὖ αἰῶνας, propter vicina *αὖ αἰῶνας*, *αὖ αἰῶνας* a Küsterio
ad *Σαῖδα*. Absolvunt alii, et facile queunt excusari. *Σαῖδα*
autem alia venit aut ex *αὖ αἰῶνας* aut correctione; neque
in *αὖ αἰῶνας* uti abiret, opus erat.

11. *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας* Neutrum obvium aut
in aperto. Succurrebat Barnesii explicatio, *πῶς αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*
αὖ αἰῶνας, maxè ista, sed accessita et arbitraria. Placuit
OX. Politæ aut *Κορβαῖ*, a *Κορβα*, urbe Pamphyliæ apud
Stephanum, ob *μαῖνα* istius loci præstantiam, quæ de
necesse aut *αὖ αἰῶνας*, ut grandis sit *μαῖνα*, vel *αὖ αἰῶνας*,
opinionem fallere admodum. Ingeniosior Glan de Pauv ex
Σαῖδα vestigils, *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*, *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*,
Semper *αὖ αἰῶνας* sit focus, atque ad coenam *μαῖνα* vehiat.
Quæ quidem, si non vera, vulgatum longissime exupe-
rat elegantia. Poterit et *αὖ αἰῶνας* scriptis volentibus, manere,
ut *αὖ αἰῶνας* sit versus. WESS. Consultuisse *αὖ αἰῶνας*
quæ ad istum versum *Εὐνείας* (p. 325.) adnotavit. Apud
Σαῖδα post eundem legitur versus huiusmodi

αὖ αἰῶνας *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας*. S. *αὖ αἰῶνας*
12. *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας* *αὖ αἰῶνας* auctoritate Hesychii

**GLOSSAE HERODOTEAE
SIVE
ΛΕΞΙΚΟΝ**

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ex Codice Bibliothecae S. Germani

cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi sollers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Τάβηληδραν εἰς Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίκτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII, haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἑτυμολογίαις γλωσσῶν Ἡρόδοτον indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφῶς et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτον Λέξιν, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legati Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξιν Ἡρόδοτον ἱστορικαί, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ εἰρηγίαν sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani. in quam Coislinianam migrasse notum est, dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile Ἀεῖκον usurperunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platónico, nequum praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis, socordia reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertineant videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIUS. Nobis, quoniam et in Ker. Teet. et in Adnotationibus subinde ad Glossas, hasce Heterodoteas (quas ille Adpendici ad suum Herodotum p. 128. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco Adnotationibus ad Scriptorem Nostrum continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum Iungermannum hoc Lexicon, κατὰ στοιχείων digestum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad Herodotum suum anno mdcviii. editum Iungermannus (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, Iungermannus) Glossas istas pag. 55. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, ΑΕΕΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΑΕΕΕΩΝ. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi Herodoti editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim Iungermannus, eodemque titulo inscriptas Gronovius in suo Herodoto pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem Glossis idem Iungermannus in Praefatione ad Herodotum haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem, titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas* notabiliorum in Herodoto vocabulorum. Misit id ad nos Italia transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo adparet, persuasum quidem fuisse Iungermannum, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

Hæc ante Iungermanum gesta sicut notitiam huius vjri
effugerunt, sic posteriores Hippocratis Editores latuisse vi-
detur opera huic libello ab eodem Iungermano præstita,
iudiciūque prudentissimū quod ille de hoc Lexico, ut
vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione
Hippocratis Genevensi, quæ anno m. dc. xvj. prodit, libel-
lus hic in Prolegomenis post Erotiani et Galeni glossaria,
quasi et ipse ad Medicæ artis patrem spectaret, exhibe-
tur, ex Henr. Stephani exemplo repetitur: et in splendida
Charakteriana Hippocratis et Galeni editione, Parisiis anno
m. dc. lxxix. in lucem emissâ, T. II. p. 140-144. græca
Henr. Stephani cum Eustachii latinis ita repetita sunt,
ut non erubuerit Editor titulum præfigere huiusmodi:
Ἡρόδοτος Ἀρχαίων τῶν χρόν. Ἱστορίαι, ὡς καὶ Ἡρόδοτος
Herodot. T. VI. P. II.

Dictionarium, quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collocata sint, sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam sequuntur; hoc modo: ἄβρος, ἄβρος, ἀνελαιον, αἰχλα etc. Caeterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίαι, ἀποθευ, ἀχαριστιν etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Lungermanno commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno m. dcc. lxxx. Franzius Erotiani et Galeni Glossariis rursus eandem hanc Glossas, quasi Herodoti cuiusdam *Dictionarium* vocum Hippocratis, ita adiunxit, ut non modo Lungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ulla quidem notula adiecta.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones* harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum; operae pretium facturus videtur, si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro Codici F. adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta, et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a Wesselingio editis contuli: et quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνδρῶν χερσίν: quia ibi lacerum folium, non comparet. Proxima est Ἀνδρῶν μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omittit tamen voce ἀνδρῶν. In gl. Ἀναξείδης ex I. 71. desunt (ut apud Stephanum) verba ἢ τὰ τῶν βραχέα λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit Αὐλός· εἶδος ἀκολάστου σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidae saltationem, Herod. VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχήματα lin. 14. codex Arch. ex simili scholio σχήματα σχηματικά legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex Sangerman. recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, Ἐμμελίαν χορὴν ὄρχησιν. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. Πικρίς, ex lib. I. cap. 17. In gl. Ἀνέγνωσεν ex I. 86. habet cod. F. ἀνέτεινεν, pro ἀνέπεισεν: utrum vero ἐδίδαξεν habuerit cum Steph. an ἀνεδίδαξεν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. Ἀντίξοον recte scribit F. non Ἀντίξον, ut Steph. Ἀρίδης· Φαρέτρας scribit F. ut *Wess.* ex I. 215. non Φαρέτρα, ut Steph. Ignorat autem verba καὶ τὸ βέλος, quae adiecit Steph. Post Ἀρίδης habet codex noster Αἰμασία· τὸ ἐκ χαλίκων ἀκροδομημένον ἀνευ πηλεῦ τειχίον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat Steph. Ἀμφιδίας utrum recte scriptum fuerit, an mendose Ἀφιδίας, in lacero folio non adparet. Sed recte Ἀποφορὴν habet F. sicut *Wess.* ex II. 109. non Ἀποφρὴν, ut Steph. Ἀπλημέστερα scribit F. pro Ἀπληκίστερον, ex III. 14. Ἀνδρόσφιγγας scribit F. non Ἀνδρόσφιγγα ut Steph. et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γιγανός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἀνδρῶπος καὶ σφίγγος δημιούργημα, ut Steph. Sequitur Ἀτιμωρητὶ αἶον (ubi ἡγουν habet Steph.) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam Οὐ πρόξισθαι ex libro tertio. Adnotavit adverbium Ἀτιμωρητὶ H. Stephanus, Thes. T. III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in F. glossa, Αἰγυπίων γυνῶν: dicit Steph. sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum Αἰγυπίων, sed posterius γυνῶν perspicue adhuc comparet. Tum Ἀνδρόγυνος· ἀνὰ ἄνδρος καὶ ἑμαφρόδιτος habet F. ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνάνδρος καὶ desunt Steph. Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (Ἄρδιον) ἀκίνα (sic F. pro ἀκίδα) βέλους ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὄπλα, quam ignorat Steph. habet autem

A. Tropaeas

Πηχτός, ὀρεῖον, θαλάσσιον, ἀσπύς, εἶδος ἀπολά-

Wess. in fine Glossarium ex nona. 17.

Διότι ἀγαπᾷ ὁ ὕμνος εἰς Διόνυσον. 29.

Σκέψη, απλούς και σπολή. 24.

1. 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962 1963 1964 1965 1966 1967 1968 1969 1970 1971 1972 1973 1974 1975 1976 1977 1978 1979 1980 1981 1982 1983 1984 1985 1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352

Οδοντογόνος Θάλασσα, ἡ ὁ κινεώμενη τῶτος τῆς

μουσική, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ῥυθμὸν ὁρισ-

ἄνθρωποι. πᾶσι δὲ ζ. ὡς εἰς ὁ οὐρανός. 24.

one of many *Myrica gale* (Sw.) Ga. *glossa* (A. N. S.) Ga. etc.

dem aberrat. [xix] re paulo ante notavimus. S.]

alii tenuerunt. Nihilominus, quoque in eodem collocantur.

quisque suum ostendit. Quasi inter-
pretatur test. *Etiymologia*, id-
est *Etiymologia* indicant, quod

que et Memvrialis cepit et idola, quo illi modo et prius
Francisci nulla indicet, ob-stantiores. Hæc illi MSS. vo-

servatione. S.] cem pingunt. Alibi Suida,

b ψαλτήριον, αὐλὸς etc.) Se- Zygoi· παρ' Ἡροδότῳ αἱ καθέδραι.
paratum, sibi locum αὐλὸς et d. Ὁδὸν γόμεν. (Θαμνῶν) Sui-

in prior Lexico occu- das in Voc. Nomos et Odyss
nabart in Cod. S. German deo in v. 9712

berne cohaerent. Itaque om-
 nis nihil. Amplius Scholion;

nia aptissime aptavi, motus unde hae reliquiae in scholae
auctoritate Scholiastae, dicitur, S. German, Whamyrin si

stophanis. Thesmophor. vs. veThamyram, celebrantim
1321. ubi Perseus, idcirco in Thracibus Musicum apud

γάνου καθαυδικού, ἢ ἀκολάστου

σχισματος. Gemina. Suidas in Ὀρβίου inventorem, non Ter-
Πατρίς. — [Conf. quae de pandrum, ut ceteri solent,

- Ἀνακῶς. ἐπιπλεῶς. Φυλακτικῶς. 24.
 Ξένην συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς Ξένιον ἐδωρήσατο.
 27.
 Ἐπιστρεφέως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιπλεῶς. 30.
 Πλοῦτης. ἐχούσης. 30.
 Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμῶνθεῖς. 32.
 Χρηματοῦ. πραγματος. 33.
 Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. cc
 Ἐπίστιος. ἐποικος. 35. et 44.
 Ἐξηρτυμένοι. κατεσκευασμένοι, ἡτοιμασμένοι. 43.
 Ἡμεκτέων. ἔδυσφασκ. 44.
 Ἐταιρείος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίν. 44.
 Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.
 Μετεξέτεροι. ἐνιοί, τινές. 63.
 Ἐναρκεῖται. ὁ τάξις τις παρὰ Ἀττικῶς. 65.

perhibuisse videtur. Legen-
 dus Plutarch. de Music. pag.
 1132. B. D. et Pollux IV. 65.
 ubi septem illi modi.

(ε δὲ, ἔθλον) Sic et Suidas.
 Olim ξένην, aut ξένον, ut MS.
 S. Remigii. Valde exorbitat
 Corstilius, cum ait τοῦ ξένου
 ἐδωρήσατο, ξένην συνεθήκατο το-
 νον perhibet esse in ser-
 mone.

[et Paulo plenius ms. F.
 πλοῦτης, οὐκ, ἀνδρῶν. S.]
 Ἡμεκτέων. Compositum
 ἡμεκτέων ibi in Musa. Nec
 ista tamen ex scholō suspici-
 o, aliter olim oblinuisse.

Est in glossatorum more sim-
 plex deponere, ubi composi-
 tum in ipsa oratione. Tale
 χορδένων lib. VI. 75. Et κλη-
 στῆρες ibid. 116., pluraque
 alia.

g Ἐνωμορία) In schedis S.
 Germ. Συνωμορία, unde Sui-
 das Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀτ-
 τικῶς, ubi postrema Herodo-
 tum si explanant, sicuti des-
 bent, absurda. Et ita tamen
 tres Lexici codices. Verius
 Etymologus Ἐνωμορίς, immo
 Ἐνωμορία, τάξις τις στρατιωτική
 παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores er-
 go, nisi si παρὰ τοῖς Ἀττικῶς

Τριηκάδας. δειπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀν-
δρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐνώσας. διασπείρει. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθέα καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδη-
μάτων, ἢ τὰ νῦν βραχία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδες, σεμνόν, τρυφερόν. *ibi-*
dem.

Ἀναισιμόυν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἴλη. συστροφῇ, τάξις ὄχλου ἰππικῇ. 73.

Εὐεστῶ. εὐήμερία, εὐετηρία. ἢ καλλιστῇ τῶν ἐτῶν
διαγωγῇ. Διογενιανὸς ἀπὸ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Ti-
maeum p. 77. malueris, in er-
rore versantur. Mendosus et-
iam Suidas in proximo Τριη-
κάδας παρ' Ἡροδότῳ, δειπνα, ἢ
δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμε-
ρῶν: nihil enim, ut alia prae-
teream, isthic apud Herodo-
tum de triginta diebus. Men-
dosiore multo, ne quid aspe-
rius excidat, G. Carinthus,
λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ
δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκον-
τα ἡμερῶν δειπνα. [nunc et fi-
de istiusmodi λογοθήκαις. —
[Commode Steph. καὶ ἀριθμούς
ἀνδρῶν, λ'. S.]

(ἢ καὶ βασιλικά) Eodem He-
rodoti explicatio tendit in
Ἀναξυρίδας. Suidas autem et
Etymologus καὶ ἄλλα ὑποδη-
ματα, quae hinc propagata
facile instaurabuntur, Ἀνα-

τα ὑποδήματα equidem non
recordor. Confer Salmasium
ad Lampridii Alex. Sever. c.
40.

[ἢ Ἀβρόν] Recte Ἀβρόν
membr. F. Spiritum non ad-
posuit Stephan. Mox αὐθάδες
scribit etiam F. sed αὐθάδες
Steph. S.]

ἢ ὄχλου ἰππικῇ. In Suida
ὄχλου ἰππικῆς: cui accedo. [H.
Steph. τάξις ἰππικῇ, συστροφῇ
S.] Vicina Εὐεστῶ, εὐετηρία
etc. in MS. S. Germ. non le-
gantur. Quod nunc prorsus,
ex codice S. Remig. venit: an-
tea εὐεστῇ [sic Steph. et al.]
εὐήμερία ἡντιμετα. Diogenianus
[Grammaticus aetate Hadrie-
ni Imp.] vocabulo operam
occasions Antiphontis Ἀμπερῶ
inpendisse videtur. Hæpo-
erationem adi. illa in vocē et

Ἀνέγνωσιν. ἀνέγνωσιν, ἀνέγνωσιν. 86.
 Ἐπιδόξα. ἀντί τοῦ προσδόξου. 89.
 Κνάφος. ἀκανθα ἔλκυστα ἡμάτια. 92.
 Οἰστρον. ἀσθενσία. 93.
 Πίσσοι. ψῆφαι, ἐν αἷς ἐπαιζον. 94.
 Φαρμάκοισι. βαφαῖς. 98.
 Ἐλόχισεν. κ. εἰς λόχους κατέταξεν. 103.
 Κατὰ τέλεα. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συνεδρία τῶν
 ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. *ibidem*.
 Εὐτυχτα, ἔτομα, ῥάδια, εἰργασμένα. 119.
 Ἐπιφορηματα. τραγήματα. 133.
 Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.
 Πρoutανέιον. Θεσμοθέσιον, ἡ θόλος, καὶ ἡ τοῦ αἵτου
 θύκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτήσις, π. ἀλλ' ἐπιπόλαιος.

Ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Euseb. Proximum
 Ἐπιδόξα Liber S. Germ. non
 novit.

ἢ ἀνέδιδασκεν) εἰδίδασκεν F. et
 Steph. S.]

ἢ Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
 doti Codd. et Suidas ἐλόχισε.
 Idem κατατέλεα iunctim re-
 censet et scholiastae nostri
 verbis interpretatur. Agno-
 scit et Hesychius in Τέλεα,
 cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα
 ad nostri praescriptum re-
 formandum. Explicatur λο-
 χίζειν κατὰ τέλεα, cetera ab
 Herodoti mente et sententia
 longissime deflectunt.

[κ. ῥάδια εἰργασμένα) ῥάδια
 εἰργασμένα Steph. S.]

l Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
 dum schedae: in Suida [et
 apud Steph.] Θεσμοθέσιον, ubi
 L. Küsterus pronuntiat, hoc
 nihil ad rem; cui consentio.
 Scholiastes docere voluit,
 nonnunquam in Prytaneo le-
 gum et plebiscitorum tabu-
 las asservari solitas. Multa
 ill. Spanhemius in Diatriba
 de Vesta et Prytan. p. 697.
 ed. Graev. Nihil tamen ac-
 commodatius verbis Plutar-
 chi Sympos. vii. pag. 714. ὥ-
 σπερ, οἶμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυ-
 τανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον,
 π. ἐγγαία κτήσις) Vulgo
 erat ἡ μὴ βεβαία κτήσις. Sui-

- Ἡθεα. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 136.
 Πρόχυσσις. τὸ ἀποσπείσαι. 160.
 Μυδρον. σιθρον ἀργόν. 165.
 Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρῶσαν ταῖς ναυσίν. 166.
 Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικουμένοις, ἢ τὸ διὰ πυρός δαπανᾶν. mm 167.
 Ἡθηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκολασίας. 172.
 Ἀντίξουν. τὸ ἐναντιούμενον. 174.
 Τρασοὶ καλαμών. τρασιά ο ἐν ἧ ἐξήραινεν τὴν πλίνθον. 179.
 Φάρσος. τούφος, κλάσμα, ἀκρωτήριο. 180.
 Αἰμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἀνευ πηλοῦ τεῖχίον, ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσιν. p ibidem.

dae ὀγκίας, quod Küsterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Commode Isaëus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλιπεν ἑπιπλα, περσάτα, κριθάς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[mm Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

ἢ μετὰ ἰσχύος.) Suidae in Ἡθηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose tractatum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ὀγκησόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀγκηδόν ἢθηδόν alibi sese offeret.

ο τρασιά.) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, τρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p ὃ νῦν ἐρμακίας καλοῦσι.) Voluit ἐρμακίας. Hesychius, Ἐρμακίαι, αἱ ὑψηλοὶ πέτερι, ἢ αἰμακίαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ἔργον etc. desunt F.]

- Ἀαῦραι ῥύμαι, ἀμφόδοι. 180.
 Ἐλυτρον. σκέπη, q θήκη, δέρμα. 185.
 Συμψήσας. συντρίψας. 189.
 Καταγαγή. πανδοκτεῖον. 181.
 Σχοινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.
 Ψῆνες. κωνωπέϊα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα. 193.
 Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.
 Σαγάρις. πελάκις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.
 Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.
 Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπέσματα. 215.

Ἱστορ. Β.

- Κρυζήματων. τῶν γοεῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.
 Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπαρούμενοι. 6.
 Ἀπίσας. ἱκανώσας. 7.
 Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, ἔκφυγ-
 τητές, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absur- discordia. Ἀπίσας Coda S. Re-
 de Suidas: Σκέπη παρ' Ἡροδό- mig., ἀπώσας habet Montfaucon,
 τῷ θήκη, δέρμα. Praetervidit ἀπώσας in excerptis S. Germ.
 τὸ Ἐλυτρον, cui explicandō et Corintho. Propositum ve-
 ista erant admota. Probior nit ex Goldasti Lexico. [Sic
 Hesychius in Ἐλυτρον. Confer vero et Steph. et membr. F.]
 Th. Catakerum ad Antonin. Videtur ad lib. II. 7., sicuti
 lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem ibi monitum, referendum
 θήκη non habet Steph. S.] t. τὰ ἔνδον, λιμένες) In sche-
 dis haec disiungebantur ita,
 Addunt ac si et Μυχοί et λιμένες expo-
 Αἰεῖς [ab H. Steph. et aliis] nerentur. Iunxi artibus, ut
 editas quae, quae duo Hesychius et Grammatico-
 Coda S. Germ., Suidas et He- rum alii nectunt. Iuvandus
 sychius non adiungunt. Suidas est, cum Μυχοί παρὰ
 in prioris scriptura adparet Ἡροδότῳ, καταδύσεις, τὰ ἔνδον,

Ἐπικειστάτη. μετρία. εὐγνώμων. καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυβός. 28.

Χοιράδες. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσόμενα. ὀπταίμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. ἢ ἡ λέξις σημαίνει καὶ τεῖχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας αἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλὰς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

ἽΟσις. ὁ Διώνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχοῖσαι. ἐμπιεῖν, ἢ προσπελάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' ἢ ὁ δούλος. 64.

Μελεδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδέας. αἰλύσεις. οἱ δὲ ψέλλια. 68.

Κρέξ. ἐρεὼν δυσσιωνιστὸν τοῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαῖζειν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λῆον. ὡδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσανοι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσθησάιτες. ὀλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μέχοι καταδύουσι. S.] nisi Μέχοι καταδύουσι. S.] Germ. ἐγχοῖσαι, quae et in u' ἢ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφαίραι. Etymologus in Βάρις edita adprobat. u' πειθαρχεῖν. Liber S. Germ. παραπλάττειν, unde in quimatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχοῖσαι. Idem 1741 est.

χρίσαι: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχοῖσαι, quae et in Herodoto varietas.

x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetuo sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Ἀποτιμωτέρους. ἀτίμους. 167.
Ἄνδρ' ὀφύγγας. ὁ δυνάμετον σώμα ἔξ ἀνδρὸς καὶ
σφύγγος ὑπὸ δημιουργοῦ γεγενῆς. 175.

Ἄπληκίστερον. πρὸσβύτερον. ΠΥ. 14.
Ἐπαιστός. Φανερὸς 45.
Ἐδωκεν δὲ σκαλίσαι. ὁ δὲ δὸν νομορχὸς ὁ κτίστης
Φρονήτης. σάφρων. 45. 230.
Γνωσιμαχεῖν. τὸ θρῆναι τὴν ἐαυτοῦ ἀδύνητον, τὴν
τε τῶν ἐναντίων ἰσχυρὴν.
Οὐ καταπρόξασθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀνηλεῆς, ὡς
οἶον καταφρονήσας.
Πατάσκειν. πατάσκειν. Πατάσκειν. Φορῶναι. ὁ γὰρ
πρὸς μάχην ἰσχυρῶς.
Ἐπὶ λαμπρότερον. καταφάναι. 69.

ἢ Ἀνδρ' ὀφύγγας. Sed habent
fortasse hæc fluctus, quos
Hesychius. Ἀνδρ' ὀφύγγας
τον σώμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφύγγος
ὑπὸ δημιουργοῦ γεγενῆς. ὁ δὲ
runt. manarunt enim hoc
fonte. In MS. S. Germ. 120.
ἔσθαι. ἔσθαι. ἔσθαι. ἔσθαι.
glossa paulo ante non nihil
præfatus sum. Soli τὸν αὐτὸν
ἢ Ἀπληκίστερον. Ἀπληκίστερον
griphus λαμπρότερον. ἢ Ἀπληκίστερον
nes. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
cet. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
ter. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
S. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
fallent isti Grammatici. ἢ Ἀπληκίστερον.
e ἀτιμωτέρους) Suam sibi et

distinctam sedem in Com-
shi Lexico et aliis possident
vocab. Ἀπληκίστερον. Ἀπληκίστερον.
tura S. Germ. archæis. ἢ Ἀπληκίστερον.
dæbe. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
Consentiunt
Hesychius et Suidas. ἢ Ἀπληκίστερον.
quæ in voti curia. ἢ Ἀπληκίστερον.
Hæc innotuit hæc. ἢ Ἀπληκίστερον.
habet. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
etiam innotuit. ἢ Ἀπληκίστερον.
ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
f. Ἐπὶ λαμπρότερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
de. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
in
mæthramis. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
fuit. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
eum adposita. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
demia. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
bet Steph. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.
-o. ἢ Ἀπληκίστερον. ἢ Ἀπληκίστερον.

Αἰγυπῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταραάσειν. & ἑλκοῦν, ξέειν. *ibidem.*

Φριμάξασθαι. Φρυάξασθαι, Φυσησαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφαγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλοις. ράβδοις. *ibidem.*

Γοργύρη. ἡ δεσμωτήριον ὑπόγαλιον. 145.

ΔιΦροΦορευμένους. Φορεῖοις Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προίκτης. ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς παρὰ.
παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔζεσθαι,
ὅ ἐστι ἰδωρτάν τι λαβεῖν. Ἀρχιλόχος· Ἐμεῦ δ'
ἐκείνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω Φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχιλό-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προῖσσομαι. 156.

g ταραάσειν) Verum est
Iungermannii σπαράσειν. [Sic
nempe pro ταραάσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat Iun-
germ. in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέειν, σπα-
ράσειν. Suidas tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταραάσειν. Loco pro-
ximi Φυσησαι ille πεφυσησθαι
in voc. Φριμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύρη. Hinc Suidae Γοργύρη
δεσμωτήριον ὑπόγαλιον. Mox ta-

men veriores scripturas
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum Steph. S.]
i ὅ ἐστι ἰδωρτάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστι ἰδωρτάν τι tan-
tum: defectum ex Suida et
Critici ad Comici Equit. vs.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in Archi-
lochi fragmento Ἐμεῦ δ' ἐκείνος.
Adi cruditam Valckenarii ad-
notationem in lib. III. Hero-
doti, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'. ΤΟΥ ΚΩΙΚΟΥ. Α

Λάξιν. λήξιν, κ μερισμόν, κλήρον. IV. 21.

Πλαάβας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγός ἢ πλάσματα.

κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος ἑῷσις. 23.

Ὀργίσας. ^m μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἀνάνδρος, ἐρμαφρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. ⁿ οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ^o τὸ τρήμα καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σῶτήρια, μνήντρα, λύτρα. p 9.

Σώχουσι. τριβουσι. 75.

Ἀρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

κ Λάξιν, λήξιν) Suidas, Λάξιν, μέν, μερισμόν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris, Vulgatum [λήξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhkenius Epist. Crit. II. p. 14, commonefecit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

ἢ καὶ ἐκ τρυγός πλάσματα) L. Kiisterus ad Suidae Παλάδας copiat τὰ ἐκ τρυγός: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγός agnoscit, etiam Steph.] Confer Turpethum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^m Ὀργίσας) Sic omnes. At ὀργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργήσας nasci potuit.

ⁿ Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil, Scythiam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάριος et ἐναρίζιν frustra accessiverunt.

^o Τόρμον) Plerique τόρμον, In S. Germ. schedis τόρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος - - τὸ τρήμα, καὶ τὸ ἐνέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τόρνον diversiore notione alibi cap. 36. — [Mendosum Τόρνον habet, Jungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵσως Τόρμον. IV. 72. S.]

^p λύτρα) Membranae S. Germ. μέτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικοῦ σχήματος. 109.

Εὐμαρεία. ἡ γυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113. (1)

Υβρίζοντες. σκιοτώντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσῳσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολαδὴν. καθ' ὑπερβολὴν. 181.

Οἰσπῆ. ἡ ρυπαρῶν προβάτων ἱρία. 187.

Ἀγίς. ἡ Λιβύης Φορῶσι δораί. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς Φησι τῶν αἰσφιδέλων.
εἰσι δὲ εὐθραυσταί. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. ἡ οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχοῖνος
καὶ ψιαθός.

Περιφορητά. αἰτά. 190.

Στρόφος. ἡ τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὅ ἐστιν
ἐρεῶν. 60.

Κυματώγη. ὑπαγωγὴ, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατὰ σώουσι Scri-
ptor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est εὐκολία in ed.
Steph. S.]

q Οἰσπῆ) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰσ-
πῆ, οἰσίπῆ, οἰσίπῆ. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adh et
Hesychii Οἰσπῆ et Suidam in
Οἰσπῆ. — [Οἰσπῆ habet
Steph. Dein idem ρυπαρῶν,
melius quam ρυπαρῶν. S.]

r Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circam-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus leges aene
ψαθούς per otium sol-
lemne erat. Vide. Du Can-
gium in Lexic. Med. ad ψα-
θόν et Σχοινοπλόκον. Hoc cre-
do in uberiore scholia, oc-
casione σχολίου e. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil aliis
adferentes; ut sapientiae
aliae parum prosunt. In
ed. Steph. nil aliud notum nisi
σχοίνου συμβολεῖς. ὅ ἐστιν ψια-
θοπλόκοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigend-
um monuit. Estachius et
sic edidit Iungius.

s Στρόφος) Et hoc aliis m.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. c. 5.

Ἰστορ. Εὐκλειδ. 19.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοχμῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. ἢ σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακις δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι κηλαριστικόν. 25.

Φερόγγυος. Βεβαιοῦς. 30.

Παχέων. τῶν πλουσιῶν. ibidem et 77.

Ἐφεδρος. ἐπικληρὸν. 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. ἢ
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excerptum. S.] In schedis S. Germ.

huic praescribatur vocabulo et sequentibus Ἰστορίας
Δ. [conf. supra, not. k.] quod
re postulante inmutavi.

(νεωστὶ κινήσαι) Voluisse primum glossae auctorem
νέουσι, opinor. Suidas vulgatum descripsit: Corinthus
νεωστὶ κινήσαι τι.

(ἢ Σπαδίξας. ἐκδείρας, etc.)

Nihil horum in S. Germ.

[Habet vero Steph.] Egre-

gium scholium Cl. Salmasius

illuminavit, Hesychiumque

in mendoso Σπᾶ eadem vo-

luntate bene docuit ad Solin.

re 291. Σπάδιξ Musicum in-

strumentum a Polluce IV.

59. non praeteritur.

ἢ ἐπικληρὸν. Quid voluerit,

intenderitque Scholiastes, ex

Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet. Ἐφεδρος,
ταβλίστης, τρίτος ἐνδεσίων, καὶ ὁ
ἔφ' ἡμῶν ἐπικληρὸς. Nimi-
rum aleae lusorem, victis suc-
cedaneum, aut gladiatorem,
secutoremque, qui sorte vi-
ctis sufficiebatur et cum vi-
ctoribus comparabatur. Hoc
vero quid ad Herodotum? —
[Nempe V. 41, 3. Ἐφεδρος βα-
σιλεὺς dicitur designatus re-
gni successor. S.]

ἢ ὁδοῦ μέτρον etc.) Vene-
runt ex Goldasti, [Steph.] et
Codd. aliis. [Sed his absunt
praece dentia verba, στρατι-
ωτικὴ κατάλυσις.] Suidas et S.
Germ. non adiungunt. Au-
ctius etiam vicinium Ἀγνλα-
τίων διακρίνεται: siquidem ac-
cessoria Corinthus et S. Germ.
reticent. — [Glossam Ἀγνλα
ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιτάττειν, ὑβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Συναμύρων. κακίσχολον. 92, 7.

Κρηφύγετον. καταφυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἱστορ. στί.

Ἰθαγενεῖς. οἱ γνήσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. ὃ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ξῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιεῖσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλλπουσαν. 61.

Ἐκνιζεν. ἔδακεν, ἀπὸ τῆς πῶας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαῖδια. ἐορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χερσὶς ἰστάσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. 2 τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen. lib. V. p. 193. E. S.] Ambitiosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, innuuntur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotea haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodoteis accepisse.] Sequens Ψῶσαν Herodotus καταψῶσαν scripsit, 2 Χορδεύων) Καταχρυσίζων

- Καταγινέων. καταλύων. 75.
 * Ἀρβυα. Φίλια. 83.
 Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
 ξένους. ^a 109.
 * Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 124.
 Αἰωρηθέντες. μετεωρισθέντες. 126.
 * Ἀναιρέμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 89.
 * Ἀνακωχεύσαντες. ^b ἀναχωρήσαντες. 116.
 Γαῦλος. Φρέατος ἀντλητήρ. 119.
 * Ἐμμέλειαν. χρηκὴν ὄρχησιν. 129.
 Ζάκορος. νεωκόρος, ἱερεὺς. 134.
 Πρέκα. εὐθύς καὶ παραχοῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ.

- * Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.
 * Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.
 Δημιοεργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον καίμνοντες. 31.
 * Ὄνος. ^c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπυον
 καὶ συστρεφόμενον. 36.
 Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξεστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινέων, καταλύων, Suidae haud est ignotum. Ambo verius καταγινέων explicuissent. Confer Hesychiū κατάγειν.

^a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.) Suidas eadem. At illa muneris Polemarchi exilis pars. Melliora in Lysiae Or. adv. Pánelconem, et Harpocratio- nis Πολέμαρχος cum Valesii adnotatis.

^b Ἀνακωχεύσαντες) Hesy- chius ἀναχωρήσαντες, nullo nisi levi in scriptura discrimine: hinc tamen illa ad id Lexicon accessit.
^c Ὄνος τὸ περὶ τῶν ὑδάτων πολύπυον etc.) ipsi verbis Suidas et Hesy- chius, quanquam hic καὶ συστρεφόμενον ὡς κύματα, sine ullo ad Herodotum emolumento.

Ῥήγης. d. Φράγμης. ἢ δισμαὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, ε δόρυ, ἢ στύραξ, ὃν ἐνίοι κα-
λοῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβάσιος. τιάρας. 64.

Ζευρά. f. μίτρα, ταινία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
πορφυρεῶν ἐνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. νεὼς εἶδος. 97.

Ἰστία. g. δειπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ορχηδόν. ἢ Βηδόν. 144.

Καλλιερῆσθαι ἐπὶ τοῦ θύειν ἔγγραφα λέγεται. 134.
167.

Τέμπειν τὰ στενά τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ ἐκείνων τόποι.
173.

Ῥήγης. Apud Suidam
Ῥήγης, ἢ Φραγμός, ἢ δισμαὶ τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Seph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμός, ἢ δισμαὶ, εὐν' ὅρ. Am-
plexus est quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, Ῥήγης, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes Passion., cui lib.
Μαγν. Ῥήγης, αἰχμὴς, ἑρπύρας.
ὁ δὲ ξυστόν, δόρυ. Membranæ
S. Germ. ἑρπύρας δόρυ. Ceteri
cum Suida ad edatam belle
conspicantur, p. 111. (112)
v. 112. (Zeupe) Olim ex Gold. E-
p. 112. Verisimile libris alii, in
re plerique præxi, quod hæc
trēs in portiones dividuerint,
ac si Zeupe, Ζευρά, et Ἰστία ex-

ponendæ forent. Recte S.
Germ. connectit vocabula,
τὴν Ζευρὰν duntaxat explican-
tis. Liquida res, est ex Ety-
mologo in Zeu, et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη, πορφυρεῶν
ἱματίων Ἡράτορος, sed de-cep-
tus. — [Lungerm. cum Steph.
Eipé (non Eipa) μίτρα, ζώνη,
nil amplius: ubi perspete
Lungerm. monuit, Ζευρά, scrip-
tum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g. Ἰστία. δειπνα. Omnes ma-
gno consensus Herodoti Μαγ-
νὴς ἑστίας, ζεύρα προέμμενα ἰστία
h. e. δειπνίστα. Boni viri ex
verbo nomon substantivum
proeuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λυμέναις ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. τάρσος κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτερώσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμειβόμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, Φλυαροῦσι. 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομίζόμενος, τῷ τρίτῳ μικρίζομενος, τῷ τέτάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἑκτῷ μελείρη.

Ἐφηβεία δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐπὶ τὴν ἰσὺν μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. & Iung.]

ἢ Ναυλόχιον) Hoc adscripsertur ad Herodoti ναυλόχοντες. Suidas invenit ναυλόχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λυμένη ἢ εὐδία fuit et esse debet.

ἢ Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλλολογοῦσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογῶν, καταβοῶ. Quae omnia, ut Ἰακχάζει cognoscatur, incertissimum dimittant, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

ἢ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἰσχυρῶς Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Iesentem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dilecto, et secundum annum προκομίζομενον, an alibi reperitur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat] προμικρίζομενος et μικρίζομενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, malleus, quomodo ἀκρότης et παῖς, quarti quintique anni prole. Μελείρη μινέρηος ἀσπείρη erit. Plutarchus ἀλγύργ. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλοῦσι, παῖς ἴτος ἢ δὴ δεύτερον ἐν παιδὶν γεγενῆσας. Μεγαλίστην δὲ, τῶν

μελείην, ὥσπερ πυθμὴν, ἀπύθμην· αὐχὴν, ὑψαύ-
χην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος.

Ἀβιος. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.

Ἑρμῖς. ὁ κληνόπους.

πυθμὴν τοῦς προβαταῖς. Quae
his longe meliora sentia: Kii-
sneri et Eustathii eadem sen-
tentia. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
(τοῦ Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος).
His quoque et sequentibus
δὲ Θερμῶν, ἐδεξάρετ; nec
διανοῖα ὑββῶν eadem habue-
ρήν. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
Schulstater sententia ἄκαυα,
ἔκαυα. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
An in ube-
riore et plenius descri-
ptione spectatum ἀκανθοπλήξ
οἶον ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
spectat, fabulat Sophocles Ἀκανθοπλήξ
celebratum. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
Eustathii
Mito, citato ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
etate-
nio ad S. Lucae Evang. cap.
xii, 9, Ἐδοκῆσιν Ἀκανθο-
πλήξ. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
plenus Ἐδοκῆσιν Ὀδο-
νῆς Ἀκανθοπλήξ. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.
que apud Hesychium Hooer-
tum, cetera in coniectaris.
— [Ἀκανθοπλήξ. ἢ ὁ πολύβιος. ὡς ἄβυλος, ὁ πολύβυλος.]
membr. F. scribitur. S.]

m Ἀβιος.) Haud scio, ad-
scriptum ne fuerit libro IV.
46., ubi de Scytharum na-
tione et moribus. Ad Scythas
enim Homeri Iliad. N. 6,
Ἀβίους adplicabant et varie
interpretabantur, uti Nico-
laus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpo-
cratorem in Ἀβίους iunge. —
[Conf. Villosioni Adnot. ad
Apollonii Lexicon Homeric.
Quae vero Harpocratiō ha-
bet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντι-
φῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον χιτῶ-
νός τεταξεν. ὥσπερ Ὀμηρος ἄβυ-
λον ἔλκεται τὴν πολέβυλον: ea-
dem (ut supra vidimus) in
membr. nostra F. verbatē-
nus descripta leguntur, nisi
quod ibi omissa est Aucto-
rum mentio. Caeterum quod
apud Hesychium scribitur,
Ἀβίος. πλούσιος, ὡς Ἀντιφῶν ἐν
Ἀλκίῃ, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vo-
cem πλούσιος habuisse, πολύ-
βιος legendum censere. Per-
apte sane vox πλούσιος expri-
mit notionem quam isti ἄβιος
Antiphon subiecerat: nisi for-
tasse utramque vocabulum
adposuerat. Lexicographus,
πλούβιος, πλούσιος: ut poste-
rius explicaret quo sensu π-
λύβιος diceretur. Denique vi-
dendum, ne Glossa ista,
quae inter Herodoteas legi-
tur, ducta sit ex uberiore
quodam scholio, quod ad
verba τοῦ βίου τὸ ἦνσι L. 30,
22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manhemii nuperrime impressas, quae in Ipsius *Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno MDCCLXXIII. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tum haud pauca, in quibus mecum sentientem videre gravis sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posterioris generis, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliiores quasdam, in brevius quidem contractas, huc adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, neque ingratum facturum erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem ὡς δὴ ὦν revocavi, Bothius πρὸς δὴ τὸν ὦν legit, et dein ἐμοὶ γε, hanc in sententiam, His vero (alii populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.

I. 68, 19. Inepte legi videtur Bothio τὸν τε τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον, deletis coniunctionibus oportuisse τὸν τύπον τὸν ἀντίτυπον; adiectivum enim nomen esse ἀντίτυπον, aicmā in oraculo c. 67, 17. ubi τύπος ἀντίτυπος.

III. 109, 16. καὶ οὐδαμῇ ἄλλη ἢ κατὰ τοῦτο legendum, censet, nusquam alibi quam illic.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur Αἰγίους δὲ τοῦτου ἤδη πάντας εἰς istaque omnia, usque σφραγίστας, proxime subiiciantur illis lin. 2. ἀπὸ χροῖον ἐναυαθήσαν.

ἀγιν, sic distinguamus orationem; si γὰρ ἔ, τὰ Πύρρι, μινεν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιῶτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς παλαιότητος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἀγιν πάλιν. adesse praesent.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν δῖον αἰρετικὸν θρόνον ἴσ; deletis mediis; ut a pronuntiatio generalis ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, si δῖον nunc dici αἰρετικόν, nunc αἰρετικόν.

IX. 2, 8. corrigit ὁ περ καὶ παλαιὰ ταῦτα ἴσμεν; cist et antea hoc intellexerint Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐκ τῆς Βαυαρίας ἐκ τῆς ἱστορίας.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse amon adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 4, 1. βασιλεὺς ἀνικαδονίου συμβ. mecum ad Grattos refert Bothius, itaque ἀνικαδονίου corrigit, quod ut ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui. IX. 58, 10-13. διδάξαν -- ὅτι -- ἱκανοποιῦνται. Quis ita habuit mentem, inquit, quemquam, nesciam Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἀνικαδονίου expenderit Vir doctissimus, (prae ceteris auctoritate, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus vix datur.

ἐπιχρησά, 14. αἰσιν περιβαλλόντο legendum censet, et post ἀνικαδονίου levius distinguendam orationem. Speciosa forte evocation; nisi artis constaret; ἀνικαδονίου inde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσις, ait, intelligi quidem utroque esse posse; praestare tamen Περσικῶς; ita ut ipsam quod nos, nostra de conjectura, iam sententiam ponimus.

IX. 111, 1 extz, legit ὅδῃ καὶ με ἀποδίδωμι; non me perdes; effugiam enim, aut te ulciscar.

ἐπεὶ καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅσον ἀποδίδωμι, καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅσον ἀποδίδωμι. καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅσον ἀποδίδωμι. καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅσον ἀποδίδωμι.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis cura et a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, ca-
veri tamen non potuit, quin passim aut typosetiae aliquod sphal-
ma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observa-
tionem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et,
qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua
aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucas easque breves in-
terseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17,
3. scribe τρέφω. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto εἴρε-
ῖσσι; correpsit; corrige εἴπῃ. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύρου.
150, 10. pinge ἔνδεκα. 173, 18. scr. μητέρων.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τιταμένον. 28, 20 seq. dele διὰ
ante δῖνας, et repone dein οἱα δὲ ἱμβαλλ. Vide Adnott. 30,
11. scr. Ἀραβίαν τε καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. sub-
iecta, pro Εἰπὲν δὲ, corr. Εἶπον δὲ. 33, 15. in ora est 10,
ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φοινίκων. 63, 8. sic inter-
punge, ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ etc. 75, 3. corr. χορὴν, ubi
male χωρίων. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔργω μέγας, etc. 100,
11. dele comma post περιμυκας. 116, 19. comma intersere post
μικρομίαν. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δηλοῖ pro δῆ-
λοι, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue
ταύτης, conf. Adnot. p. 354 med. 139, 3. corr. ἰδόντα, 144,
7. post ταῦτον comma intersere. 148, 3. scribe maiuscula
initio litera Κροκοδείλων.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr.
ἀρχαίων. 38, 3. corr. ἀνθρώποις. 50, 16. pro πρὸς scribi πρὶν.
58, 1. Τοῦτον oportebat maiuscula litera. 63, 13. corr.
ἐπὶ δὲ. 65, 27. corr. οἰκιστάτων. 72, 29. pro ἀποκρί-
στω scr. διαδικνήστω. 74, 13. corr. ποιήσῃ, et lig. 173. πῦρ
ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξείρεται scr. loco pravi ἐξάιρεται. 105, 12
seq. scr. Πέσαι Φασί. et dele δοῦναι post χώρη. 113, 12. πλά-
ττω. 116, 2. πολλὰ τε, πρὸς τε. 148, 6. οἱ μὲν θεοὶ.

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρθίνους, et dele post Ὑπερβ. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατίσχει. 45, 1. scr. Ἡ δὲ δὴ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρω. 55, 2. corr. ἐρμάται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἐς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλίων δι' Ἑλλησπ. absque δι, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καί. 165, 8. ἔδωκε.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἐξ οὗ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίης. 33, 11. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βούλοι. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγωνίζεσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίην.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπίθαλον τῶν. 31, 5. οἱ βάριβαροι, ἰσχυ. 40, 5. scr. Σκύθας ἔφευγε, non ἐκφεύγει. 126, 15. corr. παλαίστην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes κῶς χρῆ τὸ βιβ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr: πίδαλα. 100, 10. dele ὡς post ἰμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἐτέρῳ. 136, 11. τίσοντας. Ἀέγουσι etc. Sic refinge τίσοντας "λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὅμως δι etc. 140, 2. corr. ἐταῖμοι. 140, 13. scr. οἱ πευ νῦν ἰδρῶτι etc. 170, 4. pro σφ: rectius σφ: reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adduci poterat: „Inde et Hesych. Σφί' αὐτοῦς, αὐτάς, αὐτά.“ 184, 6. pro ὁμίλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειτεν scr. ἐπὶ δι. 225, 6. corr. σὺν Ἐπιάτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στέμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἐπαυθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τε γαμμάχας: 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς θαλάσσης - στέφανον deletis illis notis „et“ 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὔτε αὐτοῦς. Verum fuerit οὔτε αὐτοῦ.“ 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγισι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰκῶτων 14, 5. repone ἰβουλεύει. 28, 9. ἰλίων, ἢ κῶς etc. 29, 4. corr. ἱκατοστάδες. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἵνα δὴ μὴ οἱ ποδῆμοι, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξις, μετακινήσῃ etc. 111, 23. corr. ἐπὶ τι.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

incidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62, 4 *fin.* scribae sunt alia *Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis*: p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturisset*, haec pone, *cuius partus in dies singulos expectabatur.* p. 162, 7. Te vero manente Rege; corr. Ex quo tu vero auspicatus es regnum. 169, 4-6. nam similiter - - committata exerceat aversionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 *fin.* Cratis corr. Crathis. p. 196. post l. 3. omitta adice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) pentedonteris.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *quid ut plurimum, vel* qui longe plurima ex parte.

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, *utrumque* prave *utrique*. 352, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum*, omitta adice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colchos de exercitu Sesostriis.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *el vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque* contraxit pone *traicereque exercitum* paravit. p. 182, 7. pro *uxoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro quo scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 10. caput *tenone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 21 *habitu* *suras.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *extraxit* adice *atque perdat.* p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7. seq. scribe *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reiecit.* p. 509, 7. corr. *deterraverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magna enim res - - confici potest.* p. 265, 6. *absunto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves* *oblatus nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 336, 4 seq. pro *cum delectis* - - *viris*, scribe *cum delectis a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi*, adice: *Receperant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnam discrimen*, scr. *maximum* *discr.* p. 66, 2. *illius sententiâ*, scr. *illius iudicio*, p. 112, l. 3 *fin.* pro *At Carystii etc.* scribe: *At non idcirco dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 *fin.* dele verba *et la- ricâ.* p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo citò gradu vidissent etc.* p. 242, 2. scribe *ultro suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. Vulgo ubi *Vulgo oportuisse videt: τὸν Κόλχον βαρ.* Pa. F. ubi *Κόλχων* legendum: denique verbum, ubi *verum.* cap. 73, 13. *καὶ πάντες.* Corr. *καὶ πάντες* nostri omnes. Paulo post, pro *conf. III. 87.* corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf. c. 110.* adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 34. ubi *πρὸς τὸν ἀρχαῖον* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro *Pass.* scr. Arch. pag. 101. l. 6 *fin.* post Pb. Pd. adde: *conf. VIII. 67, 11.* pag. 128. l. 9. corr. *ἡς, ἡς, ἡς.* pag. 131. l. 6 *fin.* et seqq. dele verba, *mihî vero --- reperitur: et vide Adq. not. ad l. 186, 22.* pag. 133 med. pro *ἐπὶ λησέ* corr. *ἐπὶ λησέ*

LIB. II. pag. 158. l. 5 *fin.* corrige: In F. *ἀπὸ τῆς α* pr. m. dein adiectus etiam accentus super s. In Pf. est *ἀπὸ τῆς α* pro *ἀπὸ τῆς α* pag. 164. l. 15. ubi *τετραμύτρος* ex Arch. corrige *τετραμύτρος* pag. 167 penult. pro *οἰμῶν* scr. *οἰμῶν* pag. 173. cap. 19, 18. ubi est Med. Ask. Arch. pane. Med. Ask. Pass. pag. 181 med. pro *qui casu an --- causam.* scribe: *qui Vesselîngii monitum secuti sunt.* pag. 189. versus med. pro II. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo οὐ μὲντοι καὶ ἐν τῇ* pag. 198. line 10. corrige *ἀναγκάσει* pag. 200. post *med-* *iam*, ubi *ἐπὶ τῇ* Arch. corrige *ἐπὶ τῇ* Arch. pag. 208. l. 1. corrige *ἐπὶ τῇ* et *ἐπὶ τῇ* pag. 227. CAP. LXVIII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 sub *fin.* pro *διδασκόμενοι* Pb. oportebat *διδασκόμενοι* Pb. pag. 34 med. post *Vind. Arch. Remj* adda *arg- go Steph.* Et paullo post, pro *istis* Et *ἀλλήλων* dele vit Schaeff. scribe: *Θύλακον, a Gronov. receptum, abiecit rursus Schaeff.* pag. 46. l. 13 *fin.* In Edd. *μὲν μὲν.* corrige: In Edd. *μὲν μὲν* pag. 58, 2. *συμμετέχει.* Arch. corr. *συμμετέχει.* Arch. pag. 71. 7. *ταύτων.* corr. *ταύτων.* pag. 79. 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 *fin.* dele importuna verba *Vulgo c. 14. q. 10. mod*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 *fin.* Corrige *ἀντιμαχόμενοι* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: lin. 12. ἐς τὴν Σουλ.) ἐς γὰρ τὴν Σουλ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108, 12. scribe: Perperam κατοικημάτων Pb. Pd. pag. 125, 11. corrige: ἐστὶ Λαοδόκῃς. pag. 130. cap. 48, 4 seq. πολλῶν. Corr. πολλῶν utique etc. pag. 139, 2. dele punctum post λέγεται. pag. 143 med. dele verba: Puto et Paris. Et paulo post corrige: dein Σούλης ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post desunt Arch. adde: et Vind. pag. 188 med. scribe: Recte vero ὁ πλὸν mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi κῆρα Med., corrige: κέρει Med. pag. 137. l. 4 fin. ubi Mirab. c. 159. scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228. med. corrige: simplicissima. LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi Athen. lib. V., corrige: Athen. lib. X. pag. 58, 5. post Ask. adde Pass.

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: F. puto et Paris. pag. 80, 15. pro utique male, scribe: utique non male. pag. 84, 5. κῆρα: Corrige μαθηρ. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: quod vitiosum --- intellexerat. pag. 102, 7. ubi πῶς: χρῆς corrige κῶς. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige velli c. 121 extr. pag. 115, 1. pro Ald. scr. Arch. pag. 157. l. 14 fin. dele ista: contra quam -- Editor. pag. 158. post med. dele verba: (nescio quid spectans). pag. 175. l. 10 fin. post ὅμως F. adde: quod et ex Med. citat Gronov. in Notis. pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: Sic margo Steph. Pass. Ask. etc. pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post Valla, adde: Ibid. ἰπείριον) Sic Schaeff. ex coniect. ἰπείρι δὲ edd. ante Schaeff. cum Mastis: pro quo ἰπείρι δὲ corrigendum recte monuerat Valek. Vide Adnot. ad h. l. pag. 184. l. 8 fin. scribe: [immo Paris. omnes, et F.] pag. 185. cap. 225, 4. ubi ὑπεξέπυσαν Med. etc. Corrige ὑπεξέπυσαν Med. et post Paris. A. adde: et sic ed. Wess. cum Gron. Dein, pro ὑπεξέπυσαν F. scribe ὑπεξέπυσαν F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post Vindob. adde: Ibid. τὰς ναυμαχίας) Commodissime τὰς τῶν ναυμ. Arch. pag. 46, 3. Strabo IV. Corrige: Strabo IX. pag. 55. l. 8 fin. dele ista: Puto autem ἀναπλῆν hos debuisse. pag. 70, 4. corrige: „l. 11. ἀντίον) Sic ed. Schaeff. ex emend. Valek. Antea αἰτίον add. cum mss. pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi tuetur Paris. omnes. Corrige tuentur. pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. ἡθελμα)

ἔλοιμι Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἰγέρω*, corrige: *Ἐγύνετο*. pag. 135, 13. dele ista verba: *quod etiam noster codex F. tuctur*. Ibid. l. 11 fin. ubi *ἱκαπάρησι*, corrige *ἱκαπάρησι*.

In Adnotationibus.

ADNOT. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 3 fin. pro *per Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*, adde: *Cacterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuas*, adde: *Sed, ut apud Platarch. de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) μονόκωλεις λόγος* idem est ac *μονώδης*; et οὐ ποικίλος, sic h. l. *μονόκωλα δεικνύματα* dici videntur *domunculae uniformes, simillimam cunctas frontem praeferentes*.

I. 193, 33. p. 191 med. pro *nona c. 101.* corr. *nona c. 102.*

ADNOT. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *παρώσας*, adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 263. l. 4 fin. ante *Est praeterea* etc. adde: *In bovino genere τὸ πρόλογον; memoravit Noster IV. 29, 1 ubi vide Wess.*

II. 86, p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est*, adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

ADNOT. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *νομῶν*. WESS. haec adde: — *Vallae latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Petrus; sed assidue com metu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae decreta erant exagebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, οἷα ἀναμετρεῖσθαι, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum οἷα ἀναμετρεῖσθαι (fere ut Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et νομῶν (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, νομῶντες — τοῦς Δαρίου, nempe in hunc modum refingenda, νομῶντος ὧν οἷα ἀναμετρεῖσθαι τοῦ Δαρίου, hac sententia: quum Darius distribueret (passim dimitteret).*

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denuo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persae, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, et alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur σῖτον αἰεῖσθαι, non ἀνασῖσθαι: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae ἀν, si diviso verbo cum Abreschio ἀν αἰεῖσθαι legere velles, ea voculae ἀν notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce ἐκδοτοῖς disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen αἰεῖσθαι σῖτα graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine cibaria (aut frumentum) capere, pro cibum capere diceres: sunt enim σῖτα, frumentum, et cibaria quaelibet, annona, commeatus, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum ἀνασῖντες spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est observandi, et abunde firmatus citatis a Wesselingio testimoniis; quibus, si opus esset, adiaci poterat illud Euripidis, quod Schneiderus in Lexico crit. adposuit ex Phoeniss. vs. 1262. ed. Barn. (1271. ed. Pors.) ubi ἐνὶ σκηνῶν veteres Grammatici παρηρῶν et ἐκδότων interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: ὑπὸ δὲ Φαετρεῶν ἐκρέματρο) In latinis posui: A tergo suspensas habebant pharetras: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret ὀπισθεν δὲ etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γέγρα· ὑπὸ δὲ, scil. ὑπὸ τοῖς γέγραῖς. Quare recte Valla dederat: pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrae sub gerris erant.